

C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\Hawke_Simon-Casovalky_3-Pripad_Bedrnik.pdb

PDB Name: Hawke-Casovalky3-Pripad Bedrnik

Creator ID: REAd

PDB Type: TEXt

Version: 0

Unique ID Seed: 0

Creation Date: 6.12.2008

Modification Date: 6.12.2008

Last Backup Date: 1.1.1970

Modification Number: 0

SIMON HAWKE
PŘÍPAD BEDRNÍK

"Blakeney asi žádné plynové granáty neměl," usoudil Finn. "Řekli nám z TIS, jak to udělal?"
"O tom naneštěstí žádné záznamy neexistují," zklamal ho Lucas. "Podle Fitzroye dokázali zjistit jenom to, že Leforta chytili, když se snažil vyklouznout z Paříže převlečený za starou ženu, hodili ho do Bastily, soudili a odsoudili, ale nikdy ho nepopravili. Zásluhy za jeho záchranu si připsal Červený bedrník v jednom z těch svých dopisů veřejnému žalobci. Bylo by moc hezké, kdybychom mohli odčarovat a zjistit, jak to udělal, ale Blakeney už je mrtvý. Ať už to dokázal jakkoliv, teď ho ven budeme muset dostat my."

"Taky by bylo moc hezké, kdybychom mohli skočit na chronoplát a přemístit se pár hodin dopředu, abychom zjistili, jak jsme to dokázali," poznamenal Finn. "Ale budeme to muset nejdřív udělat, než uvidíme, jak jsme to udělali. Není časová fyzika úžasná?"

"Právě v takových chvílích si přeju, abych byl zůstal pracovat v laboratoři," podotkl Lucas.

SIMON HAWKE
PŘÍPAD BEDRNÍK
ČASOVÁLKY, kniha III.
(The Pimpernel Plot,
Time Wars Book Three)

Copyright © 1984 by Simon Hawke
All rights reserved

Translation © 2002 by Alena Smitová
Cover Art © by Mark Harrison

ISBN 80 - 7332 -015-0

Věnováno Robovi, Petovi a Debbie Siegelovým,
z přátelství a vděčnosti

Konec válkám.

1. března 2425 doktor Wolfgang Amadeus Mensinger, emeritní profesor Heinleinovy univerzity na Dysonu 1. objevil cestování časem. Do té doby byl pokládán za nej-většího vědce své doby díky teorii sjednoceného pole, s níž přišel ve věku dvaceti osmi let. Vědecká komunita neměla Mensingera v lásce přes třicet let, protože umíněně trval na tom, že cestování časem, či, jak tomu říkal, temporální translokace, je teoreticky možná. Když se v den svých stopatnáctých narozenin oznámil, stal se okamžitě miláčkem médií. Kdyby s touto teorií přišel kdokoliv jiný, vzbudil by jen mírnou zvědavost, ale když něco takového prohlásil muž, jenž odsunul Einsteina do ligy neschopných, lidé naslouchali. Mensingerovi sdělovací prostředky nikdy nevadily. Byl to výřečný a okouzlující pán, který kladl důraz na nevědeckou mysl, což mělo za následek, že dokázal i složité myšlenky vysvětlit způsobem, jemuž laik snadno porozuměl. Také chápal, co tradičně nechápala většina vědců, totiž že vědecký výzkum je z větší části politická hra.

Nejdřív jeho teorii přijaly s obrovským vzrušením média a masy, zatímco jeho kolegové vědci reagovali skepticky, až to hraničilo s opovržením. Většina měla pocit, že ctihodný doktor Mensinger svou nejlepší práci již odvedl a že snahou o ještě větší úspěch to přehnal a nezodpovědně ze sebe udělal lacinou senzaci. Média vřdycky těšily zábavné střety, takže jeho kritikům poskytla bezpočet příležitostí k útokům na něj. Tyto útoky umožnil fakt, že doktor Mensinger neměl žádný důkaz, který by jeho tvrzení podpořil. Mensinger, rozhořčený tím, jak s ním média a kolegové zacházejí, se stáhl do ústraní na dysonské univerzitě, jejíž správa mu s radostí poskytla jisté fondy pro jeho výzkum oplátkou za to, že slavný doktor Mensinger bude vyučovat na jejich fakultě. Profesor Mensinger se oženil s děkanovou dcerou a usadil se k akademickému životu. Celou dobu se s nadlidskou energií snažil dokončit svůj výzkum. Jak ubíhal čas a žádné výsledky se nedostavovaly, jeho rozpočet byl stále omezenější a začalo ho opouštět zdraví. Začínal zanedbávat své akademické povinnosti a jediný důvod, proč si ho tam drželi, bylo jeho jméno a jeho příbuzenství s děkanem. Ostatní profesori ho měli rádi, ale pohlíželi na něj s lítostí jako na ztracence. Pak, ve sto padesáti dvou letech, vytvořil první fungující model chronoplátu.

Když Mensinger zemřel, patnáct let poté, co umožnil cestování časem, v jeho práci pokračoval jeho syn Albrecht. Naneštěstí tou dobou Albrecht mohl jen vylepšovat práci svého otce. Objev samotný mu již nepatřil. Do hry se vložili politikové.

15. června 2460 byl vytvořen Výbor pro temporální informace. Agenti výboru, po pečlivém výcviku a kondicionování, začali cestovat zpátky časem, aby prováděli další výzkum a vyzkoušeli přístroj. Zpočátku se mnoho agentů ztratilo v tranzitu, navěky uvízli v temporálním limbu, jemuž vládní úředníci přezdívali „mrtvá zóna“, ale ti, kteří se vrátili, přicházeli s často překvapivými informacemi. Bylo nutné revidovat historické záznamy. Ukázalo se, že některé legendy jsou pravdivé a z některých pravd se vyklubaly legendy. Ověřovaly se historické události, k nimž doposud chyběla dokumentace. Na světlo byly vyneseny další skutečnosti. Byla vyvrácena teorie stvoření a následoval převrat v církvi, což vyvrcholilo radikálním návrhem kardinála Consortiho, aby agenti posílání zpátky časem zjistili, zda Kristus po ukřižování skutečně vstal z mrtvých. Výbor pro temporální informace dostal soudní zákaz pokoušet se o něco takového a kardinál Consorti byl exkomunikován.

25. ledna 2492, na historické schůzce, která vešla ve známost jako Rada národů, v kapitolu Spojených

socialistických států Jižní Ameriky předložil předseda Japonského říšského konglomerátu návrh na 'ukončení válek v našich časech'. Třebaže doktor Albrecht Mensinger, přizvaný jako čestný host, rezoluci vášnivě odmítal, ta prošla velkou většinou hlasů, když nedokázal předložit jasný důkaz o tom, že činy podniknuté cestovateli časem ze současnosti mohou ovlivnit minulost. Minulost, tvrdili pozvaní členové vědecké komunity, není možné změnit. Už se stala. Je absolutní.

25. prosince 2492 Rada národů vytvořila Arbitrážní sbor jako extranacionální arbitrážní těleso s pravomocí pořádat a řešit navržené temporální konflikty. Na doporučení nově vytvořeného Arbitrážního sboru bylo ustanoveno jemu podřízené těleso nazvané Pozorovací sbor. Ten převzal mnoho funkcí Výboru pro temporální informace, z něhož se stala Temporální informační služba. TIS převzala zpravodajské agentury mnoha vlád a zodpovídala se přímo Arbitrážnímu sboru. V dalších deseti letech se začaly inscenovat temporální střety, jímž předsedal Arbitrážní sbor. Média je přejmenovala na 'časoválky'.

V září 2514 Albrecht Mensinger publikoval práci, která byla ještě geniálnější než dílo jeho otce. Závěry, k nimž došel, také způsobily jeho nervové zhroucení několik málo let nato. Tyto závěry, kvůli nimž byla v roce 2515 znovu spěšně svolána Rada národů a Temporální SALT rozhovory, byly publikovány jako 'Mensingerovy teorie temporální relativity'. Byly následující:

Teorie časové setrvačnosti. 'Proud' času má snahu odolávat rušivým vlivům trhlín v čase. Stupeň tohoto odporu závisí na koeficientu velikosti trhliny a principu neurčitosti.

Princip temporální neurčitosti. Prvek neurčitosti, vyjádřený jako koeficient časové setrvačnosti, zastupuje 'x' v časové kontinuitě. Absolutní určení stupně odchylky od originálního, nenarušeného scénáře je považováno za nemožné, protože historické záznamy a výzkum nikdy nejsou zcela přesné (viz Heisenbergův princip neurčitosti) a také kvůli přítomnosti historických anomálií, které jsou následkem buď časových trhlín, nebo jejich následných úprav.

Osudový faktor. V případě trhliny dost velké, aby ovlivnila časovou setrvačnost, osudový faktor, jako koeficient časové setrvačnosti a prvku neurčitosti jak již přítomné, tak vyvolané trhlínou v čase, určuje stupeň relativní kontinuity, do níž lze časový proud vrátit, což náhodně závisí na účincích trhliny a její úpravy.

Rozštěp časového proudu. V případě trhliny dost velké, aby překonala časovou setrvačnost, účinek osudového faktoru vyruší větší vliv následného narušení času. Přesunutá energie časové setrvačnosti vytvoří paralelní časovou linii, v níž bude hlavním řídicím faktorem princip neurčitosti.

Mensinger se ještě jednou objevil před Národní radou a formálně světovým vůdcům předložil svou publikaci spolu s podpůrným výzkumem a závěry. Znovu vášnivě obhajoval okamžité zastavení časoválek. Tentokrát ho poslouchali. Byly sepsány, odhlasovány a předány příslušné rezoluce. Nicméně rezoluce, kterou Mensinger nejvíc chtěl, byla odložena na neurčito, protože se členové rady nemohli dohodnout. Mensinger odešel jako zoufalý, zlomený muž. Časoválky pokračovaly.

PROLOG

Na náměstí panovalo naprosté ticho, jak davy napjatě, téměř uctivě čekaly na to, co mělo přijít. Jediné, co ticho narušovalo, byla modlitba muže stojícího na dřevěné plošině, vzlykání jeho ženy pod schůdky a skřípání vrátka, jak se čepel pomalu zvedala. Kat mužovu modlitbu hrubě přerušil, když ho popadl, přinutil kleknout a strčil mu hlavu do dřevěného držáku. Pak stiskl páku a následovalo krátké zasvištění, když čepel padala, a tupý zvuk, ne nepodobný tomu, jaký vydá sekera zatnutá do dřeva. Mužova hlava spadla do proutěného koše a dav pochvalně zařval.

Vynález Josepha Ignáce Guillotina, který ctihodný lékař předvedl Národnímu shromáždění jako 'milosrdnou' metodu popravování, se používal teprve pár měsíců, ale jeho čepel již byla důkladně zakalena v krvi obětí revoluce. Chátra vrazila do Tuilerii a zmasakrovala švýcarskou gardu, které král rozkázal nestřílet. Ludvíka XVI. s rodinou drželi ve starém Templu a prozatímní vláda byla v rukou Jacquese Dantona od kordeliérů. Marie Joseph Paul Yves Roch Gilbert du Motier, markýz de La Fayette, jehož Prohlášení práv lidských a občanských Národní shromáždění s nadšením přijalo jako ztělesnění principů 'Jiberté, fraternité, égalité' - volnosti, rovnosti a bratrství - byl označen za zrádce a musel uprchnout do Rakous, aby si zachránil holý život. Právě probíhaly masakry Krvavého září, kdy

mělo být na oltáři nového režimu obětováno přes tisíc aristokratů. Zbytek Evropy bude událostmi v Paříži, ve Versailles, v Lyonsu, v Remeši, v Meaux a v Orleansu hluboce šokován, nicméně to byla teprve předejhra k výstřelkům jakobínů během Robespierrovy hrůzovlády.

Alex Corderro se zamlženými očima sledoval, jak bezhlavé tělo táhnou zpod gilotiny. Popravčí se zastavil jen na tak dlouho, aby již zkrvaveným hadrem rychle otřel čepel, a kývl, aby mu přivedli další oběť. Do schůdků vyhnali manželku právě popraveného. Nedokázala se postavit, a tak ji katani museli přidržet, aby si ji dav mohl prohlédnout. Diváci opět upadli do strašidelného ticha. Hladového ticha. Žena se nejistě kymácela a na okamžik zaostřila pohled. Viděla, jak z proutěného koše vyhazují hlavu jejího manžela, a okamžitě začala zvracet na dřevěnou plošinu. Alex měl co dělat, aby neudělal totéž. Myslel si, že na to bude připravený, ale bylo to úplně jiné, než si představoval. Ani zdaleka se to nepodobalo romantickému poslednímu hurá Sidneyho Cartonova v Dickensově Příběhu dvou měst. Tohle bylo nezřízené vraždění a Alex Corderro se na to už nemohl dál dívat. Skřípění vrátka znělo jako skřípání nehtů na tabuli a on se z toho zachvěl. Říkal si, že mnohem, mnohem lepší by bylo, kdyby byl zůstal, kam patřil, ve 27. století, kde se o takových věcech jen četlo v knížkách a vědomosti se získávaly z informačních vyhledávacích systémů, jejichž popisnost neútočila na smysly vši silou řeznické palice. Alex byl vojínem v Temporálním sboru. Tohle byla jeho první služba v minusovém čase. Francouzská armáda, na začátku revoluce nejúčinnější a nejpokrokovější bojová síla v Evropě, se rozpadala. Byl na ni smutný pohled. Kupování hodností bylo zakázáno a většina důstojníků, příslušníků nyní opovrhované šlechty, uprchla ze země. Shromáždění chtělo co nejdříve vybudovat armádu, protože se zdálo, že válka bude nevyhnutelná, a tak začalo shánět dobrovolníky, což brzy nahradí povolávací rozkaz pro všechny svobodné muže mezi osmnácti a čtyřiceti lety. Tento rozkaz za několik málo krátkých roků poskytne mocné vojsko Napoleonovi. Alex byl dvojnásobný dobrovolník. Dobrovolně se přihlásil do armády ve 27. století a po výcviku a vzdělání prostřednictvím implantátů ho poslali zpět v čase do konce osmnáctého století, kde se měl opět dobrovolně přihlásit do služby v revolučním vojsku. Arbitrážní sbor rozhodl, že toto bude nejúčinnější způsob, jak infiltrovat vojáky Temporálního sboru do francouzské armády, kde měli sloužit ve válce První koalice.

Alex nevěděl, proč a zač má bojovat, proč se má ocitnout v předních liniích ve válce s Rakouskem a Pruskem. Vojákům takové věci nikdy neříkali. Věděl jen, že dvě velmoci ve 27. století předaly extranacionálnímu Arbitrážnímu sboru další spor a temporální jednotky z obou stran budou přesunuty do minulosti, aby na bojišti historie vybojovaly 'válku na papíře'. Pro ty, kdo budou rozhodovat o výsledku, to bude 'válka na papíře'. Pro arbitrážy bude Alex jen další položkou na formuláři. Pro Alexe to bude velmi skutečná válka. Válka, v níž bude mít velice nízkou naději na přežití. O něčem takovém samozřejmě uvažoval, když se přihlašoval, ale tenkrát možnost, že bude zabít, přešel jako velmi nepravděpodobnou. Nakonec byl přece moderní člověk, prokazatelně nadřazený těmto primitivům. Myslel si, že to bude skvělé dobrodružství. Teď už mu to tak nepřipadalo.

Paříž nebyla romantické místo, jaké si představoval. V ulicích viděl násilí, přihlížel, když šlechtice převáželi ke gilotině jako na přehlídce, kdy citoyens a citoyennes běželi podél kár a ječeli na odsouzené a házeli na ně odpadky. Viděl, jak čepel padá, pořád dokola, a viděl, jak se stařenky-pletařky, tricotteuses, snaží vylézt na lešení, aby si na památku ustříhly lokny z useknutých hlav. Viděl, jak děti skáčou a tleskají radostí, když do proutěných košů padala příšerná úroda. Viděl příliš.

Otupěle se odvrátil a začal se tlačit mezi diváky, přičemž ho nejeden z nich rozzlobeně odstrčil za to, že mu brání ve výhledu. Alex uslyšel tupý zvuk, když čepel oddělila ženinu hlavu od trupu, a přihrčil se. Zdvojnásobil své úsilí, aby se vymanil z tlačence. Probojoval se ven a klopýtal pryč z náměstí Revoluce. Dál se jen v šoku bezcílně toulal ulicemi města. Válku zvládnout dokázal, ale tohle necitelné, systematické zabíjení, tohle metodické odsekávání hlav, připomínající odřezávání celerových bulev, bylo víc, než mohl snést. Vrátil se mu výjev z výcviku přežití, kdy instruktor ukazoval nováčkům, jak zabít kuře tím, že mu překousne krk a trochu zakroutí tělem. Pak hlavu podržel v zubech a divoce se zmítající ptáci tělíčko hodil mezi bažanty, přičemž několik z nich omdlelo. Když se teď Corderro potácel pařížskými ulicemi jako opilec, představoval si, jak popravčí aristokratům ukusuje hlavy a jejich těla hází z plošiny do davu, až jsou ulice ucpané bezhlavými mrtvolami, které se divoce zmítají, odrážejí se od zdí a cákají na občany krev.

Ztratil pojem o čase. Připozdívalo se a pouze silnější proud lidí mu prozradil, že krvavé oslavy pro tento den skončily a začal hromadný odchod z náměstí. Zábava však ještě neskončila. Na dychtivé diváky stále čekalo pobavení, byť snad ne tak dramatické, ale pro účastníky stejně závažné. Corderra zachytil lidský proud a jako řeka unášející papírovou lodičku ho nesl k Západní barikádě. Tady obstarával večerní zábavu seržant Bibot z revoluční armády.

Každé odpoledne a večer, těsně předtím, než se brány zavřely na noc, se k odjezdu z města seřadila kolona vozů, majících namířeno na statky v okolních distriktech. Každé odpoledne a večer se zoufali šlechtici, kteří uprchli ze svých domovů a skrývali se někde ve městě, pokoušeli vyklouznout z Paříže, aby unikli hněvu republiky. Ve snaze uniknout spárům Výboru pro obecné blaho a krvežíznivému veřejnému žalobci, občanu Fouquier-Tinillovi, se snažili proklouznout kolem bdělých vojáků, k nimž patřil i seržant Bibot, a uprchnout ze země, aby si našli bezpečný přístav v Anglii, Rakousku či Prusku. Jejich dojemné lsti zřídka kdy fungovaly. Třebaže se snažili vydávat za žebráky, kupce, sedláky, muži se převlékali za ženy a ženy za muže, nedostatek zkušeností s takovými úskoky měl nevyhnutelně za následek jejich odhalení. Pak je zatkli a odvedli do vězení, kde už jen čekali, než se objeví před veřejným žalobcem, po čemž bez výjimky následovala ponižující jízda ulicemi Paříže na káře a krátká cesta po dřevěných schůdcích do čekající náruče madame Gilotiny. Pro kdysi pyšné šlechtice, kteří se takto snažili dostat z města, to byla poslední zoufalá sázka. Pro občany republiky, tlačící se kolem barikády, aby se na ně podívali, to byla zábavná hra.

Seržanta Bibota měl dav obzvlášť rád. Měl morbidní smysl pro dramaticko, který při své práci u městské brány s vervou používal. Byl to bystrý pozorovatel, tváře mnoha aristokratů dobře znal a byl pyšný na to, že osobně poslal pod gilotinu přes padesát royalistů. Když prohlížel lidi a vozy, než je pustil ven, hrál se v pozornosti davu a hrál divadlo. Byl to herec se sadistickým smyslem pro humor. Když zahlédl převlečeného šlechtice, protahoval prohlídku, dobíral si svou obět' a dovolil jí si myslet, že už je z toho venku, než jí zničil veškeré naděje při okázalém odmaskování. Lidé to milovali. Občas, když měl zvlášť hravou náladu, nechal šlechtice dokonce projít branou a poskytl mu krátký náskok, než za ním poslal své muže, aby ho, kopajícího a ječícího, přivlekli zpátky do města a na smrt. Při těchto příležitostech ho dav vždycky zdravil a on vylezl na prázdný vinný sud, který tu právě kvůli tomu měl, sundal si klobouk a uklonil se.

Každou noc poté, co se brána zavřela, zůstával seržant Bibot, aby si vykouřil dýmku a popil víno, které mu přinášeli jeho obdivovatelé, zatímco je bavil anekdotami ze své zářné kariéry. Zvlášť rád vyprávěl o dni, kdy se občan Danton osobně přišel podívat, jak plní své povinnosti. Ten den odmaskoval šest cidevant aristokratů a ministr spravedlnosti ho osobně pochválil za zápal, s nímž slouží lidu.

Corderro se nakonec ocitl před Západní barikádou, kde už se shromáždil značně velký dav lidí, kteří se chtěli podívat, jak se seržant Bibot předvádí. Byl to velký, mohutný chlap s růžovoučkým obličejem a ježatými kníry. Do své špatně padnoucí uniformy byl nacpaný jako deset liber mouky v pětiliberním pytlí. Už se tu shromáždila dlouhá řada vozů i pěších, kterou Bibotovi muži drželi, dokud se neshromáždí dostatečně velké obecenstvo. Když se seržant Bibot pyšně nesl na své místo a cestou se zastavoval, aby si zažertoval s pravidelnými diváky, nechal se poplácávat po zádech a, jak doufal, obdivovat mladými ženami v tlačenci, jež vítal přehnaným mrkáním a letnými polibky, panovala tu přátelská a nedočkavá nálada. Corderro se bál, že se mu udělá špatně. Svíral se mu žaludek a byl zalitý studeným potem. Všiml si, že se mu třesou ruce.

Seržant Bibot si nechal předvádět lidi, jednoho po druhém, aby si je mohl prohlédnout a případně pustit dál. Diváci ho povzbuzovali a radili mu.

"Tamhle ten! Ty vousy vypadají falešně! Pořádně za ně zatahejte, seržante Bibote!"

"Proč si sem nepřijdeš a nezataháš sám, ty bídný synu royalistického přísluhovače!" zaječel majitel vousu, rozložitý sedlák.

"Já udělám víc, než že tě zatahám za tu falešnou bradu, ty mizero!" zaječel první muž, přiběhl a snažil se vylézt na vůz, jen aby ho na poslední chvíli stáhli Bibotovi vojáci.

"Mír, občane!" volal seržant Bibot a teatrálně zvedl ruku. "Všechno se hned vyjasní!" Obrátil se k sedlákoví, mile se usmál, popřál mu dobrý den a požádal ho, aby omluvil zápal dobrého občana, jemuž jen leželo na srdci, aby všichni ti bývalí aristokraté byli přivedeni před spravedlnost. "Čistě jen pro

formu," pokračoval seržant Bibot, "mohl byste mi ukázat ruce?"

Sedlák zabručel, natáhl ruce a obrátil je dlaněmi dolů a pak nahoru.

"Merci," poděkoval seržant Bibot. "Tohle jsou drsné, mozolnaté ruce pracujícího muže," oznámil davu.

"Žádný pán by takové ruce neměl. A ty vousy vypadají úplně pravé," dodal jako přívažek. "Dokonalý lesklý vous až po kořínky!"

Poplálal usmívajícího se sedláka po zádech a za potlesku davu ho nechal projet. Procesí pokračovalo a Bibot pozorně prohlížel každého, kdo byl příliš netrpělivý, aby už byl venku z brány, předváděl se a snažil se pobavit ty, které prohlížel, stejně jako lidi v davu.

Další v řadě byl velký a těžký vůz plný vinných sudů a Bibot si dal práci a otevřel každý sud a přesvědčil se, zda se tam nikdo neskryvá. Prohlídka žádné aristokraty neodhalila, a tak nechal vůz projet. Několik dalších prohlédl jen zběžně, protože vozky znal, neboť tudy projížděli pravidelně dvakrát denně do města a z města. Když se objevil elegantní kočár a zastavil u seržanta Bibota, dav nepřátelsky zašuměl.

Žádný aristokrat by určitě nemohl být tak hloupý, aby se pokoušel opustit Paříž tak nápadně. Několik lidí v da

vu, kteří byli dost blízko, aby viděli do kočáru, poznali jednoho z cestujících. Kolem se rychle roznesla zpráva, že to není nikdo hodný opovržení, nýbrž krásná a slavná Marguerite Saint-Justová, proslulá herečka z Comédie française, jejíž bratr, Armand Saint-Just, byl vůdčí postavou revoluce a členem Výboru pro obecné blaho.

Občanka Saint-Justová nedávno vyvolala značný skandál, když se vdala za bohatého anglického baroneta, sira Percivala Blakeneyho, čímž se stala lady Blakeneyovou, ale nikdo ji nemohl obvinít, že je aristokratka, natož royalistka. Oblíbená herečka byla dobře známá jako zanícená republikánka, věřící v rovný původ. "Nerovnost majetku," říkávala ráda, "je jen nešťastná náhoda. Jedinou nerovnost, kterou uznávám a přiznávám, je nerovnost nadání." A díky tomuto přesvědčení byl její salon v Richelieuově ulici vyhrazen originalitě a intelektu, důvtipu a bystrosti. Bavila členy divadelní profese, známé spisovatele a slavné philosophes a občas i nějakého cizího hodnostáře. Tak se také setkala se sirem Percym Blakeneyem.

Pro příslušníky jejích kruhů to přišlo jako blesk z čistého nebe, když se vdala za Blakeneyho. Všichni si mysleli, že stojí dost hluboko pod ní, tedy co se intelektu týče. Přední člen mondénní evropské společnosti byl synem zesnulého sira Algernona Blakeneyho, jehož žena trpěla slabomyslností. Starší Blakeney vzal chorou choť do ciziny a tam byl jeho syn vychován a vzdělán. Když Algernon Blakeney zemřel, krátce po smrti své manželky, Percy zdědil značný majetek, což mu umožnilo hodně cestovat po cizině, než se vrátil do rodné Anglie. Vypěstoval si zálibu pro módu a vybranější, nákladnější životní styl. Byl to vcelku příjemný chlapík se študáckým smyslem pro humor a bonviván, ale nepředsíral, že je intelektuál. Také by to bylo směšné, neboť byl beznadějně tupý a obecně považovaný za hlupáka. Svou ženou byl uchvá

cený a zřejmě byl dokonale spokojený, když mohl zůstat v pozadí a hrát se v její záři. Margueritini přátelé naprosto nechápali, proč si ho vlastně vzala, pokud ji ovšem netěšila jeho otrocká oddanost. Nicméně ačkoliv ji snad bylo možné považovat za neschopnou vybrat si vhodného manžela, její politické přesvědčení rozhodně nemělo chybu. Třebaže pohled na Blakeneyho v okně kočáru mohl vyvolat nějaké nepříjemné poznámky a posměšky, když se vedle něj objevila jeho žena, ozval se náramný jásot a potlesk.

"Jářku," pravil Blakeney dokonalou francouzštinou, byť s přízvukem, "co je zde za problém, seržante? Proč toto únavné zdržování?"

Bibot si ho prohlížel s očividnou nechutí. Ten muž byl boháč, a navíc Angličan, což byly už pro začátek dva body proti němu, když však spatřil známou herečku, jeho chování se změnilo. Sundal klobouk a mímě se uklonil.

"Omlouvám se, občanko," řekl Bibot a Blakeneyho si nevšímal, "ale všichni musejí projíždět jeden po druhém, abych mohl zabránit úniku všech aristokratických nepřátel republiky."

"Aristokratických nepřátel?" podivil se Blakeney. "Dobrý Bože! To znamená, že budeme zatčeni?"

Bibot se na Blakeneyho podíval, jako by se úzkostlivá kuchařka dívala na švába, jehož objevila ve své kuchyni. "Vaše paní, monsieur, je dobře známá přítelkyně republiky, a vy, ač šlechtic, jste očividně

Angličan, což vám zajišťuje bezpečí, přinejmenším prozatím."

"Aha, no, díky Bohu za to," pravil Blakeney a zamával si pod nosem krajkovým kapesníčkem. "Takže nám bude umožněno projet?"

"Nevidím důvod, proč by ne-"

V té chvíli k seržantu Bibotovi přicválal kapitán a rozehnal všechny, kdo mu stáli v cestě. Jeho trochu jankovitý kůň způsobil, že Bibot musel couvnout a zastavil se přímo před kočárem Blakeneyových.

"Projel tudy vůz?" chtěl vědět kapitán.

"Pustil jsem několik vozů," začal Bibot.

"Vůz... povoz... naložený vinnými sudy..."

Bibot se zamračil. "Ano, jeden tu byl, na kozlíku seděl starý kupec se synem. Ale prohlédl jsem všechny sudy a-"

"Hlupáku!" zaječel kapitán. "Zkontroloval jste prázdné sudy na víno, ale prohlédl jste i vůz?"

"No, to ne..." vyhrkl Bibot nervózně.

"Pitomě! V tom voze byl vévoda de Chalis a jeho děti! Podařilo se jim uniknout a to díky vám!"

"Jářku, seržante," ozval se sir Percy a vystoupil z kočáru, "dovolíte nám projet nebo-"

"Jak je to dlouho, co projeli?" vyptával se kapitán.

"No, jenom chvíličku-" řekl Bibot.

"Tak to je snad ještě čas je zastavit! Jestli uniknou, seržante, zaplatíte za to svou hlavou! Měl byste se modlit, abych je chytil!"

Ne, pomyslel si Corderro, děti ne! Nemůžou poslat na gilotinu nevinné děti! Zapomněl na přísný zákaz do ničeho se nevměšovat a skočil před koně ve chvíli, kdy kapitán zvíře pobídl ostruhami. Kůň zakoulel očima, vzepjal se a shodil kapitána, který při pádu strhl Blakeneyho. Corderro praštil seržanta Bibota do obličeje a zároveň mu od pasu vytrhl pistoli. Otočil se, ale kapitánovi se podařilo také vytáhnout pistoli. Corderro byl nicméně rychlejší a vystřelil první. Zasáhl kapitána do prsou. Kapitán vypálil rovněž, ale místo aby trefila Corderra, kulka proletěla kočárem a zasáhla lady Blakeneyovou.

Výstřely polekaly koně a ti se splášili. Corderro vyskočil z boku na kočár a prchající koně proletěli bránou. Bibotovi muži popadli muškety a střelili po kočáru, při čemž Corderra několikrát zasáhli. Tomu se ještě podařilo otevřít dvířka a vrhnout se dovnitř, kde se zhroutil na podlahu a ztratil vědomí.

Diváci u brány při střelbě zpanikařili a rozprchli se na všechny strany. Kapitán ležel mrtvý na ulici s kulkou v srdci. Blakeney, jenž se držel za prsa a kašlal, se vypotácel z brány v marné snaze následovat svůj kočár. Dostal se asi sto yardů od brány, než u silnice padl na kolena a začal zvracet krev. Kopyta kapitánova vzpínajícího se koně mu rozdrtila hrudník a zlámaná žebra s každým krokem urychlovala nevyhnutelné. Blakeney vyslovil jméno své ženy a sesul se mrtvý do příkopu u cesty. V očích se mu objevil strnulý výraz. Červený bedrník byl mrtev.

1

Biologicky bylo André Crossové něco kolem pětadvaceti. Kdyby se však její věk počítal chronologicky, bylo by jí hodně přes čtrnáct set. A bude jí ještě víc, protože dostala léky proti stárnutí. Vzhledem k tomu všemu jen těžko přijímala fakt, že podle měřítek dvacátého sedmého století byla v podstatě mladá dívka.

Když se jí někdo zeptal, sdělila mu svůj biologický věk, což bylo dvacet šest let. Cokoliv jiného by znamenalo zabřednout do složitého vysvětlování. Znamenalo by to vyjevit, že se narodila ve dvanáctém století baskickým sedlákům a ještě v dětství osiřela. Znamenalo by to vysvětlovat, že se s bratříčkem Marcelem vydala do světa, kde příležitostně kradli, přežívali, jak se dalo, což znamenalo, že skoro pořád hladověli. Byla by musela vykládat, že se naučila vydávat se za chlapce, protože jakkoliv byli chlapci zranitelní, děvčata na tom byla mnohem hůř. A i kdyby jí už tohle všechno uvěřili, byla tu ještě ta záležitost, jak se s nimi spřátelil stárnoucí, přihlouplý potulný rytíř, který si je oba vzal za panoše, aby nebyl sám a aby se o něj starali. Na oplátku je učil rytířskému umění (protože by ho ani ve snu nenapadlo, že Andreje žena). Zatímco Marcel měl příliš křehkou konstituci i povahu, aby v rytířském umění vynikl, André v něm přímo excelovala. Poháněla ji nezdolná touha a pod shovívavým vedením

senilního rytíře získalo její mladé, neohrabané tělo skvělou koordinaci, svaly a široká ramena. Příroda ji neobdařila svůdnou postavou. Měla úzké boky a malá ňadra. Díky tvrdému životu a dřině získala tvary, které se obvykle nespojovaly s ženskou krásou. Byla štíhlá a ohebná a nadpřirozeně silná, což jí usnadňovalo mužský převlek i ve věku, kdy se i ta nejneohrabanější děvčata začínají proměňovat v půvabné ženy. Když starý rytíř zemřel, vzala si jeho zbroj, plátnem si stáhla malá ňadra a přijala roli mladého ‚svobodného pána‘, rytíře-žoldnéře. Vzala si vymyšlené jméno André de la Croix a nakonec si našla službu u prince Jana z Anjou v době, kdy se snažil intrikami připravit bratra Richarda Lví srdce o trůn.

Zapletla se s cestovateli časem z daleké budoucnosti, třebaže to tenkrát nevěděla, a i kdyby věděla, stejně by to nepochopila. O cestování časem nevěděla nic a netušila nic o časoválkách, což byl velice nebezpečný způsob, jak konflikty v budoucnosti řešit vysláním vojáků zpátky časem, aby bojovali v ozbrojených střetech minulosti. Poprvé se o něčem takovém doslechla od zběhlého příslušníka Temporálního sboru jménem Hunter, který ukradl chronoplát a pak jí pomohl pomstít bratrovu vraždu a přenesl ji časem až do Paříže sedmnáctého století. Tady se, ironicky, opět zapletla do machinací lidí z dvacátého sedmého století, přičemž tentokrát hrála v jejich činnosti na ‚minusové straně‘, jak tomu říkali, aktivnější úlohu. Nebýt jí, dva vojáci, Lucas Priest a Finn Delaney, mohli zemřít. Odměnili se jí tím, že jí splnili žádost a vzali ji s sebou do času, z něhož přišli.

I kdyby vysvětlila jenom tohle, stejně by musela vynechat spoustu podrobností a vyvolat další otázky, a tak se André Crossová (protože tak se nyní jmenovala a na jméno, s nímž se narodila, si už ani nemohla vzpomenout)

s vysvětlováním nenamáhala. Její skutečný původ znala hrstka lidí. Pro všechny ostatní byla jen obyčejnou mladou ženou z dvacátého sedmého století, která se zapsala k Temporálnímu sboru a byla přidělena k elitní První divizi podplukovníka Forrestera, známé spíše pod názvem Temporální zásahová jednotka.

Když se poprvé dostala na základnu Pendleton, na výjezdové stanici, plněji zasáhl šok z budoucnosti. Z toho, co viděla, nerozuměla vůbec ničemu a hrozně se vyděsila, třebaže ji Priest a Delaney varovali, že má čekat svět plný zdánlivě nevysvětlitelných zázraků. Když se teď vracela na velitelství temporální armády, nový svět, v němž se ocitla, ji sice stále nezřízeně fascinoval, ale už pro ni neznamenal ohromnou záhadu.

Od příchodu do dvacátého sedmého století byla v rukou specialistů, kteří ji v lékařském zařízení Temporální armády v Colorado Springs připravovali na nový život. Nejdříve bylo ze všeho nejdůležitější rozhodnout, zda její přesun v čase nebude mít výrazný vliv na historii. První část otázky byla zodpovězena, když se zjistilo, že kvůli zranění v boji nebude nikdy moci mít děti. Druhá část trvala trochu déle, ale důkladný výzkum a porovnání nálezů, které provedli příslušníci Pozorovacího sboru na minusové straně, vyšetřovatele přesvědčily, že časokontinuum není jejím odchodem ohroženo. To jí otevřelo dveře k novému životu vojáka v Temporálním sboru. Byl to však teprve první krok.

Nejdřív ji museli naočkovat, následoval pečlivě sestavený program antiagathické terapie, díky níž bude žít mnohem déle, než kdy považovala za možné. Potom přišla dlouhá řada testů na určení jejího psychologického profilu a dále jí voperovali kybernetické implantáty, které jí umožní fungovat jako temporální voják a získat vzdělání, jež jí kvůli primitivnímu původu scházelo. Považovali ji za tabulu rasu, nepopsaný list, a programování pokračovalo pomalými kroky pod pečlivým dohledem, přičemž ji neustále sledovali, aby se ujistili, že jí nehrozí nebezpečí smyslového či mozkového přetížení.

Když tento dlouhý proces skončil, vynořila se jako plnoprávní občan sedmadvacátého století, počítačem naprogramovaná k tomu, aby zaujala své místo v moderním světě, a vycvičená pro novou roli vojína u První divize. V tomto vychvalovaném sboru měla nejnižší hodnost, ale již se zúčastnila jedné z nejdůležitějších misí v historii jednotky. Když ještě byla v Paříži sedmnáctého století, pracovala s Finnem Delanem a Lucasem Priestem, a také s agenty Temporální informační služby, aby pomohla zmařit akci teroristů namířenou proti Arbitrážnímu sboru. A její výkon byl tak skvělý, že ji Forrester osobně požádal, aby se připojila k jeho jednotce a po výcviku pracovala s Priestem a Delanem.

Cestou výtahem na velitelství První divize v budově velitelství temporální armády na základně Pendleton se těšila na setkání s Priestem a Delanem. Když dokončila výcvik a přípravy v zařízení v Colorado

Springs, požádala administrativu První divize, aby se s ní Priest a Delaney spojili, jakmile to půjde. Zakrátko, jakmile přičasovali po splnění úkolu, od nich dostala zprávu.

"Vojín Crossová se tímto má hlásit v baru, budova velitelství První divize, 1. ledna 2614 ve 21:00. Na pořadu je blahopřání. Major Lucas Priest a štábní seržant Finn Delaney, První divize, KTA."

Když je uviděla, jak na ni čekají u stolu u obrovského okna, tvořícího vnější stěnu baru První divize, usmála se. Právě u tohoto stolu s nimi seděla, když se poprvé setkala s podplukovníkem Forresterem a poprvé okusila jejich nápoj zvaný skotská. Pomohlo jí to trochu otupit smysly, když se pak podívala z toho okna a uviděla, jak kolem jako obrovští oceloví ptáci létají vznášedla a v atriu hluboko pod nimi se shromažďují vojáci, kteří z této výšky vypadali jako mravenci.

Priest a Delaney ji zahlédli a vstali, aby ji přivítali. André na stole zahlédla jakousi ozdobu; středověký obouruční meč ležel křížem přes rapír ze sedmnáctého století. Na nich byla sametem vyložená krabička a v ní zlatý divizní odznak, stylizovaná jednička protínající ležatou osmičku, symbol nekonečna.

André došla ke stolu, postavila se do pozoru a oběma řízně zasalutovala. Lucas se usmál, zvedl odznak a připjal jí ho na límec zelené tranzitní uniformy. Oba muži se postavili do pozoru, opětovali její zasalutování a pak ji velmi nevojensky políbili.

I když byly polibky spíš přátelské než vášnivé, stejně ji překvapily.

"Co se stalo?" zeptal se Lucas, když viděl, jak se tváří.

"Nic," ujistila ho s úsměvem, „jen že tohle je poprvé, co jste mě vy dva políbili. Vlastně to bylo od doby, co jsem vyrostla, poprvé, co mě vůbec někdo políbil."

"No, tak ať ti to nestoupne do hlavy," upozorňoval ji Finn, "poněvadž my oba umíme mnohem lepší věci. Jak se daří, André?"

"Dobře, děkuji u, i když si stále musím zvykat na spoustu věcí. Ještě pořád mi připadá divné, když narazím na věci, se kterými nemám vůbec žádné zkušenosti, a najednou zjistím, že o nich vím úplně všechno."

"To ti nejspíš nikdy nepřestane připadat divné," poznamenal Lucas. "Něco takového občas zažije každý z nás. Věř tomu, nebo ne, ale zvykneš si na to. Vojáci tomu říkají ‚podvědomosti‘. Naučíš se s tím žít. Vlastně bys bez toho moc dlouho nepřežila. Nikdo z nás by nepřežil."

"Absolvovala jsi na výbornou," přidal se Finn. "Mluvil jsem s tím oficiérem, co měl na starosti tvůj případ-"
"Plukovník Hendersen," doplnila ho.

"Jo, s tím. Říkal, že ho zatraceně mrzí, že tě musí nechat jít. Jsi ten nejradikálnější případ časového přemístění v dějinách sboru. Prý jsme už měli lidi přemístěné dál v čase, na minusové straně, ale zřejmě ještě nikdy nikoho nepřesunuli a nastálo nepřidělili na plusovou stranu. Mohl se zbláznit, jak se tě snažil převést do své jednotky."

"Nebyl jediný," ujistila jej André. "Verbíří mě taky chtěli dostat do rukou. Jako příklad toho, jaké ženy můžou potkat na minusové straně, bych byla dobrým stimulem při náboru." Zasmála se. "Sice by to bylo zavádějící, ale stejně mi to připadalo hrozně legrační. V tomto čase se se ženami zachází rozhodně líp než v mé době, ale některé věci se asi nikdy nezmění. Náborový důstojník se úplně kroutil, jak se mě snažil přimět, abych podepsala nějaké papíry, a dost ho rozčílilo, když jsem mu řekla, že všechno, co udělám, musí nejdříve schválit podplukovník Forrester. Mimochodem, kdepak je stařík? Doufala jsem, že tu bude."

Lucas se zazubil. "Hlavně mu tak nikdy neříkej, když u toho bude! Chtěl tu být, ale nestihl to. Něco se vyvrátilo a zavolali si ho nahoru, což znamená, že buď zase Delaney něco vyvedl, nebo je tu šance, že brzy vyrazíme."

"Znamená to, že půjdu s vámi?" zajímala se André.

Finn jí prstem nazvedl límec, na němž měla divizní odznak. "Teď je to oficiální," prohlásil. "Ale je tu ještě jedna část tvého vzdělání, která je zatím smutně zanedbaná."

André se zamračila. "Ujišťovali mě, že programování je dokončeno," namítla.

"Všechno až na jednu věc," řekl Finn, "a tu ti žádný implantát nezařídí. Teď je z tebe voják a musíš se naučit pít jako voják."

"Naznačuješ snad, že mi v tomto ohledu něco schází?" zeptala se s úsměvem.

"No, řekněme, že musíš teprve dokázat, že ne," pochechtával se Finn. "To zní jako výzva."

Finn se zašklebil. "Vyber si svůj jed," vybídl André.

Ta se na něho pobaveně podívala. Věděla, že Delaney je hrozný pijan, ale také si vzpomněla, že podplukovník Forrester dává přednost jednomu druhu alkoholu, který Delaney skutečně nesnáší. Sice jej ještě nevyzkoušela, ale vzpomínala si, jak Delaney tvrdil, že vydržet ho chce chtít umřít a litinový žaludek. "Rudé oko," řekla.

Delaney se zatvářil zděšeně. "To ne!"

Lucas vyprskl smíchem. "Deset bonů, že tě dostane pod stůl," prohlásil.

"Dobrá, platí," zavrčel Delaney. "Ale aby to bylo zajímavější, tak jestli chceš vyhrát, musíš se nám vyrovnat."

"Myslím, že to můžu udělat ještě zajímavější," opáčila André. "Už je to pár let, co jsem měla muže, a ten poslední měl rozhodně co dohánět. Všichni budeme pít, a jestli vyhraje jeden z vás, vyspím se s ním." Oba muži zvedli obočí a vyměnili si pohledy. "Ale co když vyhraješ ty?" podotkl Delaney. "Jakkoliv je to nepravděpodobné," dodal.

André se usmála. "Pak vy dva dáte dohromady zdroje a zaplatíte mi služby kurtizána první třídy."

"První třídy... Kde ses domákla tohle?" chtěl vědět Delaney. "Copak tyhle věci dávají do programování?"

"Má terapeutka v Colorado Springs si zřejmě myslela, že mám nedostatek sexu," vysvětlila André.

"Navrhla mi tohle řešení. Představa prostituta mě zaujala a řekla jsem jí, že si to promyslím. Poradila mi, abych žádala první třídu, protože ti to umějí nejlíp."

"Máš vůbec ponětí, kolik něco takového stojí?" vyhrkl Finn. "Získat úroveň první třídy trvá roky."

"No, to ty jsi říkal, že chceš udělat sázku zajímavou," upozornila ho André.

"Ovšem uvědomuješ si, že zatáhnout do sázky kurtizána první třídy znamená, že si hodně ceníš i sebe?" zeptal se Lucas s nádechem pobavení.

Odpověděla s kamennou tváří. "Vždycky."

Lucas se zasmál. "Tak dobrá, jsem pro. Co ty, Finne?"

"Ještě jsem se nerozhodl, jestli si to můžu dovolit," zavrčel Delaney. "Major vydělává mnohem víc než poddůstojník."

"A kdo se nechal tolikrát vyhodit?" opáčil Lucas. "Navrhuji tohle: jestli André vyhraje, půjčím ti, co ti bude scházet, na obvyklý úrok. Co říkáš?"

"Mohlo by to být hodně drahé," podotkl Delaney.

"Ale jestli si myslíš, že prohraješ..." přisadila si André.

"Tak dobrá, přijímám," řekl Finn. "Ale pod jednou podmínkou. Já určím čas a místo. Až vyhraju, chci, abychom byli oba úplně střízliví."

Finn a Lucas se vpotáceli do instruktážní místnosti a oba měli hroznou kocovinu. Delaneyho oči vypadaly jako mapa městské dopravy. Priest se bál, že si zničil žaludeční výstelku. André na ně už čekala v místnosti, popíjela kávu a vypadala pozoruhodně svěží. Podívala se na ně a sladce se usmála.

"No?" zeptala se. "Naučila jsem se pít jako voják, nebo ještě potřebuju cvičit?"

"Tohle je naposledy, co jsem se s tebou o něco vsadil," zavrčel Finn, pomalu se sesul do křesla a dal znamení vojenskému sluhovi, aby mu přinesl kávu. Lucas se posadil na druhou stranu.

"Pořád nemůžu uvěřit, že byla včera v noci dost střízlivá, aby si mohla vybrat výhru," prohlásil, podíval se na

na André a potřásl hlavou. "Vzhledem k tomu, kolik to muselo stát, doufám, že jsi měla aspoň dost čistou hlavu, aby sis tu zkušenost pamatovala."

"Hmm, bylo to skutečně zapamatováníhodné," odušila vesele. "Měla jsem štěstí, že v baru byla jedna vyšší šarže, která mi pomohla si vybrat. Vysvětlila jsem jí naši sázku a ona mi s radostí pomohla.

Prohlédla si vaše kreditky, naprogramovala transfer a pak mi poradila, takže jsem si vybrala opravdu dobře. Musím říct, že mě to úplně fascinovalo. Ale netušila jsem, že se těmhle kurtizánům platí od hodiny.

Musí to být neobyčejně výdělečná profese."

Finn zavřel oči. "Jak dlouho sis ho nechala?"

"No, celou noc, samozřejmě."

Delaney složil hlavu do dlaní a záupěl.

"Pózor!" křikl vojenský sluha, když do místnosti vstoupil podplukovník Forrester. André vyskočila a

postavila se do řádného pozoru. Lucasovi trvalo značně déle, než vstal, a Delaney se ani nenamáhal, zůstal zhroucený v křesle a s hlavou v dlaních.

Forrester byl mohutný chlap, s drsnou, vrásčitou tváří a plešatý, jak se ukázalo, když si sundal čapku a zhnuseně se na ně podíval.

"Pohov," zabručel suše. André s Lucasem se zase posadili. "Desátníku Flemingu," pokračoval Forrester. "Ano, pane, já vím," odvětil vojenský sluha. Již měl stříkačku připravenou. Delaney sebou trhl, když mu desátník rovnou do krkavice vstříkl adrenergen, jemuž vojáci přezdívali 'nitrák'.

"Bože!" zařval Finn, když ho 'nitrák' praštil do mozku, a divoce se začal zmítat v křesle. Koulel očima a třásl se, jako by měl tanec svatého Víta.

Sluha se stříkačkou zamířil k Lucasovi, ale Forrester ho zastavil. "To je v pořádku, desátníku Flemingu. Dokud dokáže sám vstát, je pro mě dost střízlivý. Jenom majorovi přineste další kafe."

"Ano, pane." Desátník se zatvářil zklamaně.

"Delaney?" řekl Forrester.

"Pane!"

"Přisahal bych, že se vám to svinstvo začíná líbit. Myslíte, že můžete pokračovat?" "Kurva, ano!"

"Prostě 'ano, pane' by bylo stačilo." "Ano, pane!"

"Sedněte si a držte hubu, Delaney. A snažte se netrást jako ratlík. Ruší mě to."

Delaney se zase posadil a pevně sevřel opěrky křesla. Snažil se zvládnout proud energie, ale stále se třepal jako epileptik.

Forrester se podíval na André a usmál se. "Rád vidím, že jste se k nám už připojila, vojíne Crossová. Blahopřeji." "Děkuji, pane."

"Myslíte, že jste připravená na misi?" "Ano, pane."

"Dobrá, to rád slyším. Tahle by pro vás měla být rozumnou zkouškou. Ale nemyslím si, že po té záležitosti se Správci času budete mít nějaké potíže. Ve srovnání s tím by tohle měla být procházka růžovou zahradou."

"Udělám, co budu moct, pane."

Forrester kývl. "Přieste, jste v pořádku?"

"Jenom malá kocovina, pane."

"To tedy včera musela být náramná oslava," podotkl Forrester. "Mrzí mě, že jsem to nestihl."

"Jakmile se vrátíme, dáme vám další příležitost, pane," prohlásil Lucas. "Rád bych vás viděl s vojínem Crossovou pohromadě. Rudé oko pije, jako by to byla voda."

"Vážně? Rád slyším, že v téhle jednotce je aspoň jedna osoba, která se umí napít. Kolik jste prohrál?"

"To bych raději neříkal, pane."

"Tolik?" Forrester se zasmál. "Budeme si spolu muset sednout a pořádně změřit síly, Crossová. Tihle dva amatéři podle mě nejsou v naší lize."

"Kdykoliv, pane," slíbila André. "Bude mi potěšením."

"Dobrá, takže dohodnuto. A teď k věci, ano?" Zamířil k pódiu a opřel se o ovládací pult. "Určitě rádi uslyšíte, že na téhle misi budete operovat víceméně sami," začal, "což znamená, že se nebudete muset potýkat s lidmi od TIS."

"Zatracení špioni," prskl Delaney a pomalu se přestával třást.

"Nechte si své názory pro sebe, Delaney," napomenul ho Forrester. "V každém případě by vás mohlo zajímat, že po vaší poslední misi považoval Arbitrážní sbor za vhodné nechat časové úpravy čistě v rukou armády, což znamená, že TIS je zpátky u sbírání informací pod záštitou Pozorovacího sboru. To se Darrowovi moc nelíbilo, takže rezignoval a informační služba teď má nového ředitele, který přišel od Pozorovacího sboru. Doufám, že tím nepřátelství mezi oběma odděleními skončí. Také jsem se přeptal na agenta Munga, pro případ, že by vás zajímalo, jak to s ním dopadlo. Chvilí byl v kritickém stavu, ale uzdravil se a nechal si upravit obličej. Také ho z terénních operací převedli k vyhodnocování informací, a podle mě ještě hodně dlouho potrvá, než ho zase pošlou do terénu. Vzhledem k tomu, jak strašně tu misi zpackal, je to jenom plácnutí přes ruku, jestli chcete slyšet můj názor, ale do toho mně nic není.

Mimochodem, Delaney, slyšel jsem, že vy dva jste měli nějaké neshody, které jste si chtěli vyřídit soukromě, jen mezi vámi. Nemusím říkat, že nechci slyšet o porušení předpisů, ale nebyl bych nerad,

kdybych se doslechl, že agent Mungo byl dočasně vyškrtnut ze seznamu aktivně sloužících členů TIS kvůli další lékařské péči. V tomto ohledu věřím, že veškeré ‚rozhovory‘ mezi vámi proběhnou diskrétně." "Dohlédnu na to, pane," slíbil Delaney. Ted' už se jenom chvěl.

"Můžete si to zařídit, až bude vhodný čas," prohlásil Forrester. "Právě teď naši pozornost vyžadují naléhavější věci. Máme na krku úpravu a vy po brífinku okamžitě odčasuujete." Stiskl tlačítko na pultu a zapnul počítač. "Forrester, kód 321-G, oprávnění modrá," řekl.

"Oprávnění potvrzeno," řekl počítač. "Jak vám mohu pomoci, podplukovníku?"

"Žádám všeobecné informace o Francouzské revoluci cirká 1789 až 1799," požádal Forrester.

"Provádím," hlásil počítač. "Žádáte i obraz?"

"V případě potřeby to upřesním," odpověděl Forrester. "Pokračuj, až budeš připraven."

"Francouzská revoluce, bezprostřední příčiny," začal počítač. "Rychlý růst francouzského průmyslu a obchodu koncem osmnáctého století vedl k růstu střední třídy. Nespravedlivé zdanění v mnoha případech vyjímalo aristokraty a klér. Pařížská smlouva z roku 1763, podle níž připadlo francouzské území v Indii a Severní Americe Britům, což oslabilo starý režim. Následovalo snížení příjmů vlády a další vyprázdnění státní pokladny způsobily výdaje spojené s pomocí Američanům, kteří se vzbouřili proti Britům. Krach královské pokladny v roce 1787. Král Ludvík XVI. odmítl zavést potřebné sociální reformy. Růst filozofického hnutí vedoucí k-

"To stačí," zarazil ho Forrester. "Pokračuj."

"5. květen 1789," rozhovořil se znovu počítač. "Král Ludvík XVI. svolal zasedání generálních stavů do Versailles, aby získal peníze do pokladny. Zastupitelstvo tvořilo 300 aristokratů, 300 kleriků a 600 příslušníků tiers état neboli třetího stavu. Okamžitě začala debata o volebních právech, která vedla k tomu, že se příslušníci třetího stavu 17. června 1789 prohlásili za Národní shromáždění.

20. června bylo zasedání zrušeno a členové shromáždění nakonec složili ‚Přísahu v míčovně‘, nazvanou podle místa, kde k neformálnímu shromáždění došlo, a následně byla sepsána ústava. Ke shromáždění se připojili příslušníci šlechty a kléru. Do popředí se jako hlavní řečník třetího stavu dostal hrabě de Mirabeau. 11. července Ludvík XVI. propustil ministra financí Jacquese Neckera a pohrozil, že rozpustí shromáždění, což mělo 14. července za následek dobytí Bastily, vraždu guvernéra de Launay a osvobození politických vězňů. Necker byl znovu povolán do funkce a markýz de La Fayette byl jmenován novým velitelem Národní gardy. Byla přijata trikolóra a členové šlechty začali emigrovat do zahraničí. Povstání se rozšířilo do celé Francie. 4. srpna 1789 se zástupci šlechty vzdali všech práv a výsad, tituly byly zrušeny, byl zakázán prodej úřadů, byly rozpuštěny cechy. 27. srpna 1789 shromáždění přijalo Prohlášení práv lidských a občanských, napsané podle anglického a amerického vzoru a teorií filozofů. 5. října 1789 došlo k bouřím pařížské chudiny, což vyvrcholilo tím, že dav, tvořený převážně ženami, vpadl do královského paláce ve Versailles. Královskou rodinu zachránil markýz de La Fayette. Národní shromáždění přijalo konstituční ústavu, kdy se král zodpovídal jednokomorovému legislativnímu sboru. Vláda zabrala majetek církve a šlechticů v emigraci, aby získala veřejné fondy. Stát přijal podporu duchovenstva. V červenci 1790 došlo ke zrušení starých provincií a vlád. Francie byla rozdělena do 83 departmentů, které byly dále rozděleny na 374 distriktů a kantonů, každý s vlastním shromážděním. Hlasující neboli aktivní občané platili daně odpovídající třídní mzdě dělníka, nevolníci čili pasivní občané buď neplatili žádné daně, nebo sumu menší než třídní mzda. Starý soudní systém byl zrušen. Růst politické moci klubu jakobínů pod vedením Robespiera a kordeliérů pod vedením Georgese Jacquesa Dantona a Jeana Paula Marata doprovázel vznik církevních civilních organizací, v nichž byli kněží a biskupové veřejně voleni. Král Ludvík XVI. se 20. června 1791 pokusil uprchnout s rodinou z Francie, ale chytili ho ve Varennes a převezli zpátky do Paříže. 30. září 1791 členové Národního shromáždění odhlasovali jeho rozpuštění a 1. října bylo zvoleno Zákonodárné shromáždění s 745 členy zvolenými aktivními občany, rozdělené na pravé křídlo, složené z konstitucionalistů a royalistů, a levé křídlo tvořené girondisty, jakobíny a kordeliéry. 27. srpna 1791 pilnická deklarace Bedřicha Viléma II. Pruského a Leopolda II. Rakouského vyústila v únoru 1792 ve spojení Rakouska a Pruska proti Francii a válku První koalice."

"Stop," řekl Forrester. "Dobrá, tohle jsou hlavní body, zbytek dostanete při programování mise.

Klíčovým bodem zde je fakt, že Arbitrážní sbor vybral válku První koalice pro arbitrážní akci. Ve Francii

přijímali dobrovolníky a vojáci Temporálního sboru byli odčasoováni zpátky na různá místa v klíčových správních městech, aby se infiltrovali jako dobrovolníci do armády republiky. Počítači, pokračuj."

"10. srpna 1792 vpadl vzbouřený dav do Tuilerií," začal počítač. "Pozabíjel švýcarskou gardu a donutil krále uchýlit se pod ochranu Zákonodárného shromáždění. Shromáždění krále uvěznilo a odebralo mu veškerou zbývající moc. Za prozatímní vlády vedené Georgesem Jacquesem Dantonem došlo k hromadnému zatýkání. Od 2. do 7. září 1792 se zářijové masakry-"

"Stop," řekl Forrester. "Tou dobou už aristokraté, kteří ještě zůstali ve Francii, úplně zpanikařili. Počítači, celkový přehled ohledně emigrace šlechty cirká 1792."

"Prozatímní vláda emigraci cidevant aristokratů bránila," pokračoval počítač. "Výbor pro obecné blaho pod vedením veřejného žalobce Fouquier-Tinville, který měl dohlížet na vnitřní bezpečnost Francie, dostal moc zatýkat a popravovat nepřátele republiky. Hromadné pokusy příslušníků šlechty uniknout z Francie, často se zahraniční pomocí-"

"Stop," zarazil ho Forrester. "Všeobecné informace o Červeném bedníkově."

"Zpracovávám," hlásil počítač. "Červený bedník: bedník obecný (*Pimpinella saxifraga*), středně vysoká bylina hojná na suchých lukách, léčivka. Ve spojení s Francouzskou revolucí symbol a alias spolku zvaného Liga Červeného bedníka, skupiny britských dobrodruhů, kteří pašovali francouzské aristokraty do Anglie, konkrétně přezdívka vůdce skupiny, sira Percivala Blakeneyho-"

"Obraz, prosím," zasáhl Forrester.

Vzápětí se na pódiu objevil hologram sira Percyho Blakeneyho. Bylo vidět vysokého, širokoplecího, atleticky vypadajícího muže se světlými vlasy, modrýma očima a pevnou bradou. Byl pohledný, ale tvářil se poněkud znuděně, takže působil trochu ospalým, nanicovatým dojmem. Na sobě měl krátké saténové sako, brokátovou vestu se širokými klopami, těsně padnoucí spodky a dokonale vyleštěné newmarketské holínky. Na manžetách a límci měl jemnou brabantskou krajku a stál v afektované pozici s jednou nohou mírně vzadu a rukou opřenou v bok. V druhé ruce unyle držel krajkový kapesník.

"To je mi pěkná květinka," utrousil Delaney.

"Tohle je váš úkol, Delaney," sdělil mu Forrester. "Za několik hodin budete vypadat takhle."

"Proč já?" zeptal se Delaney mrzutě.

"Protože Priest je moc malý a vy máte zhruba stejnou postavu," opáčil Forrester.

"Hrome," zavrčel Delaney. "No dobře, tak si poslechneme i ten zbytek."

"Úprava je nutná kvůli zásahu jednoho vojáka. Jmenoval se Alex Corderro a byl odvelen do války První koalice k arbitrážní akci," vysvětloval Forrester. "Byla to jeho první práce v terénu a následné vyšetřování ukázalo, že ho vůbec neměli do služby přijmout. Byl příliš labilní, existovala vysoká pravděpodobnost, že se pod tlakem zlomí. Naneštěstí Sbor zoufale potřebuje kanonenfutr, takže dnes vezmeme v podstatě kohokoliv. Následkem této bezvadné politiky máme na krku úpravu."

Corderro porušil směrnici o nevměšování," pokračoval Forrester. "Pokusil se zabránit chycení nějakých prchajících aristokratů a při tom zastřelil kapitána republikánské armády. Na scéně byli i Blakeney a jeho žena a zřejmě došlo k tomu, aspoň pokud mohl Pozorovací sbor rekonstruovat, co se událo, že lady Blakeneyová byla během přestřelky zraněna a Blakeneyho podupal kůň. Corderro unikl z města v Blakeneyho kočáře, ale několikrát ho střelili. Asi ztratil vědomí a vykřvácel. Pozorovatelé našli kočár v lese několik mil za Paříží. Koně se unavili a uhnuli z cesty a nějak se jim podařilo zaklínit kočár mezi stromy. V kočáře našli mrtvého Corderra. Lady Marguerite Blakeneyová byla naživu, ale těžce zraněná a v bezvědomí."

"A co sir Percy?" chtěl vědět Delaney.

"Ten zůstal v Paříži," odpověděl Forrester.

"A kde je teď?"

"No, pozorovatelům se podařilo vyzvednout jeho tělo-"

"Jeho tělo! Chcete říct, že je mrtvý?"

"Kůň mu úplně rozdrtil hrudník," řekl Forrester.

Delaney ztěžka polkl. "Tak počkat, ať si to ujasním, pane. Chcete mi říct, že mám být náhradník?"

Časově relokovaný?"

"Správně."

"A na jak dlouho?"

"No, to se teprve uvidí," pravil Forrester. "Musíme zajistit, aby aristokraté, které Blakeney a jeho skupina propašovali z Francie, neskončili pod gilotinou. Také byl důležitým nástrojem pádu jistého francouzského úředníka jménem Chauvelin, agenta Výboru pro obecné blaho. Jelikož byly Blakeneyho operace tajné, mnoho informací o něm a o jeho skupině nemáme.

Obdrželi jsme další údaje, díky našim přátelům od TIS. V každém případě, i když to možná nebude úplně v pohodě, aspoň proti vám tentokrát nebude pracovat nikdo z našeho času, jako tomu bylo při několika vašich předchozích úkolech."

"Stejně," vrčel Delaney, "vy mi tu říkáte, že možná budu na Blakeneyho místě věčně."

"To je v podstatě správné," připustil Forrester, "aspoň dokud TIS přesně nezjistí, co podnikal v letech po revoluci. Ale to by nemělo být úplně nepříjemné," dodal. "Počítači, obraz lady Marguerite Blakeneyové." Hologram sira Percyho Blakeneyho nahradil hologram jeho ženy, bývalé Marguerite Saint-Justové. Delaney polkl a Priest tiše hvízdal.

Forrester se usmál. "Myslím, že život s lady Blakeneyovou nebude zase tak zlý," pravil a zasmál se.

"Upřímně, Delaney, myslím, že jí budete mít plné ruce."

2

Delaney byl jediný, kdo měl představovat historicky významnou osobnost, takže ostatní plastickou operaci nepotřebovali. Proto poté, co prošli programováním a zatímco Finna přeměňovali k obrazu sira Percyho Blakeneyho, Lucas s André zašli pro zásoby, vyzvedli si výstroj a pak sjeli do přízemí do výjezdové stanice.

Jako příslušníci regulačního týmu První divize měli prioritu, takže nemuseli čekat, až je vyvolají k odjezdu. Místo toho je převezli přímo na nejbližší tranzitní stanoviště, odkud měli společně odčiasovat do osmnáctého století. Když míjeli vojáky v uniformách příslušného období, do něhož měli být přeneseni, ti se stavěli do pozoru a salutovali jim. Lucas i André již na sobě také měli dobové oblečení, ale Lucas měl na rukávě jasně viditelnou pásku s označením hodnosti, a navíc je přepravovali vznášedlem normálně vyhrazeným pro důstojníky, což vojákům čekajícím na vyčasování bohatě stačilo. Ti, kteří byli dost blízko, aby viděli jejich stříbrné psí známky a označení divize, ještě při salutování uctivě kývli. Podle přísné vojenské etikety nebylo správné při salutování kývat, ale mezi vojáky Sboru se stalo neformálně zavedenou praxí tímto způsobem zdravít členy První divize. Stříbrné psí známky se značně lišily od těch barevně kódovaných, jež byly vydávány pravidelným oddílům. Příslušníci Pozorovacího sboru nosili zlaté a pouze členové První divize měli stříbrné. Známky znamenaly, že majitel má odčiasovat na minusovou stranu a stříbrné známky znamenaly, že regulační tým je na cestě, aby napravit narušení historie. U Temporálního sboru nebyl jediný voják, který by nevěděl, co ty stříbrné známky znamenají, a kývnutím jejich nositele jak zdravili, tak jim přáli hodně štěstí.

André všichni ti vojáci v dobovém oděvu, čekající na rozlehlém náměstí vedle hromádek s výstrojí, stále uváděli v úžas. Někteří kouřili, jiní popijeli, další si povídali, a pár jich dokonce spalo. Nováčci se poznali snadno podle toho, jak byli nervózní a neklidní. André s Lucasem prošli kolem skupinky římských legionářů v korysech, sandálech a přilbách s chocholy, tlačících se kolem automatu s videohrou. Střídavě zkoušeli síly proti počítači a smáli se a pokřikovali jako malé děti, poplácávali se po zádech a nahlas se povzbuzovali. Když dvojice procházela kolem, postavila se do pozoru četa Vizigótů a vojáci rychle schovávali několik kovových šňupátek, které si půjčovali. Kolem prošla skupinka křížáků s rudými kříži na prsou, s jedním očividně zeleným rekrutem, jenž pohupoval krátkým palcátem. Při pohledu na vznášedlo se postavil do pozoru a bez přemýšlení řízně zasalutoval. Naneštěstí se pokoušel salutovat rukou, v níž držel palcát, takže se ozvalo cinknutí a voják se za hlasitého řinčení kovu poroučel na zem. Jeho společníci se začali hystericky smát.

Vznášedlo je dovezlo k bráně výjezdového stanoviště, což byl velký, stabilně umístěný chronoplát, lišící se od přenosných osobních jednotek v tom, že mohl naráz přepravit celé čtyři vojáky. Berberští piráti, čekající na odčiasování, spěšně udělali místo, když se Lucas s André šli ohlásit tranzitnímu oddílu za bránou. Velící důstojník se postavil do pozoru a zasalutoval. Lucas ho napodobil a pak si sundal pásku s označením hodnosti, sundal divizní odznak a podal je důstojníkovi spolu se psími známkami. André

udělala totéž.

Velící důstojník známky oddělil, jednu ze řetízku vždycky sundal a pak ji položil spolu se řetízkem, páskou a odznakem do oddělené krabice. Se „s dovolením, pane“ Lucase podle předpisů rychle prohledal, aby se ujistil, že s ním neodčasuují žádné nepovolené předměty, ať schválně či omylem. Další člen oddílu provedl totéž s André a našel, k jejímu pokoření, kreditní disk. Úplně na něj zapomněla. „Promiňte, pane,“ omlouvala se seržantovi. „Musela jsem si ho strčit do kapsy, když jsem se převlékala, a neuvědomila jsem si to.“

„To je v pořádku, vojáku. Stává se to pořád.“ Položil kreditku do krabičky, kde už ležely její známky a páska.

Velící důstojník pak vzal dvě známky, které sundal ze řetízku. Byly na nich příslušné kódy. Známky vsunul do šterbiny v ovládacím panelu. Chvilku počkal, přečetl si, co se objevilo na obrazovce, a kývl.

„Připravte se, pane,“ přikázal Lucasovi.

Po několika vteřinách začaly okraje chronoplátu zářit.

„Zadáno,“ hlásil důstojník. „Hodně štěstí, pane.“

„Děkuji, poručíku,“ řekl Lucas. „Dobrá, André, jdeme.“

Pomalou vstoupili do pole generovaného chronoplátem a zmizeli z dohledu.

Delaney vystoupil z limba do vlhké trávy. Jako na starého veterána cest v čase na něj chronoplát nepůsobil tak silně jako na většinu vojáků, kteří po cestě obvykle zvraceli, trpěli dočasnými závratěmi a svalovou slabostí, případně dvojitým viděním a ataxií. Nicméně se cítil trochu vyvedený z rovnováhy. Chvilí vrávoral a udělal několik potácivých kroků, než ze sebe setřásl účinky cesty a zorientoval se v novém prostředí.

Ocitl se na malé mýtině uprostřed lesa. Věděl, že je kousek od Paříže a mezi stromy viděl i silnici vedoucí do města. Rekognoskační skupina mýtinu vysekala co nejbližší místu určení. Přesto již Finn párkrát přistával v mnohem stísněnějších prostorách. Mezi noční můry, jaké se každému vojákově čas od času zdály, patřilo, že přichází ve stejném čase a na stejné místo, kde v té chvíli bude jiná osoba či předmět. Rekognoskační skupina byla velice dobrá v tom, jak takové situaci zabránit, k nehodám však občas docházelo. To nejhorší, co se kdy Finnovi přihodilo, bylo, když přicházel na mýtinu hodně podobnou této, a chvilku předtím, než se zhmotnil, tamtudy proběhl králík. Když se Finn objevil, udělal krok, šlápl na běžícího králíka a rozšlápl ho. Zvířátko zoufale zakvílelo, což se nápadně podobalo dětskému pláči, a Finn se na chvilku zděsil, že opravdu šlápl na dítě. Musel králíka zabít, aby se netrápil, a od té chvíle byl při zhmožňování vždycky celý nesvůj.

Tentokrát však proběhlo všechno hladce. Když se rozhlédl kolem, zahlédl pozorovatele převlečeného za rolníka. Mířil k němu. Nic ho neodlišovalo od kteréhokoli jiného rolníka této doby, ale prozradil ho fakt, že právě viděl, jak se tu z ničeho nic zhmotnil člověk, a rovnou se k němu vydal, jako by se nestalo nic neobvyklého. Vedl na otěži kaštanovou klisnu.

„Major Fitzroy,“ představil se.

„Seržant Delaney.“

Pozorovatel kývl. „Kočár je asi dvě stě yardů po silnici v příkopu,“ hlásil. „Nemůžete ho minout. Uvázl, ale už jsme se o to postarali. Teď dávejte pozor, tohle je důležité. Odstranili jsme Corderrovo tělo. Lady Marguerite Blakeneyová je v pořádku. Kulka z pistole ji škrábla na hlavě, ale nebylo to nic vážného a dali jsme to do pořádku. Na čelo jsme jí plácli trochu umělé kůže, takže ani nebude vědět, že ji trefili. Ve stěně kočáru je díra, kudy kulka vyletěla poté, co dovnitř vlétla oknem a odrazila se jí od hlavy. Pokud by si pamatovala, že ji střelili, tak jí prostě ukažte, kudy kulka letěla, a řekněte jí, že musela omdlít a praštit se do hlavy. To vysvětlí případné bolesti, až vyprchají narkotika. Koně se museli po výstřelu splášt, takže je vysoce nepravděpodobné, že viděla, co se stalo Blakeneymu, i kdyby v té chvíli byla náhodou při vědomí. Váš příběh zní, že vás srazil kuň, ale jenom jste si vyrazil dech. Hned, jak jste ho zase popadl, chytil jste kapitánova koně a vyrazil za kočárem.“

„A co Corderro?“ chtěl vědět Delaney. „Co jí mám říct, jestli se na něj zeptá?“

„Nejspíš se nezeptá,“ uklidňoval ho Fitzroy. „Když naskočil do kočáru, byla už asi v bezvědomí. Jestli si na něco z toho vzpomene, tak jste ho viděl zase vyskočit z kočáru a utéct do lesa, když jste doháněl kočár. Stejný příběh vám poslouží, kdybyste se případně setkal s pronásledovateli z města. Pokud k

tomu dojde, nebudou mít důvod vás zadržet, ale mohl byste přijít s teorií, že Corderro byl převlečený šlechtic. To by je mělo přimět, aby se ho vydali hledat, a vás nechali v klidu jet dál."

"Chápu," prohlásil Finn. "Míříme do Calais?"

"Správně. Čeká tam Blakeneyho jachta, aby vás vzala do Doveru. Podpurný tým si vyzvednete v hostinci U Rybáře v Kentu. Hlavně ať neprozradíte jejich krytí."

"Jsou to rodinní sluhové, který se starali o můj majetek v Rouenu, a já jsem je poslal napřed do Anglie, aby všechno připravili na mém panství, když mi teď vláda zabavila půdu ve Francii."

"Správně. S lady Blakeneyovou se mějte na pozoru," varoval ho Fitzroy. "Před několika měsíci udala markýze de Saint-Cyr za to, že žádal Rakousko o pomoc při potlačení revoluce. Zatkli ho, odsoudili a popravili spolu s celou rodinou."

"Milá dáma," utrousil Finn.

"Blakeney na to měl zřejmě stejný názor," prohlásil Fitzroy. "Zjistil to teprve nedávno a pak na ni úplně zanevřel. Jejich vztah byl v poslední době poněkud napjatý, to přinejmenším. Blakeney se k ní choval pozorně a zdvořile, ale to bylo zřejmě všechno. Ona na něj v poslední době začala štěkat na veřejnosti."

"Tolik k tomu, jak život s lady Blakeneyovou nebude obtížný," zabručel Finn.

"Cože?"

"Nic, vážně. Jenom jsem si vzpomněl na něco, co říkal můj velitel."

"Prostě si na ni dávejte pozor," radil Fitzroy. "Mějte na paměti, že je to republikánka a že se jí nedá věřit. Jestli zjistí, že pašujete aristokraty z Francie, nedá se říct, co udělá."

"Skvělé," prohlásil Finn. "Máte ještě nějaké další dobré zprávy?"

"Obávám se, že ano," přiznal Fitzroy. "Zatím nemáme úplný seznam aristokratů, které Blakeney dostal z Francie. TIS na tom ještě pořád pracuje, ale je to hromská práce, poněvadž musí oddělit ty, který Blakeneyho skupina dostala ven, od těch, co se z toho dostali sami. Taky musíme dávat zvláštní pozor, abyste nezachránil někoho, kdo zachráněný být neměl."

"To je fakt radostná představa," mručel Finn. "A jak mám zjistit, koho propašovat?"

"Někdo se s vámi ve vhodné chvíli spojí," sliboval Fitzroy. "Pokud to nebudu já, heslo bude ,luční květina'. Podle toho poznáte svůj kontakt."

Finn se ušklíbl. "To bude fungovat skvěle, pokud se někdo o květinách nezmíní při běžném rozhovoru. Udě

lejte mi laskavost. Zapomeňte na ty hrátky s pláštěm a dýkou, Fitzroyi. Když někdo přijde za Percym Blakeneyem a osloví ho jako Delaneyho, budu předpokládat, že je to můj kontakt, platí?"

"Asi by to mělo fungovat," usoudil Fitzroy.

"Je hezké vidět, jak jste pružný," pronesl Finn jízlivě. "A co přístup k chronoplátu?"

"Ten mít nemůžete," odmítl Fitzroy. "Je mi líto. Bylo by to příliš riskantní. Ale budu se snažit pracovat co nejbliž k vám, tedy v rámci možností. Jestli se dostanete do průšvihů, nebo se se mnou budete muset z nějakého důvodu spojit, máte své poplašné tlačítko. Doufám, že jste si nechal přikontrolovat implantáty."

"No jistě," ujistil ho Finn netrpělivě. "Žádný voják, který za něco stál, by neodčasoval na misi, aniž by se přesvědčil, že jeho signální implantát, který měl pod kůží za uchem, řádně funguje."

"Fajn," řekl Fitzroy. "Je tu ještě jedna věc. Když ho zabili, Blakeney se svou pašeráckou kariérou právě začínal. Už měl plné zuby toho popravování, a tak se spojil se dvěma přáteli, sirem Andrewem Ffoulkesem a lordem Anthonym Dewhurstem, aby z Francie dostali vévodu de Chalis a jeho děti. O Ffoulkesovi a Dewhurstovi, doufám, víte?"

Finn kývl. Jelikož o obou bylo známo, že jsou Blakeneyho blízcí přátelé, do předprogramování byly zahrnuty veškeré dostupné informace.

"Dewhurst bude na lodi," pokračoval Fitzroy. "Ffoulkes byl ten vozač na voze. Na kozlíku s ním byl jeden z vévodových synů, mladší kluk a starý pán se mačkali v prostoru pod kozlíkem. V tom stísněném prostoru ale moc dlouho vydržet nemohli, takže je Ffoulkes nejspíš pustil, jakmile byli z dohledu brány."

"Co jeho žena?" zeptal se Finn.

"Vloni umřela. Vy jste to nevěděl? Bože, tohle zase spíchli horkou jehlou. Musíte si dávat pozor. Zařídil jsem další vůz jako návnadu, protože Ffoulkes s tou rachotinou moc rychle nepojede. Tak, jestli dojde k

pronásledování, náš vůz bude mezi vojáky a Ffoulkesem. Dohoní vůz plný prázdných vinných sudů s dědou a klukem na kozlíku a klidně ho můžou rozebrat na kousky a stejně nic nenajdou. Tím by měl Ffoulkes získat dost času. Jenže když Blakeney plánoval jejich útěk, ještě nevěděl, že si vzal ženu, která pod gilotinu poslala celou šlechtickou rodinu. Takže zřejmě nemohl čekat, že je vezme na palubu jachty zároveň s lady Blakeneyovou, že? Myslím, že na poslední chvíli s Ffoulkesem vymysleli, že je někde schovají, dokud se s lady Blakeneyovou nedostanou do Anglie. Pak pro ně asi hodlal poslat jachtu. Naneštěstí jsme nemohli zjistit, kde přesně je hodlá schovat. Všechno je to jenom hádání. Budete muset improvizovat."

"Nějak to vymyslím," slíbil Finn. "To je všechno? Myslím, že to bude dost o hubu."

"Všechno," řekl Fitzroy a podal Finnovi malé pouzdro, dost malé, aby se mu vešlo do kapsy, a zamaskované jako tabatěrka. "Je v tom pečetní prsten, stejný jako ten Blakeneyho. Zatlačíte spodek prstenu dopředu a vyskočí jehla. Párkrát si to vyzkoušejte, než si ho nasadíte, ať se nepíchnete sám. Máte tu několik náplní, všechny mají barevné označení, a pod víčkem je návod. Teď je tam dávka pro lady Blakeneyovou. Píchněte jí to, až budete připravený, že se probudí. Mělo by to trvat asi tři vteřiny. Pak si tam dejte, co budete chtít, akorát nikomu nedejte smrtelnou dávku, pokud nebude zbylí. Mimochodem, to jsou ty červené. Jestli použijete jednu z nich, tak by to měla být poslední možnost, je to jasné?"

"Naprosto."

"Prima. Tak se do toho dáme." Fitzroy mu podal otěže. "Hodně štěstí, Delaney."

Finn se vyhoupl do sedla a odcválal. Právě dorazil ke kočáru, jehož spřežení bylo uvázané u stromu, když zaslechl rychle se blížící dusot kopyt. Spěšně sesedl, pustil koně a nechal ho se pást. Odvázal spřežení a do kočáru se vyškrábal ve chvíli, kdy se v dohledu objevilo šest vojáků republiky. Finn se zhluboka nadechl. Bylo to vážně hodně těsné.

Otevřel krabičku, vyndal prsten, rychle zkontroloval jehlu a pak si prsten nasadil na prsteník pravé ruky. Sklonil se nad lady Blakeneyovou a dal jí injekci. Vzápětí už dvířka kočáru otevřel důstojník velící vojákům.

"Vy! Vystupte!"

Finn se ohlédl přes rameno a viděl, že na něj poručík míří pistolí.

"Moje žena," vyhrkl úzkostlivě. "Ona je-"

"Nestarejte se o svou ženu a vystupte z kočáru!"

Lady Blakeneyová zasténala a zavrtěla se.

"Díky Bohu," vydechl Finn. "Chvilíčku jsem se bál, že-"

"Říkal jsem, vystupte z kočáru!"

Marguerite otevřela oči a trhla sebou. "Percy! Propána, Percy, střelili mne!"

"Ne, má drahá," řekl Finn a pomalu vystoupil z kočáru. "Jenom jste omdlela."

Voják ho popadl za paži a drsně ho vytáhl ven, pak se podíval do kočáru.

"Jestli hledáte toho darebáka," řekl Finn, "viděl jsem, jak vyskočil z kočáru a utekl do lesa."

Voják se k němu otočil. "Kde? Jak je to daleko?"

"Ať se propadnu, nemám nejmenší tušení," řekl Finn, vyndal kapesník a zamával si jím pod nose.

Doufal, že se mu podařilo napodobit Blakeneyho hlas. Neměl mnoho času cvičit a rád by měl Priestův dar pro mimikry. "Jel jsem jako blázen, abych dohonil ten splašený kočár a za chránil svou nebohou ženu," vysvětloval s nádechem podráždění. "Na srdci mi leželo spíš její zdraví, než abych si lámal hlavu s vaším zběhlým aristokratem. Seskočil někde tamhle." Zamával kapesníkem směrem k Paříži.

"Vy tři," rozkázal důstojník a ukázal na některé ze svých mužů. "Pojedete zpátky a pročešete les. Daleko se dostat nemohl."

Muži otočili koně a odcválali směrem, kterým přijeli.

"Neviděl jste vůz?" vyptával se dál důstojník. "Vůz naložený vinnými sudy?"

"Propána, co já vím o vozech?" opáčil Finn a obrátil oči v sloup. "Skoro mě tam zabili! Mou ženu skoro střelili! V kočáře je díra, kudy proletěla kulka jen pár palců od její hlavy! Byl to strašný zážitek, skutečně děsivý. Bojím se, že nebudu spát celé týdny! Ještě se celý klepu. Tohle je na mou křehkou konstituci

přiliš. Toužím jen po tom, abych se mohl vrátit zpátky do veselé Anglie a zanechat vás tady té vaší revoluci. Je mi úplně jedno, jestli už nikdy nevstoupím na francouzskou půdu!"

"Myslím, že Francie bez takových, jako jste vy, docela dobře přežije," poznamenal důstojník opovržlivě.

"Ano, ale obávám se, že já bych nemusel přežít Francii," opáčil Finn, opřel se o kočár, aby neupadl, a kapesníkem si otíral čelo. "Jemine, jak hrozný zážitek! Ten strašný člověk! Doufám, že ho chytíte a vsadíte do Bastily."

"Uděláme mnohem víc," ujistil ho voják a schoval pistoli, neboť se přesvědčil, že Blakeney neznamená žádnou hrozbu. "Jedete do Calais?"

"Ano, pokud tam dorazíme v pořádku a cestou nás nezabijí," řekl Finn. "Jen Bůh ví, jaká nebezpečí na nás na silnici číhají! Byl bych vám velmi vděčný, kdybyste nás se svými muži bezpečně doprovodili do cíle. Ve společnosti vojáků republiky bych se cítil mnohem jistěji."

"Vojáci republiky mají na práci mnohem důležitější věci, než aby ošetřovali slabošské Angličany," sdělil mu poručík drsně. "Radil bych vám, abyste vyrazili a nezastavili se, dokud nebudete v Calais. Přeji vám rychlé přeplutí La Manche a zaplat' Pánbůh, že vás budeme mít z krku." Nasedl a se dvěma zbývajícími muži vyjel po stopě vozu s vinnými sudy. Finn se zhluboka nadechl a pomalu vydechl.

"A zaplat' Pánbůh, že my máme z krku vás," zabručel. "Jste v pořádku, má drahá? Docela jste mě vyděsila."

Lady Blakeneyová se na něj koketně podívala. "Zřejmě vám stačí docela málo, abyste se vyděsil, Percy."

"Málo, říkáte? No, mou ženu málem zastřelili a mě samotného málem udupal kůň a pak nás obtěžovali ti nevychovaní bandité, co se vydávají za vojáky - no, řekl bych, že toho bylo vskutku docela dost!"

Při řeči si ji pozorně prohlédl. Marguerite Blakeneyová bylo pětadvacet, byla vysoká, s dokonalou postavou, kyprým poprsím, útlým pasem a štíhlými dlouhými nohama; jednu letmo zahlédl, když vystupovala z kočáru. Zatímco se snažila upravit si účes, jak se jí lesklé kaštanové vlasy rozcuchaly během divoké jízdy kočárem, upřela na Finna zářivě modré oči. Živá byla ještě krásnější, neboť hologram nezachytil její hlas a jeho modulace, ani její způsoby, a jen náznak její smyslnosti. Chovala se však dost odměřeně, což byl důkaz zhoršených vztahů s Blakeneyem.

Finn si všiml, že v sobě má kousek uličnice, i když jí to ani v nejmenším neubíralo na kráse. Vlastně ji to spíš podtrhovalo. Její výraz prozrazoval pýchu a umanutost, a ačkoliv to dobře skrývala, Finn poznal, že ji Blakeney ranil. Nepochybně se cítila odvržená, třebaže Finn netušil, jestli s Blakeneyem Saint-Cyrovu aféru probírali, nebo zda to prostě Blakeney přijal jako daný fakt a uzavřel to v sobě jako nepříjemné tajemství, aniž by si s ní o tom vůbec promluvil nebo se o tom aspoň zmínil. Usoudil, že nejmoudřejší bude chovat se podle poslední varianty, pokud o tom Marguerite nezačne mluvit sama. Také se rozhodl, že to bude hrát co nejopatrněji, protože Marguerite byla bystrá a všímavá a prohlížela si ho poněkud zmateně.

"Jste v pořádku, manželi?" zeptala se a zvedla obočí. "Nějak mi nepřipadáte ve své kůži."

"Jsem tak v pořádku, jak se dá čekat od muže, který se ocitl blízko smrti," odvětil, znovu se opřel o kočár a zavřel oči, přičemž se ovíval kapesníkem. "Na mou duši, má drahá, vy musíte mít kuráž jako lev! Ta kulka z pistole vám musela proletět těsně kolem hlavy a vy si tu stojíte, úplně klidná, a tážete se mne, zda jsem v pořádku! Kéž bych byl ze stejné tuhé těsta, pak by mi srdce nebušilo jako o závod!"

"Nuže, až vám tedy srdce přestane tak děsivě bušit, třeba bychom mohli pokračovat v cestě," navrhl Marguerite. "Dříve než zítra do Calais nedorazíme, i kdybychom celou cestu jeli cvalet." Podívala se na prázdný kozlík a povzdychla si. "Obávám se, že budete muset zaskočit za kočího. Zdá se, že náš zbabělý kočí se vylekal ještě víc než vy."

"To je ta potíž s těmihle novými 'občany'," poznamenal Finn. "Své bezvýznamné starosti kladou nad své povinnosti. No, zřejmě není zbytí. Budu tedy kočírovat. S trochou štěstí se do večera dostaneme do Amiens, a zítra dorazíme do Calais. Jste si jistá, že rychlou jízdu zvládnete? Mohli bychom jet pomalu, ale já najednou toužím dostat se odsud co nejrychleji. Obávám se, že se nebudu cítit v bezpečí, dokud nebudeme na palubě Denního snu."

Marguerite se trpce usmála. "No, tak to budu muset sebrat svou lví odvalu a obrnit se proti nebezpečím naší cesty." Z hlasu jí čísla jízlivost. "Kdybyste byl tak laskav, Percy, a pomohl mi zpátky do kočáru?"

Finn jí podal ruku a pomohl jí nahoru, zavřel dvířka a vylezl na kozlík. Pobídl koně bičem a vyjel s kočárem na silnici. Jeli rychle a asi po patnácti minutách znovu narazili na vojáky. Byli jen tři, důstojník a dva muži, ostatní ještě nepochybně pátrali po neexistujících bývalých aristokratech. Finn viděl, že vojáci dohonili Fitzroyův falešný vůz s vínem. Odtáhli ho ze silnice, kde stál stařík vedle „syna“, lomil rukama a kvílel, zatímco mu vojáci rozebírali vůz prkno po prkně, jak pátrali po vévodovi de Chalis. Důstojník vzhledl a opovržlivě se zamračil, když mu Finn z kozlíku vesele zamával.

Do Amiens dorazili až po setmění a koně byli úplně vyřízení. Finn jim najal pokoj v hostinci a zařídil, aby vypráhli kočár a koně ustájili na noc a brzy ráno je opět připravili. Marguerite se šla do pokoje upravit a Finn zůstal dole a objednal si víno.

Zatím to jde, pomyslel si. Marguerite ho přijala jako Blakeneyho, i když o tom nemohlo být nikdy pochyb. Nakonec teď byl věrným obrazem sira Percyho Blakeneyho a pro tuto roli ho dokonale připravili. Nebylo možné, aby ho Marguerite začala podezírat, že je podvodník. Přesto se hodlal řídit Fitzroyovou radou a být opatrný.

Bylo třeba vykonat hodně věcí. Percy Blakeney strávil většinu mládí mimo Anglii. U dvora ho samozřejmě znát budou, neboť zesnulý Algernon Blakeney byl peer a vlastnil ohromné pozemky. Blakeney byl jedním z nejbohatších lidí v Anglii. Už to samo o sobě by mu zajistilo místo ve společnosti, ale pro tento scénář to stačit nebude.

Finn bude muset vytvořit Blakeneyho charakter takovým způsobem, aby ho nikdy nikdo nepodezíral, že je Červený bedrník. Také bude muset zajistit, aby si on, jako Blakeney, udržoval od Marguerite i nadále jistý odstup. Jinak by nemohl fungovat jako Bedrník. Mohl se spolehnout na Lucase a André, že mu pomohou spojit se s Ffoulkesem a Dewhurstem a založit Ligu Červeného bedrníka. Jinak bude pracovat naslepo.

Na vrcholku Blakeneyho kariéry se spolek pyšnil devatenácti či dvaceti členy. Historie byla v tomto ohledu nepřesná. Už to samo by mohlo způsobit problémy. Co by se mohlo stát, kdyby nenaverboval někoho, koho by byl přijal skutečný Blakeney? A co by se přihodilo, kdyby přijal někoho, kdo ve spolku původně vůbec nebyl? Díky setrvačnosti časového proudu měl jistou volnost, jinak by nebylo možné provádět úpravy. Nicméně v tomto konkrétním scénáři se mohla zvrtnout spousta věcí. Nebylo to poprvé, co Delaney pracoval v době, která původně nebyla přesně zdokumentovaná. Nelíbilo se mu to tehdy a nelíbilo se mu to ani teď. A mít na krku lady Blakeneyovou se mu líbilo ještě méně.

Dokud se s ním Fitzroy nespojí a nedodá mu další informace, mohl spoléhat na to, že mu Ffoulkes s Dewhurstem poradí, koho do ligy přijmout. Ale lady Blakeneyová by mohla znamenat pořádný problém, a to v nejednom směru. Byla inteligentní a bystrá, a ačkoliv jí její postavení ženy v osmnáctém století upíralo účast na většině manželských činností, bude se muset Finn chovat tak, aby nevzbudil její zvědavost. A k tomuto účelu mohl využít současný rozkol mezi sirem Percym Blakeneyem a jeho ženou, stavět na tom a jednat tak, aby se z něj stal manžel, jehož manželka považuje za otravného a nezajímavého. To by nemělo být těžké. Marguerite byla velmi přitažlivá a již měla jistou pověst jako slavná herečka a hostitelka. Bude docela snadné představit ji londýnské smetánce a sám zůstat v pozadí jako módně nudný a poněkud potrhlý švihák, zatímco Marguerite bude mít světla ramp pro sebe. Rychle se stane středem pozornosti každého shromáždění a zanedlouho si získá vlastní okruh přátel a obdivovatelů, kteří ji zabaví, zatímco on bude mít plné ruce práce s pašováním aristokratů z Francie. Přesto tu byl jeden velmi vážný problém, totiž jeho reakce na Marguerite. Od první chvíle, co ji spatřil, ho ta žena neodolatelně přitahovala. Zůstat rezervovaný a nezajímat se o ni nebude snadné. Když došlo na otázky těla, disciplína nebyla nikdy Delaneyho silnou stránkou. Jak tak seděl sám u stolu v rohu se svým vínem, zvažoval, že se s ní rovnou vyspí.

Nakonec byl její manžel. Náhlé oteplení v jejich vztahu by mohla přivítat a situace byla docela příznivá. Právě spolu prošli děsivou situací, tím druhem, který zvedá hladinu adrenalinu v krvi a nutí lidi vyhledávat příjemné uvolnění v sexu. Jedna noc, kdy je události předchozího dne dovedou ke znovuobjevení radostí, jež poznali těsně po svatbě, čemu by to mohlo uškodit? Zítra by mohl znovu zaujmout status quo, chovat se rozpačitě a neohrabaně, možná se trochu zlobit, že se poddal tlaku okolností. Takové věci se stávají pořád.

Ale ne. Nebylo by to moudré. Už teď byla na manžela, jehož zápal tolik vychladl a jehož oddanost se

stala v podstatě formální záležitostí, dopálená. Začít si něco teď, jen aby to stejně prudce ukončil, jak diktovala nutnost, by věci jenom zhoršilo. Potřeboval, aby Blakeney Marguerite nudil, ne aby se na něho navztekala. Bude muset chtít utišit, což pro něj nikdy nebylo snadné, a bude ještě obtížnější, protože s ní bude muset sdílet lože.

"Hrome," zamumlal Finn tiše, "mělo mě napadnout říct si o oddělené pokoje."

"Pane?" ozval se vedle něj tichý hlas. Otočil se. U jeho stolu stála mladá šenkýřka a nejistě se usmívala.

"Ano, co se děje?"

"Paní mě požádala, abych vám řekla, že je po cestě vyčerpaná a nebude dnes večeřet. Prosí, abyste ji omluvil a klidně se najedl, budete-li chtít. Ona hodlá odpočívat kvůli zítřejší cestě."

Tak tím je všechno jasné, pomyslel si Finn. Až přijdu nahoru, bude už spát. Teď jenom musím udržet přes noc ruce v klidu...

Poděkoval děvčeti a nechal si k večeři přinést studenou pečení, chleba a ovoce. Když se napil vína, poprvé za celý den se začal cítit uvolněněji. Za pár šestáků si koupil hliněnou dýmku, třebaže hostinský cenu dost nadsadil, když viděl, že je majetný, a usadil se v křesle s dýmkou nacpanou tureckou Latakii. Pomalu pokuřoval, vychutnával silný černý tabák a popíjel zdejší poněkud obyčejné bordeauxské, které mu však po náročné a prašné jízdě přišlo vhod. Koupil si ještě pár hliněnek a trochu tabáku na příští den, aby se mohl uvolnit a kouřit cestou přes kanál, a pak zamířil nahoru.

Marguerite ležela v posteli a pokrývky měla přitahované k bradě. Nechala hořet jednu svíčku a plamínek zaléval místnost měkkou, přívětivou září. Všiml si, že mu Marguerite připravila noční košili i s čepičkou, na což hleděl s mírným podrážděním. Nerad spal oblečený, ale postava to zřejmě vyžadovala, a tak se podvolil. Jenom doufal, že mu společnost nebude dělat žádný hmyz.

Pohyboval se velmi tiše, aby neprobudil Marguerite, a pomalu se svlékl. Když si sundal poslední část oděvu, zaslechl v posteli za sebou zašustění. Napadlo ho, že snad svou 'ženu' nějak vyrušil, a tak ztuhl.

"Jste dobře nakrmený a odpočatý, Percy?" otázala se Marguerite měkce, téměř šeptem.

Finn se obrátil a viděl, že odhrnula pokrývky a leží v posteli úplně nahá ve schválně nestydatě svůdné póze. Vlasy měla rozhozené na polštáři a ve světle svíčky se jí leskly jako rudé zlato. Hebkou pleť měla bez poskvrnky a dokonale tvarovaná ňadra se jí zvedala a klesala, jak dýchala s pootevřenými rty.

Delaney rychle sfoukl svíčku, aby si nevšimla, co nedokázal skrýt, a pak honem chňapl po noční košili. Jen stěží potlačil zoufalé zaúpení.

"Odpusťte, drahá, nechtěl jsem vás vzbudit," řekl a hlasitě zívá. "Páni, je div, že po dnešní námaze nespíte jako zabitá. Já jsem úplně vyřízený. Měl jsem co dělat, abych vůbec vyšel do schodů."

Ze tmy zaslechl těžký vzdech. "Tak si tedy pojd'te lehnout," řekla Marguerite bezvýrazně. "Ráno chcete vyrazit brzy a potřebujete si odpočinout."

Finn si zkouší ret a po hmatu se dostal do postele. Lehl si na levý bok, aby k ní byl otočený zády. Znovu zívá, na efekt.

"Jemine, to byl ale den!" prohlásil. "Mám pocit, že bych mohl spát sto let."

Z její strany lože se žádná odpověď neozvala.

"Nuže, dobrou noc," popřál Finn. Chvilí počkal a začal předstírat chrápání. Po nějaké době slyšel, jak Marguerite vstává z postele. Oblékla si noční košili a opatrně si zase lehla. Brzy usnula. Finn, na druhou stranu, věděl, že bude mít štěstí, pokud vůbec zamhouří oko. A věděl, že ráno se bude nenávidět.

3

Do Calais dorazili následující den večer, když cestou několikrát vyměnili koně. Byla to dlouhá a namáhavá cesta. Finn byl rozbolavělý a zaprášený. Marguerite byla z kočáru celá roztřesená, ani slůvkem si však nepostěžovala. Zajeli přímo k přístavu, a když se Finn rozhlédl po zátocě, uviděl zakotvený půvabný, padesát stop dlouhý škuner se štíhlou, protaženou přídílí, jehož dva stěžně byly v šeru jen tak tak vidět. Z kočáru vystoupili u hostince a najali si malý člun, na němž se dopravili k Dennímu snu. Na moři vál ostrý vítr a Marguerite se třásla v tenkém plášti, do něhož se zabalila, ale neřekla nic. Finn ji musel obdivovat. Střelili ji do hlavy, operovali ji, byť to nebylo nic vážného a ona o tom nevěděla, nadopovali ji, natrásala se v kočáře sto padesát mil po hrbolatých venkovských cestách plných vyježděných kolejí, kteroužto cestu zvládli překvapivě za dva dny a vyčerпали při ní několik spřežení, a

ted' seděla ve člunu, jenž se divoce zmítal na zčeřené hladině La Manche. Studený vítr jejím módně lehký pláštěm s kapuci pronikal tak snadno, jako by ho ani neměla, a ona zůstávala klidná a vyrovnaná, jako by si vyjela na pramičce na jezero, jen se jí lehce třásla ramena a chvěl se jí spodní ret.

Člun přirazil k jachtě a jeden z námořníků jim přes bok shodil provazový žebřík. Lodník ve člunu žebřík přidržel a snažil se udržet malé plavidlo na vlnách pokud možno v klidu, a Finn pomohl Marguerite nahoru, přičemž sám šplhal těsně za ní a pevně se držel pro případ, že by spadla. Lezla sice trochu nemotorně, protože nebyla zvyklá, že se celý svět kolem ní houpá, ale tvrdošíjně se držela a ve chvílce jí mladý námořník pomáhal na palubu. Poděkovala mu a on se nejistě usmál, pak se poněkud rozechvěle obrátila k Finnovi.

"Kudy do mého pokoje, Percy? Ach, ano, na člunu se tomu říká kajuta, není-liž pravda?"

"Dovolte, má paní," přihlásil se vysoký mladý muž s pískově hnědými vlasy, jemuž mohlo být šestadvacet nebo sedmadvacet. Přistoupil k nim, nabídl Marguerite rámě a bleskl po ní oslňujícím úsměvem. "Lord Anthony Dewhurst, k vašim službám, madame. Po takové cestě musíte být strašně unavená. Dovolil jsem si nechat vám připravit kajutu a nachystat lůžko. Je tu voda k umytí a tady Stevens vám hned přinese večeři a grog. Myslím, že svěží mořský vzduch vás rychle ukolébá do hlubokého spánku. Vyplouváme s ranním přílivem."

"Jste velmi laskav, lorde Dewhurst."

"Anthony, madame," opravil ji s úsměvem, "nebo Tony, zlíbí-li se vám. Tak mi říkají přátelé."

"Děkuji vám, Tony. Myslím, že vás nyní opustím, pokud mě, pánové, omluvíte."

Dewhurst ji odvedl do podpalubí; jen se ještě otočil k Finnovi, aby mu sdělil, že se hned vrátí. Finn se opřel o hlavní stěžeň, vytáhl hliněnou, nacpal ji tabákem a upěchoval. Naklonil se nad ni, zakryl dlaní proti větru a po několika pokusech ji zapálil a opřel se o týkové brlení, aby počkal na Dewhursta. S výjimkou kapitána, ošlehaného mořského vlka jménem Briggs, jenž ho jen přivítal na palubě a zeptal se, může-li pro něj něco udělat, ho zbytek posádky nechával na pokoji. Briggs mu přinesl cínovou láhev s rumem a znovu odešel do své kajuty. Po chvíli se vrátil Dewhurst.

"Povím vám, Percy, je prostě ohromná! Krásná, okouzlující a inteligentní. Každý muž v Londýně vám ji bude závidět."

"To určitě," opáčil Finn. "Kromě těch, co nedokážou vystát barbarství, ke kterému ted' dochází na tomto břehu."

Dewhurst náhle zvažněl. "Takže to se Saint-Cyrem je pravda?"

"Už jste to tedy slyšel?" zeptal se Finn opatrně, aby druhého muže přiměl k řeči.

"Ano, zprávy se šíří rychle, když to jsou špatné zprávy," prohlásil Dewhurst. "Co s tím budete dělat?"

"Propána, co mohu dělat? Je to moje žena, Tony. Oženil jsem se s její minulostí, stejně jako s její budoucností."

"A co Ffoulkes? Dostal se z toho? Viděl jste ho?"

"Ano, je venku. Z města se dostal bránou kousek před námi, avšak na silnici jsme ho neminuli. Určitě uhnul z hlavní silnice, dokud si nebyl jistý, že může bezpečně pokračovat v cestě. Ale došlo k potížím. Vojáci ho pronásledovali, jenže zastavili špatný povoz. Projížděl jsem kolem, když ho rozebírali na kusy, jak hledali lidský kontraband."

"On to zvládne, vidíte, Percy?" ujišťoval se ustaraně Dewhurst.

Finn kývl. "Zvládne to. Andrew není žádný trouba. Ale musíme do Doveru vyplout bez něj. Nemohu riskovat, že se de Chalis a Marguerite setkají. To by všechno zničilo. Budeme pro něj muset Denní sen poslat zpátky."

"Chudák Saint-Just," poznamenal Dewhurst.

"Co tím myslíte?" chtěl vědět Finn.

"Ach, řekl jsem: 'Chudák Saint-Just'. Jediný z feuillantů, kterému ještě zbyla aspoň troška vlivu, a oni ho jmenovali do Výboru pro obecné blaho, kde mají přesilu Robespierrovi jakobíni. Kéž by tomu bylo obráceně. Ale sedí tam, balancuje na kraji propasti a Fouquier-Tinville zatím pokračuje ve vraždění. Bez jeho pomoci bychom de Chalise nikdy nedostali pryč, ale obávám se, že zločin jeho sestry to moc nenapraví." Náhle si uvědomil, co řekl, a zděšeně se podíval na Firma. "Bože, Percy, odpusťte! To ode mne bylo velice kruté."

"Nicméně je to pravda," opáčil Finn. Armand Saint-Just tedy patřil, stejně jako La Fayette, k umírněným monarchistům, kteří se odtrhli od jakobínů. S Blakeneyho akcí souhlasil natolik, že se jí dokonce sám zúčastnil. Tohle Delaney nevěděl. Byla to velmi cenná informace. Pokud krvavé výstřelky revoluce spolu s účastí jeho sestry na pádu markýze de SaintCyr urážely jeho humanistické citění, bude možné Armanda využít. Vlastně to vypadalo, že ho Blakeney již využil.

"Stejně mě to hrozně mrzí, Percy. Nakonec, je to vaše žena. Doufám, že mi to odpustíte."

"Není co odpouštět, Tony. Dnešní doba nám každému dala zvláštní společníky."

"Tohle bylo trochu hrubé, řekl bych," podotkl Dewhurst poněkud zaraženě.

"Poslední dobou nemám trpělivost na zdvořilůstky," zavrčel Finn. "Smrdí to pokrytectvím, když si vezmete, jak se ve jménu volnosti, rovnosti a bratrství vraždí hlava nehlava. Jeden básník kdysi řekl: „Když udržíš si chladnou hlavu, ač všichni kolem hlavy ztrácejí..."“ Zarazil se, neboť si uvědomil, že zmiňovaný poeta, Rudyard Kipling, se narodil až v roce 1865. "No, já si svou hlavu hodlám udržet na krku," pokračoval, "a udělám všechno, co je v mé moci, abych co nejvíce lidem zachránil tu jejich. Gilotina je ohavnost a já jsem si dal za úkol sebrat jí tolik obětí, kolik jen půjde. To je to nejmenší, co mohu udělat. Nepřivedu tím zpátky Saint-Cyra, ani pro mne nebude snazší snášet to, že vím, jaký měla Marguerite podíl na jeho popravě, ale jestli dokážu zachránit ostatní před stejným osudem, bude to stát za jakékoliv riziko. Nestačí prostě potají dostat ze země jednoho aristokrata. Musím se pokusit zachránit jich tolik, kolik to jen půjde, a vymáchat v tom Fouquier-Tinvilleho nos!"

"V zásadě jsem všemi deseti pro," připustil Dewhurst, "ale prakticky to bude hodně nebezpečné. A také se naskytá otázka názorů lady Blakeneyové, i když bych to nerad rozváděl."

"Ona se o tom pochopitelně nesmí dozvědět," prohlásil Finn. "Budu muset pracovat potají."

"Pak ale každý, kdo vám bude pomáhat, musí odpřisáhnout, že to tajemství zachová též," poznamenal Dewhurst. "Jediná potíž je, že přes všechny dobré úmysly tajemství nezůstane tajemstvím dlouho, když ho zná příliš mnoho lidí."

Finn kývl. "Jsem si jistý, že vévoda de Chalis o svých dobrodincích mluvit nebude. A co se ostatních týče, budu muset podniknout něco, abych před nimi utajil, kdo jsem."

"Jakákoliv loď nebude k ničemu ve chvíli, kdy se někdo začne ptát, komu patří tato loď," poukázal Dewhurst. "Nemůžete používat Denní sen pro své plány a zůstat neznámý. Ta loď není ani zdaleka nenápadná a mezi obyčejnějšími plavidly se rozhodně neztratí."

Finn se usmál. "Tak ji prodám."

Dewhurst se zamračil. "Ale jak potom?"

"Koneckonců, cestování mne už unavuje," pokračoval Finn. "Vracím se do Anglie, abych se ujal svých záležitostí. Už takovou výstřední jachtu nepotřebuji, jelikož budu většinu času přebývat v Londýně. Vlastně jsem ji už prodal."

"Cože? Komu?"

"No přece vám, Tony."

"Mně?"

"Ano, vám. Celá léta jste po ní toužil, není-liž pravda? Co se známe, uháníte mě, abych vám ji prodal."

"Cože? Percy, o čem to, pro všechno na světě, mluvíte? Nikdy jsem-"

"Ano, já vím, že jste nikdy nic takového neřekl. Víte to vy a vím to já, ale nikdo jiný to neví a na tom jediném doopravdy záleží."

"Ničemu z toho nerozumím, Percy. Kam tím, k čertu, míříte?"

"Podívejte, Tony, netrávíte přece většinu času plachtěním po kanále La Manche, že ne? A když už budete novým vlastníkem tak skvělé lodi, existuje nějaký důvod, proč byste na ní neměl trochu vydělat? Proč byste neměl dovolit Briggsovi ji používat, aby vám pomáhal Denní sen financovat a nenechal posádku zlenivět? Vlastně ve chvíli, kdy se vrátíme do Anglie, vám agent, jehož jméno příhodně zapomenete, doručí nabídku právě k takové cestě. Když zjistíte, že jste tím napomohl uniknout vévodovi de Chalis z Francie, budete tuze žasnout. Až objevíte tuto neobyčejnou skutečnost, budete natolik překvapen a potěšen, že jako gesto ušlechtilého idealismu nařídíte Briggsovi, aby měl loď neustále připravenou pro tohoto neznámého dobrodruha, jehož tvář nikdy nikdo nespatří. S Ffoulkesem budete nově příchozím okázale pomáhat najít si v Anglii své místo. Hodně toho namluvíte o tomto záhadném

muži, jehož věc jste se rozhodl podpořit, třebaže o něm vlastně nic nevíte." Finn se zašklebil. "Jsem si jist, že zanedlouho budete od každého z Londýna dostávat tučné příspěvky pro Briggse, aby je on mohl předat agentovi onoho dobrodruha. Pokud to dobře zaonačíme, mohli bychom z něj udělat lidového hrdinu."

"Nechtěl jste říci, udělat ze sebe lidového hrdinu?" zeptal se Dewhurst s potůchlým úsměvem. "K čemu ta náhlá skromnost, Percy?"

"Protože to vlastně nejsem já," odpověděl Finn. "Na mně nezáleží, ne na mně jako na Percym Blakeneyem, na jednotlivci. Důležitá je myšlenka. Dejme tomu, že budu jednat sám za sebe, jako Percy Blakeney budu za velkého osobního rizika pašovat lidi z Francie. Co by si o mně veřejnost pomyslela? Někteří lidé by mě podpořili, to jistě, jiní by mě považovali za hlupáka. Jak říká frakce v parlamentu, která se staví proti tomu, abychom do revoluce zasáhli: Jen ať se povraždí! Chvilí bych přitahoval pozornost jako muž s odvahou jednat podle svého přesvědčení, ale časem by to zevšednělo a lidi by celá věc znudila. Na druhou stranu lidé milují záhady. Takový romantický, neznámý dobrodruh, který ošidí gilotinu o její oběti, upoutá zájem veřejnosti. Kdo to asi je? Odkud se vzal? Jak ten bezejmenný křížák bojující s nespravedlností vypadá? Nezáleží na člověku, Tony, záleží na symbolu. Zajisté chápete, co tím myslím, vidíte?"

"Ano, chápu. Mám dojem, že jste se minul povoláním, Percy. Měl jste se dát na politiku nebo psát hry. Zřejmě máte neobyčejnou schopnost chápat veřejné mínění a pocity. Jak říkáte, dobrodruh, jehož tu popisujete, křížák, který se halí pláštěm tajemná, nepochybně uchvátí představivost lidí. Taková postava nakonec získá nadlidský rozměr a stane se z ní cause célèbre."

"Správně. Můžeme ho vytvořit společně, my všichni," pokračoval Finn. "Můžeme pro naši věc naverbovat další, i když musíme být velice opatrní. Společně založíme ligu a ten neznámý křížák bude naším vůdcem. Vy s Ffoulkesem musíte na veřejnosti hrát roli mužů, kteří s ním mají co do činění jen nepřímo. Rozhodně musíte být schopní prokázat, co jste dělali v době, kdy tento křížák bude mít práci. To kvůli svému bezpečí."

"Proč vůbec musí někdo vědět, že s ním máme něco společného?" chtěl vědět Dewhurst.

"Protože budu potřebovat své Boswelly," vysvětlil mu Delaney. "Jestli máme získat přízeň veřejnosti, bude se muset dozvědět něco o činnosti toho křížáka. Vy dosvědčíte, že existuje, třebaže budete tvrdit, že o něm nic nevíte. Jeho spolek, jeho agenti se s vámi vždycky spojí tajně a sdělí vám, kdy se máte připravit na přijetí dalších utečenců z Francie. Oficiálně na francouzskou půdu nikdy nevstoupíte. Budete dávat příkazy Briggsovi, kdy má mít jachtu připravenou a kdy a kde má čekat na aristokraty, které náš křížák zachrání. Až doplují do Anglie, s Ffoulkesem se jich ujmete a pomůžete jim najít si místo v naší společnosti. Tak budete moci volně hovořit o tomto křížákovi a jeho spolku, neboť vy dva, snad víc než kdo jiný, budete uvažovat, kdo to asi může být. Můžete pomoci rozdmýchat plamen veřejné zvědavosti a tímto způsobem získat podporu."

"A co vy?" zeptal se Dewhurst. "Vy se k nám v této šarádě připojíte?"

"Ne, já ne," řekl Finn. "Já kolem sebe musím vytvořit takové ovzduší, které mi zajistí, že mne v této záležitosti nebude nikdy nikdo podezírat. Jen tak budu moci volně jednat. Budu muset být ještě lepším hercem, než je má žena, neboť budu muset oklamat i ji, jakož i všechny ostatní. Nikdo kromě vás a Ffoulkese, a také Briggse, nesmí vědět, že v tom hraji nějakou úlohu."

"A co vévoda de Chalis?" vyptával se Dewhurst.

"Promluví si s ním a připravím ho na to, jakou úlohu bude hrát," pravil Finn. "A s tím ostatním máte docela pravdu. Počet těch, kdo budou znát naše tajemství, musíme omezit."

Dewhurst se usmál. "Musím říci, že to vypadá na pěknou psinu."

"Bude to velice nebezpečné," podotkl Finn.

Dewhurst pokrčil rameny. "Bude to skvělá zábava. A co je zábava bez rizika?" Zasmál se. "Můj Bože, tohle se mi bude vážně moc líbit! Už se nemohu dočkat, až začneme!"

Finn se usmál. "Již jsme začali, Tony. Připijme si na to. Na rychlý a bezpečný příjezd Andrewa Ffoulkese a na vytvoření našeho záhadného křížáka!"

Finn se napil rumu a podal láhev Dewhurstovi.

"A jak mu budeme říkat?" zeptal se Dewhurst. "Bude muset mít nějaké jméno, tento výkvět anglického

mužství proti fleur-de-lis, francouzské lilii."

"Ano, to bude muset," souhlasil Finn, Jinak to bude vskutku jen obyčejný květ."

Dewhurst se zasmál. "Dokonce i obyčejný anglický plevel mi voní víc než růže vykvétající ve Francii."

"Obyčejný anglický plevel," zahloubal se Finn. "Třeba jako bedrník?"

"Bedrník," zopakoval Dewhurst přemítavě a zašklebil se. "Co třeba Červený bedrník!"

Finn zvedl obočí. "To má říz."

"Líbí se mi to," pochválil si Dewhurst a zvedl v přípitku láhev. "Tak na Ligu Červeného bedrníka!"

Hostinec U Rybáře v Doveru v hrabství Kent byl teplým a příjemným útočištěm před vlhkým a rybinou zapáchajícím ovzduším městečka. Dostali se z mlhy a přivítalo je teplo a světlo krbu pana Jellybanda. Majitel, žoviální tlouštík s pleší a kamarádkým vystupováním, se jim uklonil a okamžitě poslal svou číšnici do kuchyně, aby byla k ruce, neboť dorazili očividně zazobaní hosté.

Hostinec působil spíš jako venkovský hotýlek než 'útočiště pro rybáře', protože byl čistý a světlý, s podlahou z červených dlaždic bez jediného smítka a tmavými dubovými krokvemi a trámy. Stoly, sice poznačené kolečky, jež tu zanechaly cínové korbele, které přetekly, byly dobře vyleštěné a v oknech stály květináče se šarlatovými a modrými kvítky. Pověsili si pláště a pohodlně se posadili k dlouhému stolu, k němuž je dovedl Jellyband.

"Omlouvám se, pánové," řekl Jellyband a mnul si ruce v očividné snaze se zalíbit, "není některý z vás, čistě náhodou, ctihodný sir Percy Blakeney?"

"Mám čest nosit toto jméno," odpověděl Finn.

"Ach, ano, nuže, jakási mladá žena tu očekává příjezd vašeho lordstva," oznámil mu Jellyband.

"Opravdu?" ozvala se Marguerite.

"Myslím, že patří ke služebnictvu jeho lordstva," vysvětloval rychle hostinský. "Je to mladá žena s převelice zvláštním temperamentem, omluvíte-li tento postřeh, a tuze naléhala, abych-"

"Tak to, tuším, bude André," řekl Finn.

"André?" podivila se Marguerite. "Neříkal jste, že je to mladá žena?"

"André je mladá žena, má drahá," vysvětloval Finn. "Její rodina slouží Blakeneyům celá léta. Patřila ke služebnictvu na mém panství v Rouenu. Poslal jsem ji a Lucase napřed, aby zařídili, že v Richmondu bude vše připraveno na náš příjezd. Je smutné, že ti dva byli jediná ze všech mých sloužících, kdo mi ukázali alespoň ždíbec věrnosti. Ostatní byli tak plní revolucionářského zápalu, že se rozhodli stát se svobodnými občany, a tudíž od nich lze jen těžko očekávat, že budou dále sloužit opovrženímhodnému šlechtici, jako jsem já. Jděte a přiveďte ji, dobrý muži," požádal Jellybanda. Pak se obrátil se k Marguerite a řekl:

"Tuším je původem z Baskická a má drsného a nezávislého ducha tamního lidu. Nicméně je to věrná a obdivuhodná služebná."

"Je hezká?" zeptala se Marguerite povýšeně.

Finn se zamračil. "Hezká? Na mou věru, nemohu říci, že bych si toho někdy všiml, vážně."

"Jak podivuhodně nevšímavý jste," podotkla Marguerite.

"No, v každém případě to můžete posoudit sama," opáčil Finn. "Bezpochyby tu brzy bude."

Hostinský se vrátil s André. Pokud Marguerite čekala dobře tvarovanou služtičku v přiléhavém živůtku, vrhající po siru Percym odvážné pohledy, byla zklamána. André měla jezdecké holínky a kalhoty, dále prostý hnědý kabátek a vestu stejné barvy, bílou košili, ne úplně čistou, se zaprášeným kouskem krajky u krku, a obyčejný třírohý klobouk, který si nesla v levé ruce. Plavé vlasy měla rozpuštěné a rozhodně kratší, než nařizovala současná móda.

"Řekl bych, že to je velmi mužné děvče," poznamenal Dewhurst. "Ramena má jako čeledín a chování jako voják."

Marguerite seděla a mlčky si André prohlížela. Finn měl pocit, že lady Blakeneyová si stejně chladně a pečlivě změří všechny a všechno, kteří budou mít něco společného s jejím manželem a jejím novým životem v Anglii. To ta herečka v ní. Chtěla se dokonale seznámit se scénou, zjistit, kde přesně jsou světla a rekvizity, kde mají stát ostatní herci a jaké jsou jejich repliky. 'Percy' si možná nevšiml, zda André je, nebo není hezká, ale mohl se vsadit, že lady Blakeneyové nic neunikne.

"Nuže, tedy, André," začal Finn "je pro nás všechno v Richmondu připraveno? Jak si to staré panství stojí? Doufám, že nezchátralo?"

"Ó, to ne, mylorde," ujist'ovala ho André. "Panství je obdivuhodně udržované a pan Lucas je tam, aby zajistil, že na váš příjezd bude vše připraveno. Ta novinka vyvolala velký rozruch. Hodně se běhá, čistí a leští a několik sousedů již poslalo sluhy s dotazem, kdy že s lady Blakeneyovou dorazíte."

"Aha, vidíte, Dewhurst," řekl Finn, "jméno Blakeneyů ještě stále za něco stojí. Zřejmě jsme neupadli v zapomnění."

"Nebo vaše peníze," podotkla Marguerite.

"Mé jméno, mé peníze, jaký je v tom rozdíl?" opáčil Finn s povzneseným mávnutím. "Kdybych byl chudák, nebyl bych Blakeney, a vy též ne, má drahá, neboť je vysoce pravděpodobné, že bych nikdy nevstročil do Francie, kde mne uchvátily vaše půvaby. Aha, vidím, že dorazilo naše jídlo. André, již jste jedla? Ne? Hostinský, Jellybelly, nebo jak se to vlastně jmenujete, zaříd'te, ať nakrmí i mou služebnou, buďte tak hodný. A, André, až se najíte, můžete jet napřed a oznámit panu Lucasovi, že pokud nás nic nezdrží, do Richmondu dorazíme dnes večer. Bože, na této cestě nás již potkalo dost dobrodružství! Modlím se, aby zbytek uběhl bezpečně ve zničující nudě. Ty vzruchy z posledních dní mi budou stačit na celý život."

"Nebude-li vám to vadit, Percy," řekla Marguerite, vstávajíc, "myslím, že se najím ve svém pokoji.

Obávám se, že účinky plavby přes průliv ještě zcela neodeznely, a ráda bych se občerstvila a odpočala si, než budeme pokračovat v cestě." Obrátila se k Dewhurstovi a usmála se. "Nechám vás tu, pánové, abyste mohli probrat naléhavé záležitosti, které na nás na všechny v Londýně nepochybně čekají. Jelikož se sousedé zajímají o to, kdy dorazíme, nepochybně plánují nějakou zábavu, v kterémžto případě, má-li se lady Blakeneyová předvést v nejlepším světle, bude lepší, když si odpočine. Můžete pro mne poslat, až si dáte portské a zakouříte si a budete připraveni pokračovat."

Udělal pukrle a odešla.

Dewhurst zakroutil hlavou. "Na mou věru, Percy, jestli hodláte vzbudit její nezájem, tak jste rozhodně na dobré cestě."

"Ach, mylorde," ozvala se André. "Pan Lucas mě požádal, abych vám vyřídila ještě jednu věc."

"A copak je to?" otázal se Finn.

"Jen maličkost, nic vážného," odpověděla André opatrně. "Vaše lordstvo by si kvůli tomu rozhodně nemělo dělat starosti. Je to spíš otázka pro lovčího, ačkoliv pan Lucas chtěl, abych vás o tom zpravila pro případ, že by si to vyžádalo jeho pozornost a on nebyl přítomen, aby vás při příjezdu pozdravil."

Finn se zamračil. Kam tím, pro všechno na světě, mířila?

"Proč by si měl Lucas dělat starosti kvůli něčemu, co má na starosti lovčí?" zeptal se skutečně zmatený.

"No, mylorde, nějaké zvíře zřejmě začalo zabíjet tetřevy na vašem panství," vysvětlovala André. "Lovčí ho nedokázal chytit do pastí a trvá na tom, že je to nějaké exotické zvíře, které se tu běžně nevyskytuje. Pan Lucas se rozhodl, že se na to podívá osobně pro případ, že by lovčí příliš pil nebo tajně pytlčil a chtěl to hodit na nějaké nepravděpodobné zvíře."

Při zmínce, že se tu běžně nevyskytuje, Finn zpozorněl.

"A povězte mi, prosím, o jaké zvíře se podle lovčího jedná?" zeptal se, předstíraje pouze mírnou zvědavost.

André se na něj vyrovnaně dívala. "O promyku mungo, mylorde."

"Cože, mungo, říkáte?" podivil se Dewhurst. "To se musíte jistě mýlit. Lasička nebo fretka, to snad, třebaže tyto šelmy obvykle tetřevy nezabíjejí, ale mungo určitě ne. V Anglii žádný mungo není. Obvykle se vyskytují v Indii. Jste si jistá, že říkal mungo?"

"Zcela jistá, my lordé," odvětila André a znovu se podívala na Finna. "Jak jsem říkala, to zvíře se zde běžně nevyskytuje."

"To je skutečně zajímavé," poznamenal Dewhurst. "Ten váš sluha, Percy, poznal by munga, kdyby nějakého uviděl?"

"To zcela jistě," odpověděl Finn. "Lucas býval námořník a také stopař. Lovil zvěř po celém světě."

"To tedy musí být náramný chlapík," řekl Dewhurst. "Těším se, že se s ním seznámím. Ale stejně, mungo! No, asi by to bylo možné. Slyšel jsem, že je na východě často chytají a ochočují. Snad ho někdo přivezl do Anglie a on mu utekl a zdivočel na vašem panství."

"Rozhodně doufám, že to Lucas chytí, ať už je to cokoliv, dřív, než mi zkazí honitbu," prohlásil Finn. Ale věděl dobře, že André nehovoří o zvířeti. Jediný mungo, jehož všichni znali, byl člověk a to člověk vysoce nebezpečný. Navíc měl být v sedmadvacátém století a měl zakázáno pracovat v terénu. Finn se podíval André do očí a z toho, jak se tvářila, poznal, že hádal správně. Takže s Mungem ještě neskončili. To mu dělalo starosti. Velké starosti.

4

Blakeneyské panství v Richmondu bylo elegantním svědectvím bohatství, jež nashromáždil sir Algernon Blakeney, než se jeho žena tak nešťastně roznemohla. Když vyčerpal veškeré naděje na to, že by ji vyléčili v Anglii, hledal starší Blakeney radu u bezpočtu lékařů v cizině, leč vše marně. Lady Blakeneyová zemřela šílená. Algernon Blakeney nesnesl pomýšlení na návrat na své panství, kde mu všechno připomínalo život s milovanou chotí, ale ani ho nedokázal prodat. Zanechal tedy panství a správu svého majetku ve schopných a důvěryhodných rukou a zbytek života dožil na cestách po cizině. O jeho zájmy v Anglii se mu starali advokáti s vědomím, že se mladý Percy jednoho dne vrátí, aby zaujal své právoplatné místo a ujal se svého titulu.

Percy, nebo Finn, se nyní vracel, aby zjistil, že díky chytrému vedení se jeho majetek zesateronásobil, pročez je teď o něj velký zájem. To málo, co o něm bylo známo, se do Anglie dostalo z Curychu, Ženevy a Bruselu, přinesli to poutníci a přátelé, jako byli Ffoulkes a Dewhurst, oba bohatí šlechtici, kteří se s ním v zahraničí stýkali.

Kočár zabočil na cestu vedoucí ke vchodu do honosného cihlového sídla, pocházejícího ještě z doby Tudorovců. Pozemek měl asi dva a půl tisíce akrů a patřily k němu lesy plné vysoké, řada rybníků od malých zastíněných tůní po menší jezera, všechna plná ryb, několik dokonale udržovaných parků s rozkošnými zahradami, bílým štěrkem vysypanými cestičkami a břečťanem obrostlými besídkami a domky pro hosty i menší chatky pro ty z čeledínů a sloužících, kteří nebydleli přímo na zámku, k nimž patřili lovčí, stájníci a podkoní, psáři, zahradníci a drvoštěpové. Všichni těžili z blakeneyského bohatství a žili pod záštitou méně movité venkovské šlechty, která směla pozemky občas používat k honům a štvanicím. Tato praxe, zavedená v Blakeneyho nepřítomnosti advokáty, pomáhala udržovat pozemky i služebnictvo v dobrém stavu a loveckým psům tak nebylo dovoleno zlenivět a ztloustnout. Když se teď Blakeney vracel, nebylo jasné, zda bude právo na užívání honiteb prodlouženo, a mnoho urozených pánů se nemohlo dočkat, jen aby si vysloužilo přízeň mladého Blakeneyho, a on jim tudíž, až se ujme svých držav, jejich zábavy nezarázil. Na Finna čekalo velké množství navštívenek a ne zrovna malé množství pozvánek na společenské dýchánky a slavnosti, plesy a večere. Mezi nimi byla i pozvání od osobností tak význačných, jakými byli lord Grenville, ministr zahraničí nebo Jeho královská Výsost princ Waleský. Marguerite byla nádhrou panství očividně zaskočena. Samozřejmě věděla, že se provdala za nesmírně bohatého muže, ale dojem na ni neudělal ani tak honosný vzhled, jako čistá krása pozemků. Finn, na druhou stranu, předstíral, že se nudí a s přivřenýma očima se rozvaloval na sedadle.

Kočár zastavil před alžbětinskou vstupní halou mezi schody vedoucími do domu a obrovskými slunečními hodinami na dokonale upraveném trávníku. André jela podle příkazu napřed a nyní tu stála malá četa sloužících, připravených postarat se o ně a o kočár. Když Finn s Marguerite vystoupili, kočár byl odvezen do stáji opodál a sluhové odnášeli jejich věci do domu. Dewhurst zůstal v Doveru, kde čekal na Andrewa Ffoulkese a jeho svěřence, aby mohl vévodovi de Chalis předat zprávu od sira Percyho Blakeneyho.

Lucas i Andrew stáli v hale, kde je přivítali. Lucas se zřejmě služebnictvu předvedl jako pěkný ras. Měl na sobě elegantní zelený kabát s vysokým límcem a širokými klopami, černé spodky, čisté punčochy a lesklé střevíce s přezkami. André se převlékla do jednoduchých šatů, třebaže Finn dobře věděl, jak je nesnáší, a dokonce si vzala paruku, aby působila dojemem pokorné ženušky. Vypadala dobře, ale bylo jasné, že se v tom necítí příjemně, což se projevovalo na jejím chování.

Finn si všiml, že Lucas již všechno zařídil tak, aby sir Percy Blakeney a jeho manželka měli dvě oddělené ložnice nad přijímacími salonky, které byly na opačných koncích domu. Marguerite k tomu nic neřekla a nechala se André dovést do svých komnat. Lucas poslal další sluhu, aby Finnův cestovní vak a truhlice odnesli do jeho pokojů, pak oba počkali, až sloužící odejdou a oni zůstanou sami.

"Je to pekelně krásná ženská," poznamenal Lucas a kývl směrem, jímž odešla Marguerite. "Vzhledem k tomu, jak si věci stojí, doufám, že se od ní držíš dál."

"Držím, ale není to snadné," odtušil Finn.

"Mohla by dělat potíže."

"Já vím. Ale teď nechme Marguerite stranou. Co je s Mungem? Chceš snad říct, že je tady?" Lucas kývl.

"Jo. Překvapení." "Jseš si jistý?"

"Jsem," řekl Lucas a vzal Firma za loket. "Pojď, projdeme se. Necítím se dobře, když se o tom bavíme tady vevnitř. Všichni tady jsou na tebe hrozně zvědaví a já nechci, aby nás někdo slyšel."

Vyšli ven do houstnouceho šera a vydali se po šterkovém chodníčku do zahrady za rozlehlým domem. Když prošli brankou v živém plotě, měli soukromí a mohli se buď projít bludištěm dokonale udržovaných keřů vyšších než člověk, nebo se posadit a promluvit si v některém z mnoha zelených výklenků, kde stály mramorové lavičky a nádoby, kam mohli vyklepávat popel z dýmek.

"Tady by se mohl člověk klidně ztratit," poznamenal Finn.

"To by mohl, kdyby neznal ten trik," řekl Lucas. "Z horní terasy je do bludiště vidět. Dokud se nedostaneš sem, vypadá klamně jednoduché. Algernon Blakeney měl dost škodolibý smysl pro humor. Shora můžeš vidět, jak se tu lidi motají a snaží se dostat ven. Vidíš, kudy se musejí dát, ale oni ne. Zapamatoval jsem si, kam zabočit, ale teprve když jsem se dostal sem dolů, jsem zjistil, že existuje klíč, pro případ, že bys zapomněl cestu. Všiml sis, jak jsou rozmístěné ty lavičky? U každého klíčového rozcestí je lavička. Mramorové vázy jsou buď napravo, nebo nalevo od lavičky podle toho, kam máš jít." Došli k jedné lavičce a posadili se, skrytí před zvědavýma očima kromě těch, které by je snad pozorovaly z horní terasy. Ale v houstnoucí tmě byli téměř neviditelní.

Lucas se zhluboka nadechl a pomalu vydechl. "Onehdy za mnou přišel čeledín s dopisem pro sira Percyho Blakeneyho. Myslel jsem, že to je další pozvánka nebo něco takového, tak jsem ho hned neotevřel. Měl jsem. Byl od Munga. On je zřejmě naší spojkou. Ach, a mimochodem, ten čeledín byl vysoký, tmavovlasý a s brádkou. Mezitím jsem zjistil, že žádný z Blakeneyho čeledínů nenosí vousy. Mungo si pořád rád hraje s roztomilými převleky."

Finn potřásl hlavou. "Tomu nevěřím. Jak se mu sakra podařilo dostat se do služby v terénu poté, co to posled

ně tak zpackal? Forrester přece říkal, že ho převedeli do vyhodnocovací sekce TIS. Jak se tedy dostal k pozorovatelům?"

"Má potřebnou kvalifikaci," poukázal Lucas.

"To já vím. Jenom nemůžu uvěřit, že by ho pozorovatelé přijali po tom, co skoro zničil úpravu. Kromě toho, nepřipadá ti to jako ztracená shoda okolností, že se naše cesty zase zkřížily?"

"To není o nic větší náhoda, než že jsme v Paříži sedmnáctého století narazili na André," podotkl Lucas.

"Možná," připustil Finn. "Když jsem ještě byl u arbit'áků, měli jsme celý rok na shody okolností ve vztahu k osudovému faktoru. Říkávali jsme tomu 'zenová fyzika'. Ale nějak pochybuju, že s tím, jak se tu Mungo ukázal zrovna v době, kdy jsme tady my, má něco společného časová setrvačnost."

"Myslíš, že je to příliš velká shoda okolností?"

"Zrovinka tohle si myslím. Vlastně jsem od chvíle, kdy mi André v Doveru vyřídila tvůj vzkaz, nemyslel skoro na nic jiného. Prostě si neumím představit, že po tom, co se přihodilo, dostal práci v terénu. Nemůžu uvěřit, že to sedí. Spíš bych řekl, že jestli strávil nějaký čas vyhodnocováním údajů TIS, měl přístup k záznamům. Možná se pustil do nějakého kreativního programování."

"To mě taky napadlo," přiznal se Lucas, "ale chtěl jsem to slyšet od tebe, čistě jen abych se ujistil, že nezačínám být moc paranoidní. Ale to, o čem tady mluvíme, je počítačový zločin. Za nepovolený přístup a změnění tajných informací je doživotní vězení. Žádná převýchova, žádná podmínka, jenom tvrdé časy ve státní péči. Riskoval by Mungo něco takového?"

"Už jsme zjistili, že mu v balíčku pár karet schází," poznamenal Finn. "Je to megaloman, který si myslí, že mu projde úplně všechno. Ale to mi starosti nedělá. My jsme způsobili, že ztratil postavení jedničky TIS v terénu. A my jsme také zarazili pokus zpravodajců zasahovat do jurisdikce armády při časových úpravách."

"Mungo si to přivodil sám," poukázal Lucas.

"Nečekáš ale, že to bude vidět takhle, že ne?" řekl Finn. "Ne náš chlapec Mungo. Jeho ego by to nezvládlo. Už ses kvůli tomu spojil s Fitzroyem?"

Lucas zavrtěl hlavou. "Nechtěl jsem nic dělat, dokud si nejdřív nepromluví s tebou. Podle toho dopisu od Munga si Fitzroy zřídil bezpečný dům v Paříži, aby mohl být tam, kde se něco děje. Mungo je naše spojka v Anglii, což znamená, že když zmáčknu poplašné tlačítko, odpoví on a ne Fitzroy. Aspoň tak by to mělo fungovat v praxi. Myslíš, že když zazvoníme, odpoví?"

"Nevím, co si mám myslet," prohlásil Finn. "Nevypadá to dobře."

"V prvním roce u arbitráků je pár těžkých kurzů pokročilé počítačové vědy, ne?" zeptal se Lucas. "Tak si k tomu přidej fakt, že Mungo musel mít pro práci při vyhodnocování nejvyšší oprávnění, a máš všechno nezbytné k tomu, jak mohl přijít s programem k nepovolenému převelení. Přesto nechápu, jak mohl doufat, že mu to projde. Může být dost bystrý, aby vykoumal, jak oblafnout zabezpečení v databankách TIS a napojit se na osobní složky Temporálního sboru, ale záznamy se stejně ještě kontrolují vůči databankám Pozorovacího sboru."

"Ale nikdo nebude mít důvod ho kontrolovat, pokud ten problém někdo nenanese," namítl Finn.

"Arbitráci mají moc práce na to, aby se ještě namáhali s rutinní kontrolou osobních záznamů. Ztraceně, možná se tady mýlíme a někdo to prostě zvorál a jeho převelení schválil."

"Myslíš, že ho třeba kryje Darrow?" napadlo Lucase. "Nakonec byl Mungo jeho nejlepší agent. Jeho záznamy byly v pořádku, dokud mu to nepřerostlo přes hlavu. To, že ho Darrow rovnou nevyrazil z informační služby, dokazuje, že svoje lidi chrání."

"Jenže Darrow po tom průšvihy se Správcí času přece rezignoval."

"No a?" opáčil Lucas. "Rezignoval, protože mu to jeho funkce umožňovala. Mungo by pak ztvrdl v administrativě. Forrester to možná považoval za plácnutí přes ruku, ale Mungo práci v terénu miluje. My oba víme, že vyvázl i z hodně horké kaše. Pro něj by práce za stolem byla pomalou smrtí a s příchodem nového ředitele by ho černý puntík za ohrožení časové úpravy mohl při pravidelném přezkoušení stát i tuhle práci. Darrow mu možná před odchodem prokázal poslední laskavost."

"To je možné," připustil Finn. "V každém případě nepřichází v úvahu, že bych s ním znova dělal. Budu si muset vážně promluvit s Fitzroyem. Buď Munga okamžitě stáhnou z mise, nebo bude Červený bedník stávkovat."

"Nebud' směšný," řekl Lucas. "Víš, že to udělat nemůžeš."

"Jo, máš pravdu. Je to jenom zbožné přání. Přesto můžeme aspoň zkusit Fitzroye přesvědčit, že pro tuhle operaci znamená Mungo hrozbu. Nejsme zrovna jeho oblíbenci. Jsem si jistý, že to u něj máme schované. Všechno je to prostě moc velké štěstí."

"Nemyslíš si snad, že by schválně ohrozil časovou úpravu kvůli osobním..." Lucas se odmlčel.

"Jo, to je na tom to legrační," podotkl Finn. "Přesně tohle udělal posledně. Skoro pokazil úkol, jen aby mohl vybojovat svou osobní válku se Správcí času. Jemu by se to podobalo. Mám takový pocit děj? vu a vůbec se mi to nelíbí."

"No, tohle hádání nás stejně nikam nedovede," prohlásil Lucas. "Budeme muset zjistit, jaká je situace. Měl bych asi poslat André do Paříže za Fitzroyem."

Finn zavrtěl hlavou. "Ne, jeď ty. Kromě toho ji tu potřebuju, aby dohlédla na Marguerite. Taky Fitzroye přesvědčíš spíš ty než ona. To, že je Mungo tady a chová se, jako by se nic nestalo, mě dost děsí. Jestli se v něm mýlíme a všechno je, jak má být, musíš Fitzroye přimět, aby pochopil, že Mungo znamená velké riziko. A jestli se nemýlíme, tak vezíme po krk v maléru a budeme potřebovat pomoc."

"Odjedu hned," slíbil Lucas. "Vrátím se, jak nejrychleji to půjde, a ty tu na sebe zatím dávej pozor, ano?"

"Na to se spolehni," prohlásil Finn.

Bylo nutné dodržet společenskou hierarchii, což znamenalo, že nejdříve bylo třeba přijmout pozvání prince Waleského. Nicméně když Finn na princovu pozvánku odpověděl, dostal zprávu, že princ s potěšením přivítá sira Percyho Blakeneyho oficiálně zpět v rodné Anglii a že ho nenapadá lepší způsob než na počest této příležitosti uspořádat v Richmondu hon se skupinkou veselých kumpánů, po němž bude následovat večeře na oslavu stěhování. Tímto způsobem budoucí král Jiří IV. Anglický pozval sebe a většinu londýnské společnosti do Richmondu, protože musel Finn v Lucasově nepřítomnosti zapráskat bičem sám a osobně dohlédnout na to, že blakeneyské sídlo bude připraveno na invazi.

Jistým způsobem to byla výhoda, protože mu to zabíralo spoustu času a Marguerite jako hostitelka měla také plné ruce práce s přípravami. Důsledkem toho bylo, že se s Finnem několik dní téměř nevidali. Finn si nestěžoval. Marguerite ho nesmírně vyváděla z míry. Stěží spolu promluvili slůvka, kromě nezbytných zdvořilostí, a napětí z toho všeho, stejně jako její očividně rostoucí rozčarování a dopal, se na něm začínaly podepisovat. Bavit prince

Waleského přirozeně znamenalo, že se toho zúčastní každý, kdo ve správných společenských kruzích něco znamená, takže Finn bude mít skvělou příležitost upevnit charakter sira Percyho Blakeneyho právě takový, jaký chtěl. Také mu to poskytne výtečnou příležitost uvést do Anglie Červeného bedrníka.

Sir Andrew Ffoulkes se vrátil z Francie i se starým vévodou de Chalis a jeho syny. Při cestě do Londýna za Blakeneyho advokáty Finn využil příležitosti a zastavil se za Ffoulkesem, kterého už Dewhurst zpravil o tom, co se chystá. Delaney zjistil, že Andrew Ffoulkes je příjemný, lehkomyšlný muž, jemuž táhlo na třicítku, byl vysoký, štíhlý, s tmavými vlasy a hranatým obličejem působícím bystrým dojmem, a měl okouzlující, nesmělé chování. Stejně jako Dewhurst byl i Ffoulkes bohatý mladý muž, třebaže ve srovnání s Blakeneyem byl jeho osobní majetek málem bezvýznamný. Udržoval si elegantní, střízlivé apartmá v Londýně a právě tady se všichni sešli a začali plánovat činy svého výtvaru, křížáka, který bude po celé Anglii brzy znám jako Červený bedrník.

Začali utvářet svůj spolek. Ffoulkes a Dewhurst budou přirozeně prvními a nejstaršími členy a své rozkazy budou dostávat přímo od Blakeneyho. Lucas a Andrew budou fungovat jako jejich spojky s Blakeneyem, když se s nimi nebude moci spojit sám. Společně trojice probrala i možnost naverbovat pro svou věc další dobrodruhy.

Dewhurst navrhl pět členů, jejichž osobní vlastnosti a schopnosti pak dlouze probírali. Ffoulkes přišel se čtyřmi jmény. Hovořili dlouho do noci a nakonec se rozhodli, že pokud dokážou přijímat rozkazy bez otázek a nikdy nezjistí pravou Bedrníkovu totožnost, budou ze všech dobří členové ligy.

"Tak dobrá," prohlásil Finn, když končili. "Navrhuji, abyste vy dva diskrétně zašli za těmi, na nichž jsme se dohodli, a zjistili, co si o celé věci myslí. Ze začátku buďte velmi opatrní, a budeteli mít jakékoliv pochybnosti o jejich oddanosti, do dalších podrobností už nezabíhejte. Takže dohodnuto?"

"Platí," řekl Ffoulkes.

"Platí," přidal se i Dewhurst.

"Dobrá," zakončil Finn. "V tom případě se opět sejdem v Richmondu. Promluvte si znovu s de Chalisem, ať ví, co má dělat. Začali jsme dobře, pánové. Tak teď se do toho pustíme naplno."

André bylo Marguerite Blakeneyové líto. Nemohla si pomoci. Co lady Blakeneyová dorazila do Richmondu, André s ní trávila hodně času, jednak aby ji udržela dál od Finna, jednak aby věděla, kde je a co dělá, aby se časová úprava náhodou nějak nezvrtla.

Třebaže věděla, že Marguerite Saint-Justová pomohla poslat markýze de Saint-Cyr a jeho rodinu pod gilotinu, bylo těžké uvěřit, že by lady Marguerite Blakeneyová mohla mít v něčem takovém prsty. André se ji na to chtěla zeptat, ale nedokázala se k tomu odhodlat. Za prvé jako služka to udělat nemohla a za další to nebyla věc, o níž by se hovořilo snadno. Neměla tušení, jak by lady Blakeneyová reagovala, kdyby se jí na Saint-Cyra zeptala, a nechtěla riskovat, že udělá něco, co by Finnovu práci sebemeně narušilo. Musela si neustále připomínat, že je voják a že nesmí dovolit, aby se ji do toho, co dělá, pletly osobní pocity. V sázce bylo mnohem víc než blaho jedné ženy.

Na druhou stranu si však přála, aby mohla lady Blakeneyové její břímě nějak ulehčit. Sama neměla zrovna čisté ruce. Zabíla mnoho lidí. Občas to bylo ve spravedlivé věci, ale jindy ne. Marguerite Blakeneyová měla na svých rukou krev jedné rodiny francouzských aristokratů. Ve srovnání s tím, kolik životů vzala André, to vlastně byla maličkost. André se nedokázala cítit provinile ani si dávat vinu za to, co kdy udělala, třebaže několika věcí litovala. Vzhledem k tomu pro ni bylo obtížné zastávat názor, že si Marguerite Blakeneyová nezaslouží lítost, protože poslala Saint-Cyrovy na popraviště. André neznala okolnosti té záležitosti. Možná měla Marguerite k tomu, co udělala, dobrý důvod. Rozhodně bylo těžké uvěřit, že v té věci jednala chladnokrevně a nelítostně zničila celou rodinu jen proto, že její společnost aristokraty odsuzovala jako nepřátele Francie. Nakonec se Marguerite Saint-Justová za jednoho aristokrata provdala, byť to byl anglický aristokrat, a teď sama nosila titul.

Jako manželka baroneta měla Marguerite Blakeneyová právo se podle toho chovat a zacházet s lidmi z

nižší společenské třídy jako s méněcennými, jednat, jako by sluhové byli jen majetek či podřadní zaměstnanci, součást nábytku. Marguerite se však ke všem členům domácnosti chovala laskavě a ohleduplně. V několika dnech po příjezdu na blakeneysské panství si získala lásku a neochvějnou věrnost všech sloužících, kteří se mohli přetrhout, aby jí zajistili pohodlí a zařídili, aby se cítila dobře. Vrchní podkoní dohlédl na to, aby měla nejmimějšiho koně, a byl bez sebe nadšením, když mu Marguerite, byť v těchto věcech zcela nezkušená, přišla pomáhat při porodu hříbátka. Lovčí jí nesměle přinesl malého drozda, který vypadl z hnízda, a pomohl jí ho ošetřovat. Do týdne se naučila křestní jména všech sluhů a dala jim jasně najevo, že pokud budou potřebovat cokoli osobního, mohou si k ní přijít pro pomoc. Služebnictvo, pokud André věděla, netušilo, jakou roli Marguerite sehrála při Saint-Cyrově popravě, a byla přesvědčená, že i kdyby jim o tom pověděla, nevěřili by jí. Ona sama tomu nemohla uvěřit. André, snad dokonce víc než Finn a Lucas, dokázala pochopit zanícenost francouzských revolucionářů. Finn a Lucas cestovali časem sem a tam a viděli, jak krutě se majetní chovali k nemajetným, ale André to zažila na vlastní kůži. Narodila se v rodině prostých vesničanů, stala se rytířem a sloužila králi, vlastně princovi, jenž se měl stát králem. Jan z Anjou byl nelítostný tyran a jeho bratr Richard nebyl o nic lepší. Když Richard zemřel a Jan nastoupil na trůn, jeho vlastní baroni se proti němu vzbouřili a donutili ho podepsat Magnu Chartu. Podle toho, co věděla o historii Francie, se aristokraté k francouzským sedlákům nechovali o mnoho lépe, než jak se Normané chovali k porobeným Sasům v časech, z nichž pocházela. Když ponechala stranou, co je správné a co ne, dokázala pochopit, proč davy v Paříži jásaly pokaždé, když čepel gilotiny spadla.

Přes veškeré úsilí zachovat si odstup si Marguerite Blakeneyovou oblíbila. Byla cizinkou v cizí zemi, která kromě služebnictva ve svém domě neznala nikoho s výjimkou lorda Anthonyho Dewhursta, s nímž se setkala pouze jednou. Žena, jež si vysloužila obdiv největších myslitelů Paříže, neměla žádné přátele a věřila, že se vdala za muže, který ji už nemiluje. U Percyho Blakeneyho to možná platilo, jeho láska mohla docela dobře vyhasnout, když zjistil, jak to bylo se Saint-Cyrem. Ale teď jeho místo zaujal Finn Delaney a o jeho citech André nepochybovala. Bojovali bok po boku a znali se navzájem velmi dobře. Vlastně André možná znala Finna lépe než on sám přes to, že byl mnohem starší než ona.

Věděla, že Marguerite Blakeneyová Finna Delaneyho silně přitahuje. Viděla, jak se na ni dívá, když k němu byla otočená zády. Zprvu si myslela, že je to jen tělesná touha, a zpočátku možná i byla. Marguerite Blakeneyová byla neobyčejně krásná žena a Finn Delaney byl bujným zástupcem opačného pohlaví. André dokonce mnohokrát napadlo, že se s ním vyspí sama. Ale tělesné choutky bylo snadné uspokojit, a když nebyla touha opětována, často stačila vhodná náhražka. Finn se nechoval jako chlípny samec. Navíc nevykazoval sklony vybit si svou touhu někde jinde. Byli nejen druhy ve zbrani, ale také dobrými přáteli, a André by mu ochotně pomohla zbavit se napětí, v tom však problém nebyl.

Finn možná Marguerite nemiloval, aspoň zatím ne. Ale nepochybně ji měl velmi rád. Obdivoval ji a vážil si jí, a André věděla, že má stejné potíže spojit si Marguerite se Saint-Cyrovou aférou jako ona sama. Věděla, že se na něm začíná podepisovat, jak hraje lhostejného, odcizeného manžela. Tato role pro něj byla stále obtížnější, a to spolu byli jen krátce. A aby věci ještě dále zkomplikovala, Marguerite si u manžela všimla změny, větší změny než byla odtazítost mezi ní a Percym Blakeneyem předtím, než jeho místo zaujal Finn. Věděla, že její manžel se změnil, ačkoliv nikdy nezjistí jak moc.

Ani sebedokonalejší výzkum a příprava, dokonce i v případě, že byly provedeny do nejmenších podrobností, což nebyl tento případ, nemohly nikdy počítat úplně se vším. Třebaže nebyla Marguerite vdaná za Percyho Blakeneyho dlouho, byla to jeho žena, a než si ho vzala, nějakou dobu se jí dvořil. Nevyhnutelně si tedy musela všimnout jistých nesrovnalostí v jeho chování a vůbec netušila, co si o nich má myslet.

U večeře, druhý den po příjezdu do Richmondu, se užasle dívala, jak si Finn potřetí přidává pečené kuře, a teprve když dojedl, poznamenala, že kuřata odjakživa nesnášel a vyhýbal se jim, protože z nich měl kopřivku. Finn se o tom následně zmínil André a přikázal jí, ať se drží v blízkosti Marguerite, získá si její důvěru a řekne mu, když zase předvedl nějaké netypické chování. Díky tomu mu André mohla brzy sdělit, že Marguerite zmátlo, proč začal nosit zlatý loňon, když se tomu doposud vždycky vysmíval, a také jen žasla, kolik náhle snese vína, když dosud vždy pil střídě s tvrzením, že 'mu stoupne do hlavy', kdykoliv si dal víc než tři sklenky.

André dokázala Margueritin zmatek poněkud uklidnit poté, co si promluvila s Finnem a dohodli se na rozumném řešení. Jako někdo, kdo „slouží siru Percymu od dětství“, byla logickou osobou, na niž se Marguerite se svými otázkami obracela. André lady Blakeneyové vysvětlila, že „sir Percy se umí záhadně měnit“. Tvrdila, že byl vždycky vrtošivý a že si občas pro své rozmary vymýšlí složitá odůvodnění. Vykládala, že jednou ho začalo nudit jíst kuřata, a tak se rozhodl, že bude všem vykládat, jak z nich má kopřivku, nepochybně proto, že to vypadalo jako lepší důvod je nejíst než prostá změna chutí. Totéž platí u vína, říkala. Sir Percy vždycky uměl ocenit dobré víno, a tudíž bylo nesmírně těžké se mu zavděčit. Aby se vyhnul tomu, že někoho urazí, horší značky prý často pil jen střdmě a tvrdil, že mu stoupá do hlavy, aby si nemusel dál dráždit choulostivé patro. A co se loňonu týče, na to jen pokrčila rameny a přišla s teorií, že se snad sir Percy chce zalíbit londýnské společnosti a myslí si, že s ním vypadá „trochu víc baronsky“.

"Siru Percymu vždycky záleželo na tom, jak vypadá," vysvětlovala lady Blakeneyové. "Ale to vy, má paní, jistě sama dobře víte."

"Ach, André, když si tak důvěrně povídáme, rozhodně mi můžete říkat Marguerite," pravila lady Blakeneyová. "Nakonec jste jediná přítelkyně, kterou jsem si zatím v Anglii našla."

Tehdy André pocítila bodnutí výčitek svědomí, než pokračovala. "Nuže, Marguerite, myslím, že kvůli občas nevypočitatelnému chování sira Percyho si starosti dělat nemusíte. Není nemocen nebo něco takového. Spíš, jako jeho otec, i on rád podléhá svým vrtochům a rozmarům."

"Ach," povzddechla si Marguerite, sedíc na lůžku a hledíc na podlahu, "obávám se, že takovým prchavým rozmarem jsem byla i já."

"To určitě ne," pospíšila si André. "Každý vidí, že je vám sir Percy oddán a že-"

"Jak jste sama říkala, André," pravila Marguerite, vzhledla a usmála se, byť trochu smutně, "Percymu zřejmě velmi záleží na tom, jak vypadá. Ach, je pravda, že takový byl vždy, úzkostlivě sledoval, co se právě nosí, vždy halasně odsuzoval přetvářku a zároveň sám tak snadno podléhal tomu, co právě bylo v módě. Neustále se snažil být bonvivánem a vtipným společníkem, přičemž jeho pokusy o pohotové odpovědi byly tak dojemné a zábavné. Měla jste ho vidět v mém saloně v Paříži, jak se chabře snaží udržet krok s takovými, jako je Beaumarchais a Saint-Pierre, a plácá se ve vodě, která mu sahá vysoko nad hlavu! Nikdo z mých přátel nechápal, co jsem na takovém hlupákovi viděla, ale já měla dojem, že mne uctívá se zvláštní, soustředěnou vášní, jež mě zasáhla přímo do srdce. Obskakoval mě a chodil za mnou jako zbožňující štěně. Ale to vše již skončilo. Asi jsem byla jen další z jeho vrtochů, pomíjející rozmar, oběť jeho proměnlivosti. Chtěl hezkou, chytrou ženu, někoho, koho by mohl předvádět přátelům, a když dosáhl svého cíle, ztratil zájem o vše kromě toho, jak to bude vypadat, což je to, o čem tu mluvíme. Jsem jako to kuře. Chuť ho již znudila a my můžeme jen čekat a doufat, že mu jednou znovu zachutná. Teď je jiný v tolika maličkostech..." Její hlas se vytratil, jak se zadívala z okna na zapadající slunce.

"Sir Percy je velmi zaneprázdňený muž," podotkla André chabě. "Jestli máte poslední dobou dojem, že na vás nemá zrovna čas-"

"Poslední dobou na mě nemá vůbec čas," postěžovala si Marguerite. "Je správné, že ho bráníte, André, a je to od vás loajální a hodné obdivu, ale pravdou je, že Percy mě už nemiluje. Jak jinak byste vysvětlila to, jak jsme se jeden druhému vzdálili? Jsme od sebe dál než naše lože. Nenapadá mě, co jsem udělala, čím bych si vysloužila takové zacházení, snad kromě..."

"Kromě?" zeptala se André ve snaze ji trochu popíchnout, neboť věděla, že se už už chystá promluvit o Saint-Cyroví.

Marguerite však zavrtěla hlavou. "Jsem unavená, André, a vás nudím tím, jak se lituji. Běžte, půjdu si lehnout. Zítra musím být ve skvělé formě, abych mohla okouzlit prince Waleského, aby mému manželovi takovou ženu všichni záviděli. Jděte také spát. Zítra to bude perný den pro nás pro všechny."

André jí tedy popřála dobrou noc a odešla. Dveře nezavřela, nechala je trochu pootevřené a chvíli poslouchala. Uslyšela přesně to, co čekala - tiché vzlyky Marguerite Blakeneyové.

hosté, přičemž první dorazili již krátce po desáté. Většina přijela ve třech vlnách. Ti první si přišli zastřílet, takže byli oblečení ve svých nejlepších loveckých šatech a přivezli si zbraně a sluhy, stejně jako šaty, do nichž se převléknou večer. Další přijeli na odpolední čaj až po honu. Největší počet dorazil k večeři, jež byla podávána přesně v sedm.

Jak londýnská smetánka s olivrejoványými lokaji přijížděla, štolbové měli plné ruce práce s proudem kočárů a bryček. Přehlídka bohatě lakovaných kočárů se zlatými ozdobami a erby udržovala vrchního podkoního a jeho podřízené v práci celý den, kdy vypřahali a krmili koně.

Odpoledne se již po celých pozemcích procházely dvojice; ženy v hedvábných šatech a sametových pláštích, se složitými účesy a módními klobouky s peřím, které nosily koketně nasazené na stranu, muži v oblecích ze sametu a hedvábného brokátu, bohatě vyšívaných a zdobených krajkami a zlatem. Na slunci se blýskaly šperky zdobící hrdla a výstřihy. Na několika odlehklých místech mezi stromy byly páry úplně bez šatů a ženy hryzly kapesníky, aby nevykřikly a nepřipoutaly tak pozornost na své pohoršlivé jednání. Na horní terase stála velká skupina lidí, kteří se smáli a povzbuzovali ty, kdo se snažili najít cestu bludištěm, přičemž těch několik málo, co znali tajemství mramorových nádob, si je nechávali pro sebe a bavili se pletem neinformovaných přátel.

Byl tu lord Grenville, stejně jako William Pitt. Mezi posledními dorazil i Edmund Burke, právě včas na večeři. Jeho soupeř v parlamentu, Charles James Fox, následoval brzy po něm. Princ Waleský se objevil mezi prvními, a i když ten den neměl nejlepší mušku, ohromně se bavil a elegantního sira Percyho Blakeneyho si okamžitě oblíbil. Dramatik a politik Sheridan přijel brzy po čaji a okamžitě se pustil do pití. Pánové uzavírali sázky, jak dlouho zůstane na nohou.

Blakeneyho služebnictvo nenechalo žádné přání nesplněné a neúnavně celý den dřelo. Kuchaři se přímo překonávali s pečenými kuřaty a bažanty, řízky a ledvinkovými paštikami, vařenou zeleninou, obloženými chlebíčky, čajovými koláčky, sušenkami a švestkovými pudinkem, ovocem a dortíčky. Podávaly se galony vína a porteru. Po večeři hrál k tanci smyčcový orchestr a ti hosté, kteří se na takový pohyb příliš přejedli, odešli do salonků vedle tanečního sálu, muži a ženy odděleně. Dámy si povídaly, popíjely likéry a hrály karty, zatímco pánové si vychutnávali dýmky a portské.

Pod oblakem dýmu bafali z dlouhých hliněnek i krátkých čibuků turecký tabák. Několik bohatších hostů se pyšnilo pěnovkami, jež byly velmi žádané, ale pořídit si je mohli jen ti, co si mohli dovolit najmout zkušené řezbáře, aby jim je vyrobili. Těchto skvělých dýmek, složitě vyřezaných z usazenin vodného křemičitanu horečnatého, minerálu, jež příroda vytvořila z pozůstatků prehistorických mořských tvorů, si majitelé vysoce cenili a rádi si porovnávali zkušenosti s jejich zakuřováním. Několik pánů dokonce naučilo tomuto umění své sluhy, takže se z dýmek kouřilo neustále, až po asi dvou stech dávkách změnily barvu z alabastrově bílé přes světlounce růžovou a zlatožlutou v překrásnou tmavohnědou. Tyto dýmky byly stejně okázalé jako hosté sira Percyho a představovaly bohatství, postavení a rozmary mužů, kteří je kouřili. Na několika byli umně vypodobněni jeleni napadení vlky, na jiných lovci a jejich psi, nahé ženy či hlavy šlechticů. Všude byly vidět důkazy zhýčkaného přepychu a rozmařilého požitkářství, a v takovémto prostředí bylo těžké uvěřit, že na druhé straně průlivu v ulicích Paříže lidé hladovějí.

Marguerite Blakeneyová se okamžitě stala centrem pozornosti ve svých elegantních, leč prostých hedvábných šatech barvy slonoviny, které nejlépe podtrhovaly její kaštanové vlasy a světlou pleť. Svým příjemným chováním, sladkým, melodickým hlasem a rozkošným bezstarostným smíchem okamžitě uchvátila všechny muže, a svým kouzlem a otevřeně přátelským vystupováním předešla tomu, aby jí ženy, tolik přírodou neobdařené, záviděly. Všichni chytro a vtípnou ženu sira Percyho Blakeneyho obdivovali, a třebaže sira Percyho považovali za kouzelného, přehnaně elegantního a celkem příjemného chlapíka, divili se, jak si tato bystrá a elegantní francouzská herečka mohla vzít tak bezvýrazného, poštelého a přihlouplého páva, který byl samé peří a žádná podstata. Ženy se potutelně usmívaly a říkaly, že si Marguerite vzala Blakeneyho pro peníze, třebaže žádná z nich jí takovou partii nedávala za vinu. Muži, zvláště ti mladší, si pozorně všímali přehnaného incroyable stylu jeho pařížského obleku, jeho komického, bezstarostného chování i jeho nejapného smíchu. V Blakeneym viděli vzor hodný napodobování: muže mdlého důvtipu, s propracovanou elegancí a šarmem. Někoho, kdo je společensky přijatelný, nikoli však nebezpečný, bohatý, nikoli však ctižádostivý, družný, nikoli však nepříjemný, diplomat, avšak apolitický. Zkrátka muž jako stvořený k tomu, aby se vyšplhal na nejvyšší příčku společenského žebříčku a zůstat

tam, pohodlně usazený.

Zlatý hřeb večera však přišel, když dorazil Andrew Ffoulkes s Tonym Dewhurstem, právě když se podával moučník. Na tomto načasování se dohodli s Percym Blakeneyem a vše připravili. S sebou samozřejmě přivezli urozeného vévodu de Chalis.

Od začátku Francouzské revoluce ke břehům Anglie neustále proudili emigranti z Francie. Začalo to v roce 1790, v měsíci únoru, když Národní shromáždění zavedlo pro armádu nové nařízení dovolující povinné odvody a zakazující kupování hodností. Když pak v roce 1791 Zákonomodárné shromáždění nahradilo přísahu věrnosti králi novou vojenskou přísahou s cílem zabránit vzniku vojska royalistů, které by bojovalo proti revoluci, důstojníci, z nichž většina byli šlechtici, Francii houfně opouštěli. Brzy je následovala šlechta nevojenská, která viděla nápisy na zdech, a v salonech po celém Londýně i v okolí začalo být docela běžné slyšet vznešenou angličtinu zkomolenou. Nicméně v poslední době, když bylo třeba krve bývalých utlačovatelů k rozdmýchání revolučního zápalu, se z proudu stal vysychající pramínek, protože byl příjezd vévody de Chalis dosti překvapivý a také příležitostí ke spekulacím. Jakmile byl de Chalis ohlášen, ozvalo se mezi hosty mumlání. Všichni seděli u stolů, takže se Ffoulkes, Dewhurst a de Chalis okamžitě stali středem pozornosti. Jakkoliv překvapivý byl Francouzův příjezd, ještě překvapivější bylo jeho prohlášení, že jen o vlásek unikl gilotině, na niž ho odsoudil Výbor pro obecné blaho, a že by z něj i z jeho synů byly jen bezhlavé mrtvoly, nebýt toho, že je zachránil jeden odvážný Angličan.

"A kdo byl ten úžasný chlapík, jehož kuráži vděčíme za potěšení z vaší společnosti, milý pane?" tázal se princ Waleský.

"S lítostí musím říci," pravil starší de Chalis dokonalou angličtinou, byť s přízvukem, "že vám jeho jméno nemohu sdělit."

"Cože?" vyhrkl princ. "Ale pochopte, můj milý, že musíme znát jméno toho udatného muže, abychom ho mohli zahrnout počtami, jež mu právem náleží. Ted' není čas na skromnost. Anglie potřebuje své hrdiny. Ať ten člověk vystoupí!"

"Obávám se, že mě Vaše Výsost špatně pochopila," vysvětloval vévoda. "Neměl jsem na mysli, že vám jeho jméno neřeknu, ale že vám ho nemohu říci, neboť je neznám. Navíc ho vám a tomuto skvělému shromáždění ani nemohu popsat. Bylo mi řečeno, že jeho pravou tvář nikdy nespátřím."

Po této poznámce se ozvala další vlna mumlání, což však rychle zarazil princ, když zabušil rukou do stolu a vyžádal si tak ticho.

"Ale jak je to možné, monsieur le duc? Jak je možné, že vás ten muž zachránil před jistou smrtí a vy jste mu neviděl do tváře?"

"Neviděl jsem jeho pravou tvář, Výsosti," opravil ho de Chalis. "Tento Angličan je schopný herec a mistr převleků. Znáám ho pouze pod zvláštním jménem, které mi sdělily jisté osoby, jež jsou s ním ve spolku. Tento muž raději pracuje potají a zdá se, že si dal za úkol zachránit zpod gilotiny tolik nevinných životů, kolik jen bude možné. Kéž bych znal jeho jméno a tvář, abych mu mohl poděkovat, protože mu vděčím za vše - leč vím jen, že tento statečný gentleman si říká 'Červený bedrník'."

"Jakže?" zašišlal Sheridan, opile se předklonil a upřel na vévodu krví podlité oči. "Červený bedrník jste říkal?"

"Ach, buďte zticha, Richarde!" napomenula ho partnerka, začínající herečka, která v této společnosti ztrácela půdu pod nohama a během celé večere měla pevně stisknutá kolena, aby odradila Sheridanovy šátrající prsty. Ted' do něj dloubala loktem, nijak zvlášť silně, ale dost na to, aby ve stavu, v jakém byl, spadl ze židle na podlahu, kde už zůstal.

Pán sedící naproti němu se obrátil ke svému příteli, ukázal na židli uprázdňenou dramatikem a rychle řekl: "Dlužíš mi pět liber."

"Červený bedrník," ozval se Dewhurst a zároveň kývl na sluhy, aby pro starého Francouze připravili místo u stolu. "To je tuším nějaká květina, obvykle má ale bílé květy."

"Jak pozoruhodné!" prohlásil lord Grenville. "Járku, Dewhurst, nemůžete do toho vnést trochu světla?"

"Jenom málo, jak se obávám, mylorde. O tomto jedinečném gentlemanovi nevím o mnoho víc než ostatní. Jak možná někteří víte, jsme s Percym staří známí, setkali jsme se v cizině a strávili jsme spolu mnoho příjemných chvil. Percy byl hrdým majitelem naprosto úchvatné jachty jménem Denní sen. Na této

rozkošné lodi jsme se plavili do Biskajského zálivu a já jsem se rozhodl, že ji musím mít."

"Bedrník, Dewhurst!" připomněl mu princ Waleský. "Co je s Červeným bedrníkem?"

"Hned se k tomu dostanu, Výsosti," sliboval Dewhurst a začal pomalu obcházet stůl, jak ho jeho role nesmírně těšila. Dostal se k Sheridanovi, ležícímu na podlaze, překročil ho a zarazil se, pak zvedl dramatikovu sklenici, jež byla ještě ze tří čtvrtin plná. "Na mou věru, starý dobrý Richard už dnes určitě skončil s pitím. No, kdo šetří, má za tři." Napil se a podíval se na podlahu. "Jáčku, Burke, říká se, že Sheridan má v parlamentu pevnou půdu pod nohama, ale teď vidím, že není zrovna nejpevnější v kolenou."

Tuto vtípnou poznámku přivítal bouřlivý smích a zvláště Edmund Burke se srdečně smál, bušil pěstí do stolu a křičel: "Hezky řečeno!"

"Tony, přestaňte s těmi nesmysly a pokračujte!" ozval se William Pitt. "Co má Percyho loď společného s tím záhadným Červeným bedrníkem?"

"Hodně, Bille, vážně hodně," ujistil jej Dewhurst. "A měl bych dodat, že teď je to moje loď."

"Pro všechno na světě, můj milý," zvolal Finn. "K čemu by mi byla taková loď v Londýně? Že bych se s ní plavil po Temži? Jáčku, to by bylo jako zapráhnout k pluhu plnokrevníka."

"Ano, takže, Percy mi Denní sen prodal," pokračoval Dewhurst s vyprávěním. "A měl bych dodat, že byl vskutku velkorysý. Nepochybně se nemohl dočkat, až na něho kvůli tomu přestanu dotírat. Nuže, dámy a pánové, jakkoliv nerad to připouštím, nejsem zrovna dobrý námořník. Vlastně nejsem vůbec žádný námořník a klidně takové věci svěřím do schopných rukou kapitána Denního snu. Jmenuje se Briggs a souhlasil, na Percyho naléhání, že zůstane i s celou posádkou. Nicméně jsem se náhle ocitl v situaci dítěte, které mělo příliš velké oči, protože když jsem si s Briggsem sedl a on mne seznámil s tím, jakou sumu k udržení jachty potřebuji, poněkud mě to zarazilo. Chci říct, co já vím o takových věcech, jako je vyvažování, natírání, škrábání, kalfatrování a tak dále? Třebaže nejsem právě vyhlášený svou skromností, i já jsem pochopil, že jsem si pořídil tuze drahou hračku. Proto, když mi Briggs sdělil, že za ním přišel agent zastupující jistého pána, jenž by rád Denní sen najal za účelem přepravy nějakého zboží z Francie, ochotně jsem souhlasil. Nakonec, hračka, co si na sebe vydělá, je mnohem přitažlivější než ta, která majiteli pomalu pouští žílu." Zasmál se. "Jak mi tady Ffoulkes, sám nezkušený námořník, řekl, loď je jenom díra do vody, do níž se lijí peníze."

Následoval smích, ale posluchači se již nemohli dočkat, až uslyší víc o tom Červeném bedrníkovi.

"A tak jsem souhlasil, že Denní sen v době, kdy jej nebudu používat sám, pronajmu," pokračoval Dewhurst. "A představte si moje překvapení, když jsem zjistil, že zbožím dopravovaným z Francie je vévoda de Chalis s rodinou! Briggs mi poslal zprávu podepsanou tímto kvítkem a prosil mne, abych, jako člověk s jistým postavením, využil svého vlivu a pomohl vévodovi de Chalis a jeho synům začít v Anglii nový život, a omluvil tuto malou lest ve jménu svobody a lidskosti! Navíc jsem zjistil, že ve chvíli, kdy naši hosté vstoupili na anglickou půdu, byla občanu Fouquier-Tinillovi, veřejnému žalobci, doručena zpráva podepsaná právě tímto kvítkem, v níž mu bylo sděleno, že gilotina byla ošizena o tři oběti a že to je teprve začátek!"

Ozval se potlesk a chvíli trvalo, než ruch utichl, aby mohl Dewhurst pokračovat.

"No, přátelé, není třeba říkat, že jsem nejen žasl nad troufalostí tohoto mně neznámého dobrodruha, ale byl jsem také zahanben jeho oddaností zásadám, které jsou nám všem, jako Angličanům, tak drahé. Tento Červený bedrník, jak si říká ryzím příkladem pro nás pro všechny. Nevím, kdo to je, ani nevím, proč se rozhodl zůstat nepoznan, vím však jedno: jsem hrdý na to, že jsem mu, jistým nepatrným způsobem, mohl být nápomocen. Prikázal jsem Briggsovi, aby v případě, že za ním někdo opět zajde ve stejné věci, vrátil peníze za pronájem Denního snu a měl loď stále připravenou pro tohoto Červeného bedrníka, aby ji mohl používat podle potřeby, s mou nejuctivější poklonou za jeho odvážné výpady! Tady Ffoulkes souhlasil, že mi pomůže, jak jen bude moci, abychom těm, které tento odvážlivec zachrání, poskytl v Anglii domov, a obracím se na vás, kdo tu dnes večer jste, abyste se mnou připili na tohoto smělého gentlemana a poskytl mu podporu! Pánové," pravil, zvedaje sklenici, "na Červeného bedrníka!"

Všichni vstali jako jeden, zvedali číše a opakovali přípitek. "Na Červeného bedrníka!"

K čertu, pomyslel si Finn. Škoda, že jsme tohoto chlapíka nenaverbovali ke sboru. Je to přirozený talent.

Všichni si připili, a když se zase posadili, pustili se do živé debaty a výsledku vévody de Chalis. Zbytek večera proběhl v dohadách o tom, kdo asi je Červený bedrník. Dewhurst a de Chalis snad ani nemohli své role zahrát lépe. Neznámý Angličan okamžitě upoutal pozornost všech.

Po večeři mnozí z hostů tančili v sále, ale v salonku se shromáždila poměrně velká skupina pánů, aby si zakouřili a ochutnali tekuté ovoce z Blakeneyho sklepů a přitom probrali, co se děje za Lamanšským průlivem, a zvláště zapojení neznámého Angličana do záchrany francouzských aristokratů.

Edmund Burke situace využil k prudké polemice ohledně svých názorů na povstání ve Francii. Finn si vzal dýmku, posadil se k Dewhurstovi a povídali si, ale ne dost potichu, aby je ostatní neslyšeli.

"Rád bych věděl, o čem to mluví," poznamenal poněkud znuděným tónem.

Sheridan, který se zatím probral, třebaže nestál na nohou zrovna nejistěji, a zřejmě se rozhodl vypít Blakeneyho sklep do dna, ho zaslechl a doškobrtal se k nim.

"Určitě zase vykládá o revoluci," poznamenal rozechvěle. "Už jsem tuhle bezútešnou písničku slyšel v parlamentu. I když se ji zřejmě naučil nazpaměť, s opakováním se moc nelepší."

Mezitím se Burke ve svých výpadech proti vůdcům republiky dostával do ráže.

"Je správné, že by se tito lidé měli schovávat," pokračoval důrazně. "Je správné, že by měli přijmout podíl na pohromě, kterou jejich rada přivodila na hlavu jejich svrchovaného vládce a jejich zemi. Dívali se, jak se lék pro stát zkazil v jed! Dívali se, jak se Francouzi vzbouřili proti laskavému a právoplatnému monarchovi! Jejich odpor byl veden proti ústupkům, vzbouřili se proti ochraně, proti ruce rozdávající milost, přízeň a osvobozovací rozsudky!"

Sheridan si hlasitě řhl a Burke po něm střelil pohledem plným jedu.

"Járku, Burke," poznamenal Finn, "to byl skutečně prudký výpad. Opravdu žasnu nad ohnivostí vašeho proslovu. Kéž bych také uměl mluvit s takovou vášní. Francie tedy nemá žádnou naději?"

"Žádnou, budou-li pokračovat dál tak jako doposud," prohlásil Burke, uchopil se za klopy a nafoukl se jako holub. "Lidé nebudou dychtit po potomcích, kteří se nebudou ohlížet na své předky."

"Pravda, pravda," poznamenal Finn a zatvářil se zamyšleně. "Když se my, Angličané, ohlédneme na naše předky, zjistíme, že pobíhali s holými zadnicemi a natření namodro. Na mou věru, od té doby jsme ale urazili dlouhou cestu, což? Jen si pomyslete, jaké nás, při tak nízkém původu, čeká potomstvo!"

Na okamžik se rozhostilo naprosté ticho, jak na něho všichni nejisté zírali. Burke vypadal ohromeně, ale Sheridanovi se začaly chvět koutky úst, což zakryl dlaní.

"Francie, můj milý Blakeney," řekl Burke ve snaze zase se vrátit k tématu, "vykoupila chudobu zločinem. Právě jste se vrátil z Paříže. Určitě souhlasíte, že Francie neobětovala svou čest pro své zájmy, ale spíš opustila své zájmy, aby mohla zaprodat svou čest."

"Na mou věru, to je docela dobře možné," připustil

Finn. "Mé panství v Rouenu zabrali za účelem zabezpečení potřebných důchodů pro novou francouzskou vládu. Obávám se, že pro mne je to špatný obchod, třebaže pro ně je velmi výhodný. V zájmu Francie docela dobře může být zaprodat svou čest, pokud tím tolik získá. Poznal jsem nejednu dámu lehčích mravů, která svou pošpiněnou čest očistila a znovu získala právě takovým způsobem."

Sheridan se rozkašlal, ale Burke se tvářil naprosto bezradně. Na Finna hleděl s bezmezným úžasem.

"Pokud jde o toho Bedrníka, o kterém tady každý mluví," pokračoval vesele Finn, "nemohu pochybovat o jeho troufalosti nebo idealismu, ale vzhledem ke všemu tomu krveprolévání za vodou mi záchrana jednoho nebo dvou aristokratů připadá jako močení do větru, ne? Přesto si přeji, aby se mu dařilo dobře, a jen doufám, že francouzské námořnictvo nezjistí, jakou úlohu v tom všem Dewhurst hraje, jinak by se jeho nově zakoupenou loď mohli pokusit potopit. I když, pravda, pochybuji, že by měli plavidlo, které by ji dokázalo dohonit."

"Co se toho týče," ozval se Dewhurst s úsměvem, "kdyby Francouzi Denní sen skutečně potopili, ušetřili by mi tím náklady na jeho udržování! Nicméně máte docela pravdu, Percy, pomáhat tomu Červenému bedrníkovi je vskutku nebezpečné. Přesto riziko, které podstupuji já, není ničím ve srovnání s tím, jak musí riskovat on. Připouštím, že bych se mohl dostat do jistého nebezpečí, ale co je život bez rizika? Jen pouhá existence. Jestli chcete znát můj názor, pánové, říkám vám, že tenhle Bedrník je skutečný hráč! Nenapadá mě nic tak zábavného jako zahrát si s Francouzi na honěnou a udělat dlouhý nos na Dantona, Robespierrea a celou tu jejich bandu."

"Celá tahle záležitost je víc než jen zábava, Dewhurst," prohlásil Burke škrobeně. "Nemůžeme si dovolit na Francouze jen dělat dlouhý nos. Ta jejich revoluce je jako mor a je třeba zavést přísnou karanténu!"

"Na mou věru, to bylo dobře řečeno," prohlásil Finn. "Víte, Burke, někdo mi dnes říkal, že když promluvíte v parlamentu, vaši kolegové odcházejí na večeri. Docela chápu proč - takové vášnivé výpady rozhodně povzbuzují tvorbu žaludečních št'áv! Naštěstí pro nás, pánové, jsme již jedli. A proto by taková skvělá řeč měla udělat zázraky s našim zažíváním."

Po Finnových poznámkách se ozýval smích, třebaže byl rychle potlačen. Burke zrudl jako rak, ale Finn nasadil tak nevinně hloupý výraz, že politika nenapadla žádná vhodná odpověď. Koutkem oka Finn viděl, že se Sheridan kouše do prstu ve snaze nerozesmát se nahlas. Později si ho dramatik vzal do kouta, stranou od hlavní diskuse.

"Poslyšte, Blakeney," řekl Sheridan a opile se kymácel, „Ještě jsem se nerozhodl, co si o vás mám myslet. Občas vypadáte jako pořádný hňup, ale mám dojem, že ve vás vidím i něco ze Swifta. Podle mne se smějete pod vousy."

Finn nasadil užaslý výraz. "Nechápu, o čem to tu mluvíte, starý brachu. Pravdou je, že jsem se nikdy žádnému ze svých hostů nesmál, třebaže musím přiznat, že vaše ztvárnění umírající labutě při večeri bylo docela zábavné. Obávám se, že jsem nepochopil smysl."

Sheridan na něj chvíli upíral oči. "Myslím, že ano, Blakeney. Ano, myslím, že chápete. Nevím, jestli jste Burkeho popíchl schválně nebo jestli to byla jenom št'astná náhoda při tom vašem nesouvislém plácání, ale vzbudil jste mou zvědavost. Povězte, co si skutečně myslíte o vzpouře ve Francii a o Červeném bedníkově, nebo jak se jmenuje?"

"Co si skutečně myslím?" opáčil Finn a zvedl obočí. "Přisámbož, skutečně si myslím, že jsem rád, že jsem z toho vyvázl! Podnebí v Paříži je v této roční době rozhodně nezdravé. Jsem št'asten, že de Chalis považoval za vhodné vyhledat jiné. Nepochybně bude žít déle. A co se týče ostatních, kteří se rozhodnou řídit jeho příkladem, mohu jim jen popřát št'astnou plavbu a naději, že při plánování cesty nenarazí na žádné obtíže."

"No ovšem," řekl Sheridan. "A co ten Bedník?"

"Tady jsem si jistý, že nevím, co si mám myslet," prohlásil Finn. "Vypadá na dosti troufalého a kurážného chlapíka, který poblázní celý Londýn. Už si získal srdce Ffoulkese a Dewhursta a vsadím se, že i většiny zde přítomných dam. Co si o něm myslíte vy, Sheridaně?"

"Myslím, že je to kolosální hňup, který co nevidět přijde o hlavu," odpověděl Sheridan a na zdůraznění si říhl. "Ale musím přiznat, že obdivuji jeho odvalu."

"Třeba o něm napíšete hru," navrhl Finn.

"Já ne," odmítl Sheridan. "Tohle je námět na romantický román pro ženy, které nad ním budou vzdychat ve svých budoárech. Kromě toho teprve svou šílenou kariéru začal a je vysoká pravděpodobnost, že mu břit veřejného žalobce brzy zatne tipec."

"To by byla škoda," poznamenal Finn.

"Ano, to by byla. Nezískal bych tak dost materiálu ani na první jednání."

Kolem půlnoci odešli i poslední hosté. K smrti unavená Marguerite si šla lehnout. Ffoulkes a Dewhurst odcházeli poslední spolu se starým vévodou de Chalis, který Finnovi tiše sdělil, že pokud by pro něj mohl cokoli udělat, stačí jen říci. Když byli pryč, přišel za Finnem sluha a podal mu obálku.

"Co je to?" zeptal se Finn.

"Jeden z hostů mi řekl, abych vám to dal, až všichni odejdou, mylordě," odpověděl sluha. Finn se naježil.

"Kdo to byl?"

"To nevím, mylordě. Urozený pán." "Jak vypadal?"

Mladý muž pokrčil rameny. "Jako urozený pán, mylordě."

Finn se zamračil. "Zapomeňte na to. To bude všechno. Jděte si po své práci."

Otevřel dopis. Byl krátký a k věci. Stálo v něm: "Bludiště v jednu." Podpis chyběl, ale Finn věděl, od koho je.

Když všichni hosté odešli, působil dům prázdně. Finn zamířil do přijímacího sálu a jeho kroky se v rozlehlé místnosti, kde se ještě před chvílí ozýval smích, bouřlivý hovor a tóny houslí, hlasitě rozléhaly. Tohle je vážně moc příjemný životní styl, pomyslel si Finn. Nebylo by špatné strávit několik příštích let

jako sir Percy Blakeney, nebýt toho, že nějaká chyba mohla jeho život drasticky zkrátit.

Do jedné stále ještě zbývalo trochu času. Finn rychle zašel do svých komnat a převlékl se z elegantního obleku smetanové barvy do černých jezdeckých šatů a holínek, aby lépe splynul s temnotou. Čistě pro jistotu si za opasek zasunul krátkou dýku a vzal si hůl z leštěného ebenu s těžkou stříbrnou hlavicí a mečem uvnitř.

Ochladilo se a padla mlha. Boty mu na šterkovém chodníčku tiše křupaly, když zamířil kolem domu, a jeho kroky tvořily dramatický kontrast ke zpěvu cvrčků. Uhnul z chodníku na trávník a zamířil ke složitě uspořádaným řadám dokonale zastřižených keřů osm stop vysokých a čtyři širokých. Po jiném člověku kromě něj nebylo nikde ani stopy.

Napadlo ho, že okolnosti se dokonale hodí na past. Ve tmě, když všude kolem něj bylo křoví, nic neviděl. Měl sice dobré noční vidění, ale byla tma a mlha, což viditelnost značně zhoršovalo. Při pomyslení, že někde poblíž je muž, který je přinejmenším stejně dobře vycvičený jako on, postupoval bludištěm pomalu a opatrně.

Lucas mu ukázal, jak rozmístění nádob určuje, kudy se dát. Lavičky stály tak, že nádoby byly vidět pouze ze správné uličky, jinak je lavičky zakrývaly. Mungo ten trik očividně také znal, proč jinak by si vybíral ke schůzce bludiště?

Finn se pohyboval co nejtíšeji a nakonec dorazil na čtverec trávníku uprostřed bludiště. Rozeznával přízračně bílé lavičky rozmístěné kolem čtverce, ale víc už skoro nic. Přál si, aby byl dostal brýle pro noční vidění, ale to, že on takové vybavení neměl, neznamenal, že Mungo bude ve stejné nevýhodě. Nicméně nemohl dělat nic jiného než se posadit a čekat, dokud Mungo nezačne. Celý nespůj tedy seděl a poslouchal cvrčky. Chvilí po jedné zaslechl opodál tichý pohyb a pak známý hlas zavolal: "Delaney?" "Jsem tady," odpověděl. "Co se děje, vy mě snad nevidíte?"

Ozval se smích, který přicházel hodně zblízka, ale Finn nedokázal odhadnout přesně směr ani vzdálenost. "Dobrý pokus, Delaney, ale já náhodou vím, že nemáte brýle pro noční vidění. Jediné, co vám dali, je prsten s injekcí, což ukazuje, jak paranoiemi začínají být."

"Kde jste?"

"Blízko," odvětil Mungo a znovu se zasmál. "Kdepak je Priest? Neviděl jsem ho na večírku."

"Je někde tady," zalhal Finn. "Já vás také neviděl. Ale vy také pořád měníte svůj vzhled, takže bych vás stejně nepoznal. Jak vůbec dnes vypadá váš obličej? Když jsem vás viděl posledně, měl jste ho kapku upravený."

Krátké ticho Finnovi prozradilo, že svou poznámkou o mučení, které Munga zohavilo, trefil do černého. "No, my oba dnes vypadáme trochu jinak, ne?" řekl Mungo nakonec. Finn si uvědomil, že se při řeči přesunul. Zřejmě byl někde těsně za krajem trávníku na jedné ze stezek mezi křovím. Finn se tiše vydal za jeho hlasem.

"Vidím, že s sebou máte tu ženskou de la Croix," pokračoval Mungo. "Ach ano, teď je to vojín Crossová, že? No, vypadá to na pěkné shledání, zase jsme všichni hezky pohromadě."

"To musí být osud," prohlásil Finn. "Myslel jsem, že když jste tak parádně zpackal poslední úkol, už vás nikdy nepustí do terénu. Ale vy jste tady. To je ale překvapení." Otočil se k dalšímu chodníčku a napínal zrak, aby pronikl mlhou a tmou. "Slyšel jsem, že vás strčili za stůl. Podle mě jste měl hrozné štěstí, že jste dostal aspoň tenhle flek."

"Ze mne prostě neměl být slavný úředník, Delaney," vyprskl Mungo podrážděně. "Nechat mě sedět za stolem bylo hříšné plýtvání nadáním a schopnostmi."

"Vaše nadání a schopnosti vás minule málem zabily," podotkl Finn a popošel blíž. "Nebýt nás, byl by vás Adrian Taylor rozpitval zaživa."

"Třeba," připustil Mungo. "Kdo může vědět, jak by se to bylo vyvrtilo, kdybyste se do toho nepletli? Možná jste mi zachránili život, za což bych vám asi měl být vděčný, ale také jste mi zničili kariéru. Je mi jasné, že jedno nejde oddělit od druhého, ale tak to prostě vidím já. Jistě mi odpustíte, když nebudu projevoval vděčnost."

"Co kdybychom nechali těchhle her pro děti, Mungo?" zeptal se Finn. "Vylezte a ukažte se."

"Obávám se, že na to ještě nejsem připravený," opáčil Mungo. "Víte, v tomto vztahu skutečně není místo pro důvěru. Víím, že jste poslal Priesta za Fitzroyem. Právě jsem se odtamtud vrátil. Oni mě samozřejmě

neviděli, ale já jsem viděl je. Legrační je, že já jsem byl opravdu vaše spojka. Mohli jsme spolupracovat, kdybyste chtěli, ale Fitzroy mě nepochybně nechá prověřit. Abych řekl pravdu, tak jsem to čekal. Přesto posloužil svému účelu. Ale na tom nezáleží. Dosáhli jste tím jedině toho, že jste hru okořenili."

Finn pomalu, nehlučně vytáhl meč z hole. Mungo teď mluvil, jako by byl velmi blízko, hned na druhé straně stěny z křoví, takže je oddělovaly jen asi čtyři stopy živého plotu.

"Ve vyhodnocovacím to byla strašná nuda," řekl Mungo. "Pro mě to byla slepá ulička. Chyběla tomu jakákoliv výzva. Takhle-"

Finn vrazil meč do křoví, jak nejdál to šlo. Slyšel, jak Mungo zalapal po dechu.

"Velmi dobře, Delaney! Ale ne dost."

Finn uslyšel dupot běžících nohou. S kletbou vytáhl meč z křoví a rozběhl se. Cestou se rukou otíral o živý plot, aby poznal, kdy přijde další mezera. Dorazil k ní, zahrnul doprava a s napřaženým mečem utíkal za Mungem, který se hnál k východu. Z bludiště existovala jen jedna cesta, za níž bylo několik set yardů otevřeného prostranství.

Finn dorazil k ohybu, všiml si umístění nádoby a zahrnul doleva, pak doprava, znovu doleva... a dostal se do slepé uličky, cestu mu uzavírala listnatá stěna. Na chvíli ho to překvapilo a zmátlo, dokud si neuvědomil, že Mungo musel přesunout nádoby poté, co po něm vstoupil do bludiště. Rozběhl se zpátky cestou, kterou přišel, a tentokrát zahýbal 'špatně'. Znovu skončil ve slepé uličce.

"Ten všivý parchant!" nadával. Mungo přesunul jen některé nádoby. Ale které? Najít východ mu trvalo skoro půl hodiny. Tou dobou už byl Mungo dávno pryč. Finn stál ve vchodu do bludiště a supěl. Kromě cvrčků a jeho namáhavého dýchání nebylo slyšet nic.

Pozemky halila hustá mlha. Finn sáhl na špičku meče. Byla lepkavá krví.

6

U snídaně následujícího rána přinesl jeden ze sloužících zprávu od vrchního zahradníka, aby sira Percyho a lady Marguerite varoval před procházkou v bludišti. Některý z hostů si zřejmě v noci zašpásoval a přesunul nádoby. Zahradník sliboval, že do odpoledne bude vše zase v pořádku.

"Nepřekvapilo by mě, kdyby to byl Sheridan," zabručel Finn. "Včera v noci byl dost bujný. Nuže, má drahá," prohodil nedbale, "co si myslíte o londýnské smetánce?"

"Mně dělá větší starosti to, co si oni myslí o mně," opáčila Marguerite vyhýbavě. "Doufám, kvůli vám, že jsem včera v noci udělala uspokojivý dojem."

"Určitě jste je dokonale oslnila," prohlásil Finn. "Nepochybně teď dostanete spoustu pozvánek a já vás budu muset doprovázet z jednoho plesu na druhý jako gardedáma."

"Jak to vypadá, zatím mne pozvala na čaj lady Bollingbrooková," odpověděla Marguerite. "Je to pouze pro dámy, Percy, takže budete ušetřen toho, že byste se musel zúčastnit. Totiž pokud nemáte námitky proti tomu, abych šla."

"Námitky? Přísámbůh, proč bych měl? Rozhodně musíte jít. Jinak by se lady Jak-se-jenom-jmenuje mohla urazit. Kdy se ten čajový dýchánek koná?"

"Dnes odpoledne."

"A vida. Pak to skvěle vyšlo. Mám jistou práci, která si dnes vyžaduje mou pozornost, a bál jsem se, že vám nezbude nic jiného než zůstat v Richmondu a nudit se. Mnohem lepší bude, když zajdete za lady Tou-a-tou a navážete nějaké přátelství."

"Tak tedy půjdu," slíbila Marguerite tiše. "Nechtěla bych vám narušit plány."

"No, když budete na čaji v Londýně, tak se mi těžko můžete plést do cesty, ne?" prohodil bodře. "Navíc, když budu pryč, budete se moci bavit, aniž byste musela trpět mými ubohými pokusy o duchaplnou konverzaci. Skvěle nám to vychází."

"Ano, to asi ano," zašeptala Marguerite, aniž se na něj podívala.

Další rozhovor uťal k Finnově značné úlevě Lucasův příjezd. Lucas řekl, že přináší naléhavou zprávu od Percyho advokátů v Londýně, a tak odešli a nechali lady Blakeneyovou dojíst snídani o samotě. Zavolali si André a zašli do jednoho z menších salonků, kde za sebou zavřeli a zamkli dveře.

"Vážně se začínám cítit hrozně kvůli tomu, jak musím s tou dámou zacházet," vrčel Finn.

Lucas na něho ostře pohlédl. "Jakmile ti na ní začne doopravdy záležet, Finne, bude to pro tebe hodně

tvrdé," řekl. "Nezapomeň, že poslala celou rodinu pod gilotinu. Rozhodně se s ní nesmíš zaplést, rozumíš?"

André se na něj upřeně dívala, ale neříkala nic.

"Ne, samozřejmě že ne," slíbil Finn. "Jenomže... hmm, zapomeňte na to. Jak to dopadlo s Fitzroyem?"

Lucas si ze stříbrného podnosu na stole vzal skleničku a z karafy si nalil portské. Vypadal vyčerpaně.

"Moc jsem si neodpočinul," vysvětloval. "Jakmile jsem se dostal do Calais, dal jsem Fitzroyovi znamení a on si mě přišel vyzvednout. Chtěl vědět, proč jsem nepoužil kanály a naši spojku tady." Suše se usmál.

"Řekl jsem mu to. Fitzroy o Mungovi jaktěživ neslyšel. Naši spojkou v Anglii měl být pozorovatel kapitán Jack Carnehan. Jeho popis odpovídá čeledínovi, co mi donesl tu zprávu od Munga, tomu, co ho tady nikdo jiný neviděl," dodal.

"Jak reagoval major Fitzroy?" chtěla vědět André.

"Nenesl to zrovna snadno," odpověděl Lucas. "Musel to samozřejmě prověřit. Odčasoval do budoucnosti a provedl rutinní šetření. Vůbec mě nepřekvapilo když zjistil, že žádný důstojník Pozorovacího sboru jménem Jack Carnehan neexistuje. Okamžitě se pak spojil s TIS, protože si myslel, že s tímhle úkolem mají něco společného a jemu o tom nedali vědět. Nový ředitel, Allendale, ho ujistil, že tak to není, a trval na tom, že chybu jsme udělali my. Když mu Fitzroy řekl o falešném kapitánu Carnehanovi, Allendale prověřil Munga. Podle záznamů není v aktivní službě, má zdravotní dovolenou. Fitzroy trval na tom, aby to Allendale prověřil u Darrowa a u agenta Kobry. Kobra nebyl z nějakého důvodu k dosažení, ale Allendale se po bezpečné lince spojil s Darrowem, jen aby Fitzroye uklidnil. Darrow mu řekl, že Munga po posledním úkolu v terénu poslali na zdravotní dovolenou, ale že se krátce nato vrátil do aktivní služby, což zatím odpovídá tomu, co už víme. Darrow říkal, že jestli Mungo znovu dostal zdravotní dovolenou, stalo se to krátce po jeho odchodu a on nezná okolnosti.

Allendale chtěl vědět, proč Munga škrtli z rozpisu mužů v aktivní službě. V tomhle ohledu byl Darrow poněkud strohý, ale řekl, že je to všechno otázka záznamů, a byl překvapený, že se na to Allendale musí ptát. Jak se ukázalo, důvod, proč se musel ptát, byl ten, že Mungo záznamy změnil. Podařilo se mu převelet se od vyhodnocování a pak si napsal zdravotní dovolenou, takže ho nikdo nesháněl. Pak - jen si to vezměte - si pod jménem poručík Vasilij Rurik zfalšoval odjezdové známky. Skutečný poručík Rurik je pozorovatel, právě na zdravotní dovolené, a vzpomíná se z ran utržených ve službě během arbitrážní mise ve 20. století. Když byl Mungo u vyhodnocování, měl přístup k záznamům. Vzal si Rurikovu totožnost, vyzvedl si chronoplát pro pozorovací službu během války První koalice, odčasoval a okamžitě zmizel."

Finn kývl. "Přemostil vyhledávací obvody chronoplátu, ukázal se tady a ohlásil se Fitzroyovi jako Carnehan. Fitzroy ho přirozeně informoval o charakteru mise. Ten chlápek tedy má kuráž, to se mu musí nechat. Včera v noci se ukázal tady."

"Ty jsi ho viděl?" vyhrkl Lucas.

"Ne tak úplně. Poslal mi zprávu, že se s ním mám v jednu se jít v bludišti."

"Proč jsi mi o tom nic neřekl?" přerušila ho André.

"Protože jsi šla dělat společnost Marguerite a já jsem tě chtěl mít tam. Docela dobře to mohla být jenom lest, jak mě vylákat z domu. Teď si vyčítám, že jsem ti o tom neřekl, ale už je pozdě brečet nad rozlitým mlékem. Z Munga jsem neviděl ani chlup. Mluvili jsme spolu, ale on se držel z dosahu. Podařilo se mi dostat dost blízko, abych ho mečem, co nosím v holi, zasáhl skrz křoví, ale myslím, že jsem ho jenom škrábl. Utekl. Snažil jsem se ho sledovat, ale on přesunul všechny vázy, a než jsem našel cestu z toho prokletého bludiště, byl už dávno v prachu. Měl jsem si zapamatovat cestu," řekl Lucasovi.

"Měl jsi mi o tom říct," vztekala se André. "Mohla jsem na něj počkat před bludištěm. Nechal jsi ho uniknout jenom proto, že mi nedůvěřuješ natolik, abys-"

"Určitě to tak nebylo," hájil Delaneyho Lucas. "Ale stejně to nebylo moc chytré, Finne. Co kdybychom se v něm mýlili a bylo s ním všechno v pořádku?"

Finn zakroutil hlavou. "Řekl mi, že není. Kromě toho, kdyby to bylo v pořádku, proč se neukázal? Ne, když viděl, že mu to nežeru, dal mi jasně najevo, že jedná na vlastní pěst. Věděl, že jsem tě poslal za Fitzroyem. Říkal, že vás spolu viděl v Paříži."

"Co vlastně chce?" uvažoval Lucas. "Neřekl něco o tom, proč to dělá?"

"Z toho mála, co řekl, jsem nabyl dojmu, že tohle je pro něho něco jako poslední pokus," odpověděl Delaney. "Věděl, že u vyhodnocování se dostal do slepé uličky, a než by se zbláznil za stolem, rozhodl se, že se raději zblázní na minusové straně." Finn si povzdechl. "Nevím, co sakra chce. Asi chce něco dokázat. Prostě nevím."

Lucas potřásl hlavou. "Jestli si vážně myslí, že to, co udělal, mu projde, tak je ještě větší cvok, než jsem si myslel. V každém případě máme ohledně něj jasné rozkazy. Máme ho nechat být, pokud neudělá něco, co ohrozí náš úkol. Neptejte se mě, co přesně to znamená, nemám nejmenší tušení. Allendale sem pro něho posílá oddíl od TIS. Chce ho živého, jednak aby z něj udělal odstrašující příklad, a taky aby zjistil, jak se mu podařilo změnit záznamy. Darrow souhlasí, protože na něho byl tak měkký a nevyrazil ho z informační služby."

"Tolik k tomu, jak se nám nebudou pod nohama plést žádní špioni," zabručel Delaney. "Věděl jsem, že tahle mise vypadá příliš hezky, než aby to mohla být pravda. Bylo to příliš snadné."

"Aspoň zatím," přitakal Lucas. "Teď to bude kapku složitější. Fitzroy pro nás má rozkazy. Je čas, aby se Červený bedrník vypravil do Paříže. Vymysli si něco pro Marguerite a spoj se s Ffoulkesem a Dewhurstem. Dnes večer musíme odjet."

"Kdo je cílem?" chtěl vědět Finn.

"Markýz de Leforte," řekl mu Lucas. "Podle všeho to není moc milý člověk. S vesničany zacházel, jako by to byla zvířata, takže by si to s ním teď, když je zranitelný, moc rádi vyřídili."

"Jak ho má Blakeney najít?" zeptala se André.

"To by nemělo být příliš těžké," vysvětloval Lucas. "Leforte je v Bastile. Už ho odsoudili k smrti."

Nevesele se usmál. "My ho jenom musíme dostat ven."

"Dostat ho z Bastily?" opáčil Finn. "Jak?"

"Na tohle jsem se Fitzroye také zeptal," řekl Lucas. "On mi odpověděl, že určitě něco vymyslíme."

Nakonec, Blakeney to dokázal."

Byly čtyři hodiny ráno, Finn s Lucasem stáli na ulici a dívali se na severní věž Bastily. André přes všechny svoje námitky nakonec zůstala s Marguerite. Nelíbilo se jí to, ale oni jí vysvětlili, že má stejně důležitý úkol jako oni, možná ještě důležitější. Někdo musel na Marguerite dohlédnout, dokud budou pryč, aby se Mungo o něco nepokusil. Neměli tušení, co hodlá podniknout, a nemohli si dovolit nic riskovat. Díky Fitzroyovi měli plánek Bastily a věděli, kde markýze de Leforte drží. Věznili ho v severní věži v kobce číslo 106. Ale vědět, kde je, a dostat ho odtamtud byly dvě různé věci. Jedna byla fait accompli, druhá vypadala neproveditelná.

Dewhurst na ně čekal na palubě Denního snu, který kotvil za Boulognesur-Mer. Ffoulkes zůstal v tomto přímořském městečku asi dvacet mil od Calais a čekal tam na ně. Několik nově zverbovaných členů Ligy Červeného bedrníka čekalo v různých malých bytech po celé Paříži na příkazy svého vůdce. Všechno bylo připraveno, teď už potřebovali jenom plán.

"Rád si poslechnu nějaké návrhy," řekl Finn trpce. "Do Lefortovy popravy máme přesně osm hodin. Máš nějaký nápad?"

"Jo," řekl Lucas. "Půjdeme najít Fitzroye a pohrozíme mu, že ho rozpáříme, jestli nám nedá nějaké vybavení. Se správnými věcmi bychom tam mohli prostě zajít a vyzvednout ho."

"Pár AR-107 by se vážně šiklo," přitakal Finn.

"Já myslel spíš něco míň nebezpečného," podotkl Lucas. "Jako třeba nosní filtry a plynové granáty... opravdu jen základní vybavení. Prostě všechny uspíme, včetně Leforta, vlítneme tam, otevřeme jeho kobku a toho chudáka vytáhneme ven."

"Fitzroy na to nepřistoupí."

Lucas se zhluboka nadechl a pomalu vydechl. "Ne, nepřistoupí. Podle historie, aspoň podle toho, co zjistili zpravodajci od TIS, ho Blakeney ven dostal."

"Blakeney asi žádné plynové granáty neměl," usoudil Finn. "Řekli nám z TIS, jak to udělal?"

"O tom naneštěstí žádné záznamy neexistují," zklamal ho Lucas. "Podle Fitzroye dokázali zjistit jenom to, že Leforta chytili, když se snažil vyklouznout z Paříže převlečený za starou ženu, hodili ho do Bastily, soudili a odsoudili, ale nikdy ho nepopravili. Zasluky za jeho záchranu si připsal Červený bedrník v jednom z těch svých dopisů veřejnému žalobci. Bylo by moc hezké, kdybychom mohli odčarovat a

zjistit, jak to udělal, ale Blakeney je mrtvý. Ať už to dokázal jakkoliv, teď ho ven budeme muset dostat my."

"Taky by bylo moc hezké, kdybychom mohli skočit na chronoplát a přenést se pár hodin dopředu, abychom zjistili, jak jsme to dokázali," poznamenal Finn. "Ale budeme to muset nejdřív udělat, než uvidíme, jak jsme to udělali. Není časová fyzika úžasná?"

"Právě v takových chvílích si přeju, abych byl zůstal pracovat v laboratoři," podotkl Lucas.

"Právě v takových chvílích si přeju, abych byl zůstal u pravidelného vojska," přisadil si Finn. "Ale kdyby ano, tak bych už byl nejspíš mrtvý. Tolik ke starému dobrému ,kdyby'. Měli bychom něco vymyslet a hezky rychle, partáku."

"Jsem pro," řekl Lucas. "Tak co tě napadlo?"

"Vymlátit z Fitzroye duši, ukrást jeho chronoplát, vyhodit sledovací obvody a odjet na Barbados."

"To si necháme jako poslední možnost, ano?" opáčil Lucas. "No tak, už jsme byli v horší kaši. Něco vymyslíme."

"Prima. Vezmeme to jedno po druhém. Jaká je šance, že se odtamtud dostaneme i s Lefortem před východem slunce?"

"Moc velká ne," přiznal Lucas. "Takže nám zůstává možnost osvobodit ho, až ho povedou ven."

"Což by mělo být zítra někdy mezi desátou a polednem, kdy ho mají popravit," řekl Lucas. "Přivedou ho na nádvoří věznice, strčí na káru a pod stráží odvezou nejkratší cestou na náměstí Revoluce. Celá cesta bude nacpaná diváky, protože Leforte je tak oblíbený. To znamená, že kára nepojede zrovna rychle." Finn kývl. "Asi tak krokem, aby si na pana markýze mohl každý plivnout. Jestli jim ho máme sebrat, tak to bude muset být tam, někde mezi náměstím a věznicí."

Lucas zamysleně našpulil rty. "Hlavním problémem bude dav," prohlásil. "Nebudeme se moci zmocnit káry a odjet s ní, protože přes lidi to nikdy nezvládneme. Jestli se ho pokusíme vytáhnout z káry, ve chvíli nás roztrhají na kusy."

"Tak na to zapomeň," pravil Finn. "Tím nám zůstává náměstí Revoluce. Tam bude ještě víc lidí než během cesty."

"To by nám mohlo hrát do ruky," řekl Lucas. "Než se tam Leforte dostane, budou už šílet. Potřebujeme jenom masovou hysterii a zmatek. Něco, co by je pobláznilo natolik, aby se rozběhli na všechny strany. Kdybychom na náměstí dokázali nějak odvrátit pozornost, mohli bychom se zmocnit Leforta a ztratit se v davu. Stačí nám jenom dostat ho z toho náměstí. Pak ho můžeme odvést do bezpečného domu, dát mu injekci z toho tvého prstenu a nechat Fitzroye, aby nás odčasoval do Boulogne. Ale budeme muset Leforta do něčeho převléknout, než ho dostaneme z náměstí."

"To není problém," prohlásil Finn. "Můžeme přes něj hodit šál a plášť. Teď musíme vymyslet, jak odvrátíme pozornost. Co takhle oheň?"

"To by bylo příliš riskantní," namítl Lucas. "Nechceme nikoho omylem zabít."

"Můžeme podniknout kroky, abychom takovou možnost omezili na minimum," podotkl Finn.

"Nezapomínej, že máme pár rukou navíc. Čekají na nás členové ligy Barrett, Moore, Smythe-Peters a bratři Byrnovi. Stačí jenom vybrat vhodný barák, nechat jednoho z kluků zapálit malý ohýnek, co nadělá spoustu kouře, a pak to tam spálit. Abychom to dokázali, budeme potřebovat pořádný ohýnek. Na to, abychom vybrali vhodné místo, poučili kluky a nadělali dost Molotovova koktejlu, máme spoustu času. To by mělo stačit."

"Doufám," zabručel Lucas. "No, teď mě stejně nic lepšího nenapadá. Tak jdeme vybrat místo."

O půl jedenácté dopoledne otevřeli žalárníci Lefortovu celu a odvedli zdrceného markýze dolů na nádvoří Bastily. Aristokrat celou noc nespál. To, co považoval za poslední noc na světěездеjším, strávil v modlitbách. Muž, který náboženství skoro nevěnoval pozornost, našel v posledních hodinách svého života víru. Neměl sebemenší naději. Až příliš dobře věděl, kolik lidí ho nenávidí a jak oprávněně. Věděl, že milost čekat nemůže. Věděl to, když ho zatýkali, právě když už si myslel, že vyvázne. Ironicky se den před určenou popravou dozvěděl, že muž zodpovědný za jeho zatčení ho po schůdcích na gilotinu bude brzy následovat. Jeden ze strážných mu řekl, že seržanta Bibota uvrhli do další kobky v severní věži za to, že nechal uniknout vévodu de Chalis. Strážnému, krvežíznivému starému rolníkovi, to připadalo legrační, ale fakt, že Bibot zemře, Leforta zrovna neutěšil. Místo aby přemýšlel o tom, že muž, jenž mu

přivodil tento osud, jej bude sdílet s ním, přemýšlel o de Chalisovi, starci, který svou svobodu získal. Lefortovi bylo třicet sedm a byl v nejlepších letech.

Velice se bál, ale teď už mu strach došel a on se cítil otupělý. To mu připadalo zvláštní. Stále dokola si opakoval: "Brzy zemřu. Proč nic necítím?"

Strčili ho na káru, hrubý dvoukolák, a kolem se seřadila malá eskorta vojáků republiky. Česnekem páchnoucí vozka se na něj jen lhostejně podíval a plivl na něho, pak se k němu obrátil zády a několikrát škulb opratěmi, než přiměl koně k chůzi. Kára se s trhnutím rozjela a projela bránou s Lefortem jako jediným nákladem. Markýz se zhluboka, rozřeseně nadechl a rozhodl se, že rolníkům neposkytne zadostiučinění a nebude se krčit strachy. Vždyť se vlastně ani nebál. Přijal smrt hluboce skličeny a už mu došel rozsah možných pocitů.

Půjdu na smrt důstojně, říkal si. Ukážu té chátře, že jsem lepší než oni.

Ulice byla lemována lidmi. Překvapeně se díval, kolik jich přišlo vyprovodit ho na poslední cestě.

Panoval tu ohlušující rámus. Lidé se smáli, křičeli, jásali a vrhali se na káru ve snaze získat kus jeho šatů, dotknout se ho, uhořit ho, plivnout na něj či po něm hodit smetí. Sledovali káru ulicemi až k náměstí Revoluce a vojáci se je příliš nesnažili zadržet. Kára znovu zahrnula a jakási stařena se na ni pokusila vylézt. Leforte se díval skrz ni, když na něj vřískala cosi nesrozumitelného. Jeden z vojáků stáhl dolů a pak se se směsicí znechucení a podráždění podíval na Leforta. Uprostřed čela se mu zničehonic objevila díra.

Leforte na to zíral a mračil se. Kára popojela a voják upadl, průvod pokračoval a jeho nechali ležet. Leforte se zmateně rozhlížel a viděl, jak padá další voják a ještě jeden. Tentokrát zaslechl výstřel. Téměř vzápětí praskl další a vozka přepadl z káry a bezvládně se zhroutil na ulici. Další výstřel a další voják padl.

Pak dav zešílel.

"Co sakra?" vyhrkl Finn. "Někdo střílí vojáky!" "Neřekl jsi jim-"

"Neřekl jsem, aby stříleli!" prskal Finn. "Vždyť tu ani nemají být! Poslal jsem jim zprávu, aby počkali na náměstí, dokud Leforte nedorazí!"

Všude kolem nich pobíhali lidé, jak se v panice snažili uniknout střelbě, strkali se a šlapali po nešťastnících, kteří v té mele ztratili rovnováhu a upadli. Z malého oddílu, který měl markýze Leforta doprovázet, zůstal už jenom jeden voják, a ten se rozhodně nehodlal připojit k ostatním. Odhodil mušketu a rozběhl se do úkrytu v budově naproti přes ulici. Koně měli na očích klapky a na takový hluk byli již dávno zvyklí, takže zůstali stát, ale vycítili strach kolem sebe a nervózně hrabali kopyty. Leforte stál se svázanýma rukama bezmocně v káře a nevěděl, co má dělat.

"Tam nahoře," ozval se Lucas a ukázal na okno ve druhém poschodí domu naproti. "Jdeme," řekl Finn. Protlačili se davem a rozběhli se k domu, odkud vycházely výstřely. Touto dobou už však nebyli jediní, kdo si toho všiml, takže se ke dveřím do domu dostali těsně před několika dalšími muži, z nichž jeden mával pistolí. Dveře do místnosti, kterou hledali, byly otevřené, a když tam vrazili, našli nikoliv střelce, nýbrž kluka tak dvanáct třináct let, s vlasy černými jako uhlé a pronikavými tmavými očima. Seděl schoulený vedle nějakého mrtvého muže, a když vstoupili, rozplakal se.

"Tatínek!" kvílel. "Zabili mi tátu!"

Zároveň se zvenčí ozval křik a dusot kopyt na dláždění. Jeden z mužů, kteří vběhli do místnosti za nimi, přiskočil k oknu a Lucas byl těsně za ním.

"To je Leforte!" vykřikl muž u okna. "Leforte prchá!"

Když se Lucas protlačil k oknu, viděl, že kára se řítí ulicí a koně pobízí stejná stařena, která se teprve před chvílí snažila vylézt nahoru.

"Zastavte ho!" křičel muž a vyklonil se z okna. "Zastavte ho, než uteče!"

Chlapec dál oplakával mrtvého otce. Muži, kteří přiběhli za Finnem a Lucasem, zase vyběhli z domu poté, co ten vyzbrojený pistolí vystřelil směrem za unikající károu. Finn a Lucas zůstali s chlapcem.

Lucas si k němu klekl a položil mu ruku na hlavu. "Co se stalo, synku?" zeptal se.

"Tatínek," vzlykal hoch, "ten pán sem přišel a zabil tátu!"

"Jaký pán?"

"Zabil tatínka!" kvílel chlapec. "On ho zabil! Pak mě praštil a řekl, že jestli budu dělat hluk, zabije mě

taky!"

Finn se sklonil nad mrtvého. "Střelil ho do hlavy," oznámil. "Zezadu." Vstal. "Koukni na tohle," řekl, jak se Lucas snažil utiшит chlapce. Ukázal na dvě pistole ležící na podlaze u stolu pod oknem. "Měl několik pistolí, už nabitých. Proto mohl střílet tak rychle. Tady jsou jenom dvě, ale podle mne mohl mít ještě aspoň dvě tři další. Slyšel nás přicházet po schodech, popadl tolik pistolí, kolik unesl, vyskočil oknem na ulici a ztratil se v davu, zatímco jeho společník odjel s károu."

"Nemyslíš, že to byl někdo?"

Finn si položil prst na rty. "Ne před klukem," přerušil ho. Finn si všiml, že chlapec přestal brečet a už jenom vzlyká a ustrašeně je pozoruje. "Všechno je v pořádku, synku," uklidňoval ho Finn. "Už ti nikdo neublíží."

"Tak pojď," řekl Lucas a natáhl k chlapci ruku. "Víš, kde máš mámu?"

"Ne," odpověděl kluk a odtáhl se, když se mu Lucas snažil pomoci na nohy. "Nesahejte na mě!"

"To nic," pravil Lucas, popadl vzpírajícího se chlapce za paži a zvedl ho. "Neublížíme ti, slibuji. Neboj se. Nic."

Něco hlasitě dopadlo na podlahu a Lucas uviděl další pistoli.

"Co?"

Kluk se mu vytrhl, z rozedrané vesty vytáhl další pistoli a rozpřáhl se ji na Lucase. Ten ránu instinktivně vykryl, ale kluk se mu vykroutil a vyrazil ke dveřím. Finn po něm skočil, chytil ho za nohy a složil ho na podlahu.

"Merde!" zavřískl kluk. "Nech mě, ty hňupe! Pusť mě, nebo tě zabiju! Nech mě, povídám!"

Kroutil se ve Finnově sevření jako úhoř, kopal a sápal se mu po obličeji ve snaze dosáhnout na oči.

"Mám ho," řekl Lucas, popadl chlapce za límec a zvedl ho na nohy. "Tak dobrá, ty malý uličníku, máš co- Uch!"

Předklonil se, neboť ho kluk trefil kolenem tvrdě do slabin. Lucas ho pustil a chlapec se snažil utéct, ale Finn mu ze zadu podrazil nohy, až se rozplácl na podlaze. Okamžitě zase vyskočil, ale tentokrát ho Finn složil pravým hákem do brady, takže šel k zemi už v bezvědomí.

"Parchant jeden," supěl Delaney. "Není ti nic, Lucasí?"

Priest, stále v předklonu, vzhledl a kývl, byť měl oči vypoulené bolestí, jak se snažil znovu popadnout dech.

"Jak se ti ten malý smrad líbí?" zeptal se Finn. "Nikdo jiný tu nebyl, to všechno udělal sám!"

"Doufám, že jsi ho nezabil," sípěl Lucas.

"Jestli jo, tak mu to patří," prskal Finn. "Neboj se, nepraštil jsem ho moc tvrdě. Ale měli bychom vypadnout. Myslím, že tohohle malého odstřelovače vezmeme s sebou."

Popadl kluka a přehodil si ho přes rameno. "Tak pojď," pokračoval. "Narovnej se a mizíme odsud. Kdyby se někdo vyptával, tak tady můj ,synáček' v tý tlačenci venku omdlel. Měli bychom se ozvat klukům, co čekají na náměstí, že je po všem, a vzít je na člun."

"Já to zařídím," slíbil Lucas a stále cítil účinek kolene na citlivém místě. "Kam půjdeš?"

"Do Fitzroyova bezpečného domu. Chci tomuhle hádět položit pár otázek. Mám vážné podezření, že vím, kdo byla ta ,stařenka'."

"Neměli jste ho sem brát," vrčel Fitzroy.

"Jen klid, majore," řekl Finn. "On ani neví, kde sakra je. Kromě toho jsem spěchal a neměl jsem čas zařizovat něco jiného."

"Poslal jsem vás zachránit markýze Leforta, a nejenže jste mu dovolili uniknout, ale ještě jste zmlátili malého chlapce. Velmi jste mě oba zklamali."

"Co se toho zklamání týče, Fitzroyi," ozval se Lucas, "víte, co nám s tím můžete. Nic takového by se nestalo, kdybychom měli pořádnou podporu. Kdybyste nám dal správné vybavení, mohli jsme-"

"To není možné," vyjel Fitzroy.

"Podívejte, majore," řekl Finn, narovnal se do své plné výšky a zlobně se na pozorovatele zamračil, "pro případ, že jste zapomněl, tohle už není standardní úprava."

"Jestli mluvíte o Mungovi," prohlásil Fitzroy, "už jsem vám ohledně něj předal rozkazy. Máte ho nechat oddílu TIS, který-"

"A kde sakra je ten oddíl teď?" zařval Finn.

"Už by tu měli být," řekl Fitzroy. "S touto úpravou nemají nic do činění. Jejich cílem je Mungo. Vy máte rozkaz-"

"Už toho mám tak akorát dost," štěkl Finn, popadl Fitzroye za krk a praštil s ním o zeď.

"Copak jste se úplně zbláznil?" chrčel Fitzroy. "Za tohle bych vás mohl postavit před vojenský soud!"

"No a? Nebylo by to poprvé."

"Probírá se," poznamenal Lucas.

Delaney odstrčil Fitzroye do rohu a došel k posteli, kde se chlapec začínal vrtět.

"Dobrá, kluku, prober se," řekl Finn a zlehka hochu plácl po tváři.

"Sundej ze mě ty špinavé pracky, ty hovado!" prskl chlapec, rychle se posadil a praštil Finna přes ruku.

Delaney ho popadl za husté vlasy a trhl mu hlavou, až s ní udeřil o zeď za postelí.

"Teď mě poslouchej, ty malý darebáku!" zavrčel, je mi fuk, kolik ti je let. Jestli jsi dost starý, abys mohl zabíjet dospělé lidi, tak jsi dost starý, abys umřel jako dospělý, rozumíš? A teď zavři klapačku a dělej, co se ti řekne, nebo ti zlámu všechny kosti v tom tvém vychrtlém těle!"

Kluk se na Finna zlobně mračil, ale pusu držel zavřenou.

"Dobrá," prohlásil Finn. "Rád vidím, že si rozumíme. A teď, jak se jmenuješ?"

"Jean," odpověděl kluk mrzutě.

"Tak jo, Jeane," řekl Finn. "Chovej se slušně a možná se z téhle místnosti dostaneš živý. Pomohl jsi uniknout nepříteli republiky. Víš, jaký je za to trest. Francie je-"

"Vy nejste Francouzi," vyhrkl kluk s ohrnutým nosem. "Jste angličtí špioni! Slyšel jsem, jak mluvíte."

"Ty mluvíš anglicky?" podivil se Lucas.

"Jenom trochu," přiznal Jean. "Nerozuměl jsem všemu, co jste říkali, ale angličtinu poznám, když ji uslyším!"

"Vidíte?" vztekal se Fitzroy. "Říkal jsem vám, že jste ho sem neměli vodit. Ted' je tohle místo k ničemu."

"Mně je jedno, jestli jste Francouzi nebo Angličani," ozval se chlapec. "Je to prašť jako uhoď. Za aristokratů jsem hladověl. Přišla revoluce a pořád mám hlad. Mně je to úplně ukradené."

"Tak proč jsi zabil ty muže a pomohl jsi Lefortovi utéct?" chtěl vědět Finn.

"Protože jsem za to dostal zapláceno. Dal mi padesát franků! Za tolik peněz bych zabil i samotného Robespiera!"

"Krvežíznivý malý divoch, co?" utrousil Finn. "Kdo ti dal těch padesát franků?"

"Neznám jeho jméno," pravil Jean. "Říkal si Červený bedrník." Náhle se zatvářil poplašeně, sjel rukou k pasu a všechna kuráž ho na okamžik opustila.

"Peníze jsme ti nevzali," ujistil ho Finn.

"Jsou taky pro bratříčka," vysvětloval Jean pokorně. "Prosím, monsieur, s Pierrem jsme nejedli už celé dny."

"Kde máte rodiče?" zeptal se Lucas.

"Jsou mrtví."

"A tvůj bratr?"

"To vám neprozradím! Můžete mě zabít, ale nepovím vám, kde je Pierre!"

"Jen klid," řekl Finn. "Nás ty ani tvůj bratr nezajímá. Chci vědět něco o tom muži, co ti dal ty peníze."

"Moc vám toho říct nemůžu, monsieur."

"To posoudím sám," ujistil ho Finn. "Jak vypadal?"

"Byl velký asi jako on," řekl Jean a hlavou kývl na Lucase. "Ani hubený, ani tlustý. Tmavé vlasy, tmavé oči a takovéhle kníry," ukázal rukama slušné zatočené kníry. "Husté obočí, spojovalo se mu nad nosem. Oblečený byl jako pán a napadal na levou nohu, jako by byl zraněný."

"Plnovous neměl?" optal se Lucas.

Jean zavrtěl hlavou.

"Kluk má bystré oči," poznamenal Finn. "Byl to on, to je jasné. Ty vlasy byla paruka, ale bok má zraněný, jak jsem ho zasáhl mečem. Pokračuj," obrátil se na Jeana.

"Už toho moc není," přiznal Jean. "Setkal jsem se s ním včera. Pokusil jsem se mu vybrat kapsy a on mě chytil. Říkal, že mě pustí a dá mi padesát franků navrch, jestli se nebojím. Prý buď přijdu za kradení o

hlavu, nebo udělám, co po mně chce, a vydělám si trochu peněz." Jean pokrčil rameny. "Volba byla snadná. Vzal mě do toho pokoje, kde jste mě našli vy. Ten muž, co tam byl, spal v posteli. On ho praštil, až ztratil vědomí, svázal a dal mu roubík. Pak vyndal několik pistolí a zeptal se mě, jestli vím, jak se z nich střelí. Já mu řekl, že nevím. On mi to ukázal a já se díval, jak nabíjí. Řekl mi, ať tam počkám do druhého dne, až kolem domu povevou markýze de Leforte cestou ke gilotině. Dal mi ty pistole a řekl mi, že mám střelit z okna, ale ať mířím vysoko, abych nezasáhl markýze. Řekl, že přijdou vojáci, a měl jsem se schovat pod postel a nechat pistole na podlaze. Oni uvidí toho chlapa svázaného na posteli a budou si myslet, že ten, co střelil, utekl, a nebudou hledat malého kluka. Prý když to provedu dobře, tak si mě znova najde a dá mi víc peněz."

"Ale ten muž v pokoji byl mrtvý," poukázal Lucas.

"Ano, zabil jsem ho," odtušil Jean.

"Ty jsi ho zabil? Proč?"

"Byl to dobrý plán, ale mě napadl lepší," vysvětloval Jean. "Kdybych střelil vysoko, tak by mě tam přišli hledat vojáci, toho muže by rozvázali a vyslýchali. Mohli by mě pod tou postelí najít. Rozhodl jsem se, že se pokusím zabít co nejvíc vojáků. Mířil jsem moc pečlivě," pochlubil se. "Usnadnil jsem mu to. Tak mi třeba dá víc peněz, jestli ho ještě potkám. Toho muže v místnosti jsem zabil, protože pak jsem ho mohl vydávat za otce. Mrtvého nemůžete vyslýchat a s malým klukem, co pláče pro tátu, by se nikdo nezdržoval."

Finn se podíval na Lucase. "No věřil bys tomu?" vydechl. "Tohle dítě je hotový d'ábel. Ještě nikdy nestřílel z pistole a ty vojáky vyřídil jako profík."

"Neměl jsem si nechávat ty pistole," řekl Jean mrzutě. "Pak byste mě nechytily. To byla moje jediná chyba."

"Neuvěřitelné," poznamenal Fitzroy. "Naprostě neuvěřitelné. Ten kluk je rozený chladnokrevný zabiják. Podívejte se na něj! Ničeho nelituje!"

"A proč by mi na nich mělo záležet?" vykřikl Jean. "Jsou všichni stejní! Mého tátu srazil na ulici pán v kočáře! Máma umřela hladu, protože mně s bratříčkem dávala i poslední drobky, co našla! S Pierrem se touláme po ulicích jako psi a vybíráme odpadky. Nemrzí mě, co jsem udělal, a nikdy mě to mrzet nebude!"

"No, Delaney, vy jste ho sem přivedl, tak co s ním uděláme?" zeptal se Fitzroy.

"K čertu, necháme ho běžet," odpověděl Finn. "Co taky jinýho?"

"Vy jste Finn Delaney?" optal se Jean.

Finn se podíval na něj a pak na Lucase. "Jestli jsme snad pochybovali o tom, kdo kluka najal, tímhle se všechno vyjasnilo. Ano, jsem Finn Delaney. Máš pro mne zprávu, vid'?"

"Říkal, že jestli potkám člověka jménem Finn Delaney nebo jiného jménem Lucas Priest, tak mu mám dát tohle," vykládal Jean a vyndal složený papírek.

Finn ho rozbil a přečetl zprávu nahlas. "Markýz bude dopraven ke členům Ligy Červeného bedníka v Boulognesur-Mer. Nikdo kromě vás nic nezjistí. Jedna nula pro mne. Hra pokračuje. Vyříd'te Kobrovi, že je vedle jak ta jedle."

"Kobra?" ozval se Lucas.

Finn si povzdechl. "Taky máš ten pocit, že on je jediný, kdo ví, co se tady sakra děje?" Podíval se na Jeana a ukázal hlavou na dveře. "Padej."

Jean vyskočil a pelášil ke dveřím, jak nejrychleji ho nohy nesly, než si to Finn rozmyslí.

"Z toho kluka nejspíš vyroste další Mungo," zabručel Lucas.

Finn si odfrkl. "Pokud víme, mohl to být jeho předek. Možná jsme ho měli zabít."

"To nemůžete myslet vážně," zhrozil se Fitzroy.

"To je pravda, nemůžu," pravil Delaney. "Celá tahle záležitost je pro někoho dobrý vtip. Kdybych dokázal přijít na to, jaká je pointa, možná bych se i zasmál."

Věřen svému slovu dopravil Mungo markýze de Leforte k Andrewovi Ffoulkesovi do Boulognesur-Mer. Ffoulkes si přirozeně myslel, že to celé je Blakeneyho práce, a ostatní členové ligy věřili, že na poslední

chvíli došlo ke změně plánů. Jenom byli zklamaní, že nemohli sami přispět. Těšili se, jak náměstí Revoluce zapálí.

Příjezd markýze de Leforte do Londýna ještě zvětšil slávu Červeného bedrníka a Ffoulkes i Dewhurst zjistili, že dostali víc pozvánek do společnosti, než mohli zvládnout, jak všichni dychtili dozvědět se o tom záhadném muži něco víc. Mezi urozenými francouzskými emigranty se stalo módou nosit na klopě květ bedrníku, kterážto praxe se brzy ujala po celém Londýně. Brzy po záchraně Leforta Ffoulkes Lucasovi ohlásil, že k lize by se rád připojil lord Hastings. Lepý potomek jedné z nejřednějších rodin Anglie byl okamžitě přijat. Během večere pořádané na blakeneyském panství na počest markýze de Leforte týden po jeho příjezdu za Finnem přišel hezky oblečený gentleman, který mu připadal vzdáleně povědomý.

"Dobrý večer, Blakeney," řekl ten vysoký, ramenatý hej sek s vlasy jako len a jasně modrýma očima.

"Rád bych si s vámi promluvil, jestli to nevadí?"

Vzal Delaneyho za loket a jemně ho nasměroval do malého, prázdného salonku.

"Jak se daří, Finne?" zeptal se tiše. "Dlouho jsme se neviděli."

Delaney se napjal a pozorně si muže prohlédl. Chvíli mu trvalo, než agenta TIS poznal. "Kobra!"

"Je hezké, když si vás lidé pamatují," poznamenal agent. "Už je to dávno, že? Fitzroy mi předal zprávu od Munga. Pořád stejný starý Mungo, co? Řekl jsem si, že se s vámi spojím a porovnáme si fakta."

"Jak se Mungo dozvěděl, že poslali vás?" chtěl vědět Delaney.

"Nemyslím, že to věděl, podle mne to uhodl. Ale rozhodně to nebylo hádání úplně naslepo. Byla tu dost vysoká šance, že pošlou mě. Byl jsem logický kandidát. My dva jsme spolu v minulosti pracovali často a po něm jsem byl já nejstarší agent v terénu. Kvůli tomuhle mě stáhli z jiného úkolu. Nemůžu říct, že by mi to vadilo. Tohle je rozhodně lepší než brodit se s Benedictem Arnoldem bažinami Nové Anglie."

"Neměl byste udělat tu chybu, že budete tenhle úkol považovat za lehčí," upozornil ho Finn. "Rychle se to mění ve skutečnou noční můru."

"Nechápejte mě špatně," řekl Kobra "já nepodceňuju, co se tu děje, ale nemusí to být tak vážné, jak si myslíte. Aspoň zatím ne."

"Že ne? Proč si to myslíte?"

"No, Mungo přece markýze de Leforte předal Lize Červeného bedrníka, ne? Myslím, že je to skvělá ukázka, že vaši úpravu nesabotuje."

"Zapomněl jste se zmínit o tom, že při tom zabil spoustu lidí," podotkl Finn.

"Ach, ano, ten chlapec. Hledáme ho. Mungo za to ale zřejmě nebyl zodpovědný. Nicméně vyhodnocovací oddělení kontroluje účinky, jaké smrt těch mužů bude mít. Je možné, že nezpůsobí vážné narušení času. Lidé v Paříži umírají pořád a několik mrtvých navíc nebude znamenat větší rozdíl, zvláště když nikdo z těch zabitých nebyl historicky významný. Ten chlapec nás ale zajímá hodně."

"Myslel jsem, že máte najít Munga."

"To máme a já to chci zvládnout, jak nejrychleji to půjde. Proto jsem přišel za vámi."

"Proč si jste tak jistý, že tu úpravu nechce sabotovat?" zeptal se Finn. "Víte něco, co já ne?"

Kobra se usmál. "Znám Munga. Jistým způsobem ho dokonce chápu, i když to není těžké. Chce, abyste z toho vy, Priest a Crossová vyšli jako neschopní břídilové. Vy tři jste ho přistihli s kalhotami dole.

Takhle si chce vyrovnat účty."

"Za to, že jsme mu zachránili život?"

"Zní to bláznivě, že? Ale vy ho neznáte tak jako já. Mungo je trochu blázen. Nedávné události to možná ještě zhoršily. Rozhodně to tak vypadá. Chce zemřít. To si víceméně přeje každý z nás - vy, já, Priest - jinak bychom tu nebyli. Mungo v tom zašel trochu dál. Je to jeden z důvodů, proč je v terénu tak dobrý. Smrt mu nedělá starosti, on s ní flirtuje. Vždycky neuvěřitelně riskoval a do té záležitosti se Správci času se mu to vždycky vyplatilo. Viděl jsem ho, jak provádí věci, kterým byste nikdy nevěřil."

"Ale jo, myslím, že ano," ujistil ho Finn.

"Je pravda, že nakonec zašel příliš daleko," přiznal Kobra. "Kdybyste nezasáhli, byl by mrtvý. Víím, že si myslíte, že by vám měl být vděčný, ale jemu to prostě myslí jinak. To, co jste udělali, odpovídá jistým způsobem coitu interruptus. Teď vám chce dokázat, že na to pořád ještě má. Vypálil vám rybník a to je teprve začátek. Pokusí se vám dát za vyučenou a zařídít, abyste se za ním honili jako blázni, dokud nebude po všem."

"A pak co?"

"Můžete hádat stejně jako já," poznamenal Kobra. "Největší chybu udělali, když mu spravili obličej a tělo, ale zapomněli mu zkontrolovat hlavu. Neříkám, že je úplně mimo, ale není pochyb o tom, že se nechává ovládat svou neurózou. Uvažuje rozumně, ale pokřiveně. Fitzroy má za to, že když ho brzy nechytíme, nedá se jeho jednání předvídat. Dokonce by se mohl rozhodnout, že přejde do ilegality nebo odčasuje do plus času a bude si s námi dál hrát tam. Samozřejmě tu je ještě další možnost, totiž že dostane zpátky svou hodnost."

"Žertujete."

"Proč bych to dělal? Já osobně bych to přivítal. Nemůžeme si dovolit přijít o tak nadaného člověka. Jsem si jistý, že s převýchovou by mu Darrow nakonec jeho místo vrátil."

"Tak jsem to ale neslyšel," podotkl Finn.

"No, možná ne. Kvůli Mungovi vypadal Darrow špatně. Přesto by se mu dalo pomoci, a ředitel v tom nemá vždycky poslední slovo."

"Ne? A kdo tedy?"

"Je mi líto, ale to nemůžu říct," pravil agent. "Víte, informační služba není řízená stejně jako Temporální sbor nebo pozorovatelé. My takhle pracovat nemůžeme. Ředitel má vždycky jistou autoritu, ale i to, k čemu má přístup, je omezené. Nehodilo by se, kdyby jeden člověk věděl všechno, co se v organizaci děje. To by nebylo dobré pro bezpečnost. A taky to pomáhá v případech, když někdo jako Darrow musí padnout."

"Chcete mi říct, že Darrow rezignoval, aby kryl někoho jiného?" zeptal se Finn.

"Tohle jsem řekl? Asi jste mě špatně pochopil. Nicméně když nás teď dali pod přímé velení Pozorovacího sboru, je tu nový ředitel a jistá reorganizační labilita-"

"Myslíte boj o moc."

"-a jako následek toho můj tým musí na téhle misi poslouchat pozorovatele. To znamená, že budu dostávat rozkazy od Fitzroye, aspoň prozatím. A on má rozkaz vést mě při chytání Munga a zajistit, že tuhle misi neohrozí. Ale, jak jsem říkal, podle mne to určitě neudělá. Aspoň ne schválně."

"Ne, jasně že ne," procedil Finn mezi zuby. "Jak mě, pro všechno na světě, mohlo něco takového napadnout?"

"Jen klid, Finne, ano? Jsem na vaší straně, věřte mi. Věci si teď stojí tak, že mám spolupracovat s vámi, a to bych taky rád udělal. Ale abychom mohli pracovat společně, budete muset pár věcí pochopit. To jsem se vám tu právě snažil vysvětlit. Při poslední práci jste mi moc pomohl a já se vám snažím oplatit laskavost. Fitzroy vás nemá zrovna v lásce. Podle něj jste vzpurný a neukázněný. Nechce, abych se s vámi radil."

"A jak to, že jste neuposlechl rozkaz?"

"Protože vám chci pomoci. A protože potřebuju sám vaši pomoc. Znáte tu reorganizační labilitu, o které jsem mluvil? Může se projevit oběma směry. Pokud se projeví jedním z nich, přetrvají jisté podmínky, které budou mít za následek, že budu muset dál pracovat pod Fitzroyem. Když se to vyvine jinak, no, řekněme, že pak se informační služba vrátí do starých kolejí. Z toho si závěry můžete vyvodit sám. Povím vám, co to pro nás oba znamená ve skutečnosti."

"Do toho," vybědl ho Finn. "Ve vši té sémantice se pomalu začínám ztrácet."

"Tak se to pokusím vysvětlit co nejjasněji. Pokud se změní současné podmínky, pak... se ,staré vedení' vrátí k moci. Já budu moci jednat nezávisle na Fitzroyovi a předvést Munga k výslechu a převýchově. Dá se mu pomoci, zase by mohl být užitečný. A já bych moc rád, aby se to stalo."

"Jaká je ta druhá možnost?" zeptal se Finn.

"Druhá možnost je, že ,nové vedení' přetrvá se zaručeným právem zařídit, aby nedošlo k další reorganizační labilitě, jestli víte, co tím myslím."

"Myslím, že vím," řekl Finn, "ale co to mění na-"

"Pořád budu muset chytit Munga a dopravit ho na převýchovu," vysvětloval Kobra, "ale v tom případě ho předám jiným lidem. Nezapomínejte, že býval vrchním agentem v terénu."

"A jako vrchní agent v terénu bude vědět-"

"No právě." ,

"Chcete říct, že by ho zabili, aby mu zabránili mluvit během převýchovy? Aby nový ředitel nezjistil, kdo skutečně vydával rozkazy?"

Kobra kývl. "Nemám tušení, koho by na tu práci poslali. Já jsem loajální pracovník a řídím se příkazy."

"Ale jsou tu další, co by se jimi neřídili," namítl Finn. "Tací, co by zachovali věrnost starému vedení, jak jste to vyjádřil."

"Správně. Těsně předtím, než jsem odčasoval na tuhle misi, spojili se se mnou a řekli mi, co a jak. Já jsem jim řekl totéž co vám, totiž že se řídím rozkazy. Myslím, že jasněji už jsem se vyjádřit nemohl. Mým úkolem je vrátit se s Mungem, a to také hodlám udělat."

"Ale jestli tajní boj o moc prohrají, budou muset Munga odstranit. Jestli jste jim sdělil, že se řídíte pravidly, tak budou muset odstranit i vás."

"To je pravda," přiznal Kobra. "Mám všechny důvody věřit, že nejméně jeden člen mého týmu tady čeká na takový rozkaz."

"Ježíši," vydechl Finn. "Tak to máte problém. Do čeho vaši lidi spadli, že jsou z toho tak vyděšení?"

"Opravdu nevím," řekl Kobra. "Jestli dostanu za úkol to zjistit, udělám to, jinak raději zůstanu v nevědomosti. Je to tak bezpečnější."

"A co sakra čekáte, že udělám?"

"Můj problém je můj problém," opáčil agent. "S trochou štěstí a spolupráce z vaší strany se z toho nestane i váš problém. Jestli ho najdu a promluví s ním, mohl bych mu vysvětlit celou situaci. Třeba se mi dokonce podaří přemluvit ho, aby někam zalezl a dál se vám nepletl pod nohy, dokud tahle úprava neskončí. Nevím. Vás ale prosím, abyste se držel stranou."

"Co tím myslíte, držet se stranou?" zeptal se Finn.

"To, co jsem řekl. Dejte mu prostor. Nesnažte se ho dostat sám. Vím, co si o něm myslíte, ale žádám vás, abyste ho nechal na pokoji, pokud vaši úpravu nijak neohrozí."

"A jak to zjistím?" chtěl vědět Finn.

"Žádám vás, abyste důvěřovali mému úsudku. Musím hrát o čas, aspoň než se jasně ukáže, o jakou mocenskou hru se tu jedná. Až se situace vyřeší, budu to vědět. Nechci jít proti vlastním lidem, jestli to půjde. A než se to vyřeší, tahle úprava by mohla skončit a vy budete zase zpátky doma. Jestli Munga chytím dříve, než se všechno srovná, pokusí se nás dostat oba, čistě pro jistotu."

"A vy říkáte, že to možná není tak vážné, jak si myslím?" vyprskl Finn. "Tohle není jenom vážné, začíná to vypadat na plnokrevný průšvih!"

"Ale nemusí" namítl Kobra. "Žádám jen, abyste dál hrál svou úlohu a nechal Munga na pokoji. Já to zařídím. Vy se do toho nemusíte plést."

"Brácho, já se do toho už nemůžu zaplést víc! Uvědomujete si, co vlastně žádáte?"

"Já vím," řekl Kobra. "Vím, jak vás to žere a že to nebude snadné, ale musíte pochopit, že alternativy jsou ještě horší."

"To má být výhrůžka?"

"Tak jsem to rozhodně nemyslel," ujistil ho Kobra.

"A co když odmítnu?"

"To by nebylo ve vašem zájmu. Vaším úkolem je zajistit časovou kontinuitu. Mungo zatím neudělal nic, co by nasvědčovalo tomu, že se hodlá plést do této stránky vašeho úkolu. Není tu proto, aby vytvářel trhliny v časovém kontinuu, jen aby dokázal, že je lepší než vy. Osobně vám zaručuji, že vás ve všem podpořím, abych vám pomohl splnit úkol. Ale vím, že vás svrbí ruce, abyste dostal Munga a vyrovnal si to s ním za teď i za minule. Prosím, abyste na to zapomněl."

"A když ne?"

"Pak mu budu muset čistit cestu, abyste ho nedostal," prohlásil Kobra. "A to nechci, Finne, věřte mi. Mungo není vaše starost, ale moje. Vaše starost je hrát Percyho Blakeneyho. Já jenom žádám, abyste dělal svou práci a nechal mě dělat tu mou, po svém."

"Vím, že jste mi to nemusel říkat," připustil Finn. "Cením si vaší upřímnosti."

"Asi vám to dlužím."

"Proč myslíte, že s tím, co jste mi právě řekl, nepoběžím za Fitzroyem?" zeptal se Finn.

"To byste mohl," pravil Kobra. "Já bych se vás nesnažil zastavit. Ale jestli se o tomhle rozhovoru

doslechne ještě někdo jiný, zvláště Fitzroy, tak mu tím podepíšete rozsudek smrti a mně taky, možná i sám sobě."

"Jo, to je mi jasné."

"Tak co uděláte, Finne? Budeme spolupracovat, nebo půjdeme proti sobě?"

"Tlačíte mě do kouta, Kobro."

"Já vím. Je mi to líto, ale nemám jinou možnost."

"Dám vám vědět. Jak se s vámi spojím?"

"Nespojíte. Já se spojím s vámi. Poradíte se o tom s Priestem a Crossovou?"

Finn kývl.

"Ano, to asi budete muset," usoudil Kobra. "Dal jsem si tu práci a mluvil s vámi otevřeně. Nepodrazte mě."

"Zůstane to jen mezi námi čtyřmi, na to máte mé slovo," prohlásil Finn.

"Díky."

"Ještě poslední otázka," řekl Finn. "Pro případ, že se nebudeme držet stranou, jak jste to vyjádřil, jak daleko jste připravený zajít, abyste Munga chránil?"

Kobra se na Finna upřeně zadíval. "Jak daleko jste vy připravený zajít, abyste ho dostal?"

Finn kývl a olízl si rty. "No jo," zabručel. "Kéž bych mohl říct, že to bylo milé."

Kobra si ho chvíli mlčky prohlížel, pak se otočil a zamířil ven. Ve dveřích se ještě zastavil.

"Řekl jsem, že jsem vám dlužen za poslední, Finne. Ted' je účet vyrovnaný."

Když Finn vyšel ze salonku, po Kobrovi nebylo ani vidu, ani slechu, nicméně jeho zahlédla Marguerite.

"Percy, kdo byl ten muž, se kterým jste právě hovořil? Myslím, že jsem ho ještě neviděla."

"Ale, jenom někdo, koho jsem kdysi znával, má drahá," prohlásil Finn.

"Jak se jmenuje?"

"Ať se propadnu, jestli to vím. Někde jsme se potkali, ale za nic na světě si nemůžu vzpomenout kde ani kdy. Určitě mi to časem dojde."

"Vy se na něj vůbec nepamatujete?"

Finn pokrčil rameny. "Pro všechno na světě, drahá, nemůžete čekat, že si budu pamatovat jméno každého, s kým se kdy setkám. Proč si lámat hlavu s tak bezvýznamnými záležitostmi? Kdyby byl důležitý, tak by určitě zanechal výraznější dojem."

"S tak chabou pamětí, manželé můj, bych ráda věděla, zda si pamatujete mé jméno!"

"Jak to můžete říct? Co tím vůbec myslíte?"

"Jenom si říkám, jak prchavý dojem jsem ve vás asi zanechala já," opáčila. "Občas to vypadá, že jste na mne úplně zapomněl. Zdá se, že-"

"Ach, tamhle je lord Hastings!" vyhrkl Finn rychle. "Hledal jsem ho celý večer. Omluvte mne, drahá, ale já si s ním prostě musím promluvit o nějakých obchodních záležitostech. Tohle můžeme určitě probrat později."

Když prchal před Marguerite a mířil místností plnou lidí za Hastingsem, měl stažený žaludek. Cestou na sobě cítil její oči, ale neotočil se. Báł se.

Po zbytek večera se mu dařilo se jí vyhýbat, vždycky si našel nějakou výmluvu, jak s ní nebýt sám, a zajistil si, aby kolem sebe měl vždycky malou skupinku, jíž začal v duchu říkat 'blakeneyisté'. Byli to ctižádostiví mladí muži, kteří se na něj upjali jako na svůj vzor, napodobovali jeho styl oblékání, opičili se po jeho manýrách a smáli se jako on, nosovým, hloupým smíchem. Opovrhoval jimi, ale jako Blakeney je povzbuzoval, hýčkal jejich křehká ega a zacházel s nimi jako s milovanými syny. Sloužili mu trojím způsobem. Pomáhali mu dodávat Blakeneymu vzezření pošetilého hlupáka, jak tu tak všichni stáli pospolu, zaujímal nedbalé pózy a chovali se jako bezduší pávi. Fungovali také jako bariéra mezi ním a Marguerite, kterou jako manžel, oproti všemu očekávání, nezačínal nudit a nebyla z něj rozčarovaná, nýbrž byla stále odhodlanější znovu rozdmýchat jeho zájem o sebe. Marguerite, už od přírody neobyčejně krásná, věnovala spoustu času a péče, aby pro svého manžela byla ještě krásnější. Děla pokusy s voňavkami, hledala vůni, která by se mu zalíbila, a i když kolem nebyli žádní hosté, dávala si práci, aby se vybraně oblékala a vypadala co nejsvůdněji. Na podobných večírcích jí blakeneyisté podlézali a bavili ji. A navrch pomáhali odvrátit pozornost jiných žen od sira Percyho Blakeneyho.

Finnovi bylo záhadou, proč těmto ženám připadá mdlý charakter, který vytvořil, přitažlivý, jenomže on ženám nikdy moc nerozuměl - kromě jistých typů, jako byla André, tedy ženám svěže přímým a prostým vši přetvářky. Také mu bylo záhadou, jak to, že se Marguerite úplně neznechutil. Úkol, o němž si myslel, že je docela snadný, se začínal zaplňovat naprosto unikátními a na pohled nepřekonatelnými překážkami. Celá ta šaráda ho začínala znechucovat a unavovat.

Když se té noci odebral do svých komnat, cítil nesmírnou úlevu. Ráno opět odjede do Francie. Červený bedrník musel provést další odvážný kousek. Výbor pro obecné blaho odsoudil v nepřítomnosti markýze de Sévigné k smrti. Šlechtic se nedokázal dostat z Paříže, a tak se skrýval u Margueritina bratra, Armanda Saint-Justa. Finn to během večírku sdělil Ffoulkesovi a Dewhurstovi.

Bude to mnohem méně namáhavé než večírek, který právě přetrpěl. Příjemná plavba přes Lamanšský průliv na Denním snu mu pročistí hlavu, což nutně potřeboval, a také bude moci probrat s Lucasem, co mu řekl Kobra. Hastings, Rodney Moore a bratři Byrnovi, Alastair a Tommy, si zaplatili přepravu přes La Manche několik hodin po něm, takže Finn a Lucas budou mít dost času spojit se s Fitzroyem a vymyslet plán akce. Ted' se potřeboval jenom vyspat a ještě něčeho napít.

Přinesl si s sebou láhev brandy, posadil se na postel, pouze ve spodcích a rozepnuté košili, a popíjel přímo z láhve. Vypil asi třetinu, když se otevřely dveře jeho ložnice a vstoupila André.

"Takhle to chlemtat jako vodu je plýtvání dobrým pitím," podotkla.

"Vodu? O co jde?"

"Dnes večer se něco stalo, vid'?" opáčila. "Někdo tebou otřásl. Poznám to já, poznala to Marguerite, a Lucas nejspíš taky, i když on asi čeká, aby se tě přeptal až ráno. Já si ten přepych nemůžu dovolit, když tu zase musím zůstat."

"Už jsem ti to vysvětlil, André," řekl Finn unaveně. "Potřebuju tě tady, u Marguerite."

"Ne, nepotřebuješ," namítla. "Marguerite má dům plný sluhů, co se o ni postarají. A nevěřím ani, že s ní má Mungo nějaké plány. Ty mě prostě chráníš."

"Hele, myslel jsem, že tohle už jsme probrali," zabručel Finn. "To, že jsi žena, s tím nemá nic společného. To je-"

"Já vím."

"Ty víš? Tak co se-"

"Chceš mi namluvit, že je to proto, že je to můj první úkol, ano? Forrester říkal, že to bude snadné, ale vyvrátilo se to jinak a ty mě chráníš jenom proto, že jsem nezkušená a ty se bojíš, že udělám chybu."

"Tak jo, je to pravda. Kdybys věděla-"

"Jestli si doopravdy myslíš, že to tak je, Finne, lžeš sám sobě. Možná zatím nemám žádné zkušenosti s časovými úpravami, ale ten úkol v sedmnáctém století byste beze mě nezvládli. Jsem zkušený voják, a kdybych dělala chyby, byli byste zemřeli už tenkrát ve středověké Anglii. Jestli chceš mluvit o chybách, tak si promluvíme o tvých."

"O mých!"

"Správně," odsekla. "Mluvme o chybě, kterou jsi udělal, když jsi nechal Munga tu noc v bludišti uniknout. Mluvme o chybě, kterou jsi udělal, když jsi mu dovolil dostat Leforta dřív. Hůř jsem si vést nemohla. A když už jsme u toho, mluvme o chybě, kterou jsi udělal, když ses zamiloval do Marguerite Blakeneyové." Finn na ni chvíli hleděl a pak sklopil zrak. "Jak to víš?"

"Vím to, protože tě pozoruju. A taky proto, že do této chvíle bylo mým jediným úkolem zůstat s ní, bavit ji a udržet ji co nejdál od tebe. Nejenže je to nefér, ale je to pěkná pitomost. Je to bystrá žena, Finne, i když na to, aby tě prokoukla, nemusí být zvlášť chytrá, a ona tě má přečteného od začátku. Možná jsem žena, Finne, ale také jsem voják. Moje pohlaví ze mě automaticky nedělá starší sestru ani léčitelku zlomených srdcí. V tom zrovna dobrá nejsem. Zatím jsem si nestěžovala, protože jsem voják a ty máš vyšší hodnost, ale došlo to tak daleko, že moje společnost nadělá víc škody než užitku."

"Co tím myslíš?" divil se Finn.

"Říkala jsem ti, Finne, že Marguerite není padlá na hlavu. Ví, že tu jsem jako nárazník mezi vámi dvěma. Možná se ji to moc nelíbí, ale asi by se s tím snáz smířila, kdyby věděla, že ti na ní nezáleží. Potíž je v tom, že ví, že ji miluješ."

"Jak by to asi mohla vědět?"

"Musela by být slepá, aby to neviděla. Lucas ví, že tě přitahuje, ale podle mě si zatím neuvědomil, že je v tom mnohem víc. Ona ví, že ji miluješ, a myslí si, že jí nemůžeš odpustit kvůli té věci se Saint-Cyrem. Už několikrát mi o tom chtěla povědět, ale nedokázala se k tomu přimět. Očividně je to pro ni nesmírně bolestná záležitost. A také je velice hrdá. Je rozhodnutá získat tě zpátky, aniž by se ponížila tím, že tě bude prosit o odpuštění."

"Než to zajde dál," zarazil ji Finn, "tak si to ujasněme. Ona nechce mne, chce Blakeneyho. A-"

"Ne, nejde o Blakeneyho, Finne," přerušila jej André. "Ona chce tebe. Marguerite tě miluje."

"Mluvíš nesmysly."

"Opravdu? Něco ti o Marguerite a Percym Blakeneym povím, Finne. Jsem na to odborník. Povídá si se mnou, protože nemá nikoho jiného, s kým by si promluvila. Marguerite Percyho Blakeneyho nikdy nemilovala. Byla zamilovaná do představy, že ji miluje muž jako Blakeney, prostý muž, jak to vyjádřila. Přesvědčila sama sebe, že v tom, být milována prostým mužem, je něco tklivě čistého a romantického. Když jsem říkala, že není hloupá, nemínila jsem tím, že není naivní."

Blakeney byl při dvoření očividně dojemně neohrabaný. Podle jejích slov za ní chodil jako štěně.

Připadalo jí to sladké. Ve srovnání s lidmi, s nimiž se stýkala, byl t'ulpas. Všichni byli mnohem chytřejší než on, mnohem důvtipnější a mnohem zběhlejší v intelektuálních debatách. Říct, že se v jejich přítomnosti jen bezmocně plácal, by to zdaleka nevystihovalo, ale on se pořád snažil, protože na ni chtěl udělat dojem. Ve válčení se vyznám mnohem líp než v milování, ale strávit tolik času s Marguerite bylo poučné. Myslím, že Blakeney vzbudil její mateřské instinkty, a ona si je zaměnila s náklonností. To všechno se pochopitelně změnilo, když k ní Blakeney ochladí následkem její účasti na popravě Saint-Cyra.

Vzpomínáš si na tu sázku, kterou jste s Lucasem prohráli, než jsme odčasovali na tuhle misi?"

Finn zamrkal. "Co s tím má sakra co dělat tohle?"

"Nic moc, až na to, že mi to umožnilo pár věcí líp pochopit," odpověděla André. "Asi jste si s Lucasem mysleli, že jsem s tou mužskou děvkou strávila celou noc v posteli, a mne bavilo nechat vás, abyste si to mysleli. Ale ve skutečnosti jsem byla příliš opilá, aby mě zajímal sex, i když jsem ho požádala, aby mi pár věcí ukázal, z čistě vědeckého zájmu. Skoro celou noc jsme si povídali. Díky výuce přes implantát jsem mnohem vzdělanější, než se mi kdy snilo, ale jak už jsem ti řekla, mé vzdělání bylo v jistých ohledech nedokonalé. On byl skvělý učitel, i když ne způsobem, kterým myslíš. Moc dobře mi vysvětlil různé tělesné a citové aspekty lásky, něco, o čem jsem v podstatě nic nevěděla. Nejzajímavější mi připadalo něco, čemu říkal 'chemie'. Pochopila jsem, že je to velmi starý výraz, používaný k popisu-"

"Já vím, co je chemie," zabručel Finn podrážděně.

"No, já jsem to nevěděla," řekla André. "Když mi to vysvětloval, nemohla jsem to pochopit. Možná proto, že jsem toho moc vypila, nebo proto, že to nemělo nic společného s tím, co se kdy stalo mně, ale představa, že dva lidé na sebe tak silně citově reagují, aniž by o sobě něco věděli, mi připadala jaksi nepravděpodobná. Mám ale silné podezření, že právě to se stalo tobě a Marguerite."

Odmlčela se a pozorně se na něj dívala.

"Tvé mlčení mi říká, že jsem hádala správně. Jsem si jistá, že za jiných okolností by to pro vás bylo nádherné. Ale v tomto případě je tu ten problém, že ty víš a chápeš, co se stalo, kdežto Marguerite je beznadějně zmatená. Nejdřív si myslela, že manžela začala nudit, pak věřila, že ji Blakeney začal nenávidět kvůli Saint-Cyroví. Ted' ví, že ji manžel miluje, touží po ní. A navíc najednou zjistila, že ona miluje svého manžela a touží po něm, po muži, který ji takhle dosud vůbec nepřitahoval. Také si všimla, že se v mnoha věcech změnil. Má jiné chutě v jídle. Náhle vydrží pít. Někdo, kdo byl na tom prvním večírku, co se tu pořádalo, jí téměř doslova poreferoval o tvém slovním souboji s Burkem, a ji tvá nově nalezená schopnost potěšila i udivila. Finne, víš, na co se včera ptala jednoho sluhy? Bála se zeptat mě, protože si myslela, že bych ti to mohla vyslepičit, a tak šla za lovcem, který rodině slouží celá léta. Tajně jsem si to poslechla. Ptala se ho na tvé příbuzné."

"Moje příbuzné?"

André kývla. "Říkala, že ví, že jsi byl jedináček, ale byla zvědavá, jestli třeba nemáš nějakého bratrance, který by se ti podobal." Odmlčela se. "Algernon Blakeney samozřejmě neměl žádné sourozence, takže Percy očividně nemohl mít žádné bratrance, kteří by byli jeho dokonalými dvojníky, co?"

Přistoupila k Finnovi a vzala mu láhev z ruky. "S Marguerite už ti nemůžu víc pomoci," prohlásila. "Pořád se na něco ptá a mně docházejí odpovědi. Nevím, jak tohle zvládneš, Finne, ale budeš muset něco udělat. Já to za tebe udělat nemůžu. Právě je na hranici, kdy je ochotná uvěřit v nemožné, totiž že její manžel je podvodník. Jak by řekl Forrester, cítí to v žaludku. Co uděláš, až jí to dojde do mozku?" Vzala láhev s sebou, odešla z místnosti a tiše za sebou zavřela dveře.

8

Seděli na palubě Denního snu a kapitán Briggs vedl loď přes Lamanšský průliv. Vypluli s ranním přílivem. Bylo jasno a váł svěží, chladný vítr, vrhající na palubu spršky mořské vody. Kapky bušily do dřeva jako broky. Finn, sedící s nohama nataženými před sebe, držel krátkou hliněnou tak, aby hlavičku chránil před větrem i vodou. Posádka je s Lucasem nerušila a Tony Dewhurst a Andrew Ffoulkes byli dole ve svých kajutách, protože netoužili zdržovat se na palubě za tak vlhkého a větrného počasí. Pro Finna a Lucase to byla ideální příležitost k rozhovoru. Cestou do Doveru Finn Lucasovi pověděl všechno o svém setkání s agentem TIS Kobrou i hovoru s André včera v noci.

"Takže ona tuší, že něco není v pořádku," pravil Lucas. "To by mohl být vážný problém. Věděl jsem, že k ní něco cítíš, ale myslel jsem, že je to spíš soucit nebo že tě vzrušuje, nebo možná trochu od obojího, ale tohle... Ty prostě musíš kvůli hezké tvářičce ztratit hlavu. Horší je, že ona to ví. Ztraceně, Finne, máš být profík. André je zelenáč a na téhle misi si vede líp než ty."

"Ty to prostě nechápeš," stěžoval si Finn.

"Ne, to asi ne."

"Ona není jenom hezká tvářička, Lucasi. Povídám ti, že tohle je vážné. Vím, že to možná zní ošepané, ale jak to nazvala André, mezi námi už od začátku něco je. Jenom jsem si to odmítal přiznat. Hergot, nejsem nějaký zamilovaný zajíc, jsem dost starý, abych mohl být tvůj děda, ale povídám ti, že jsem nikdy k nikomu necítil nic tak silného. Je to jako zjevení."

"Je to dojemné, to tedy je," pronesl Lucas suše. "Potíží je, co s tím budeš dělat? Co s tím můžeš dělat?"

"Už jsem o tom přemýšlel," řekl Finn. "Blakeney je mrtvý. Až tahle časová úprava skončí, až Červený bedník odejde na odpočinek, někdo bude muset dál dělat Percyho Blakeneyho. Forrester říkal, že to může být navěky, ale když už jsem na místě já, proč to nevzít nastálo?"

"To nemyslíš vážně!" "Ale jo. Proč ne?"

"Kristepane, Finne, můžu ti uvést celou řadu důvodů, proč ne," vyhrkl Lucas. "Například jsi u První divize. Odborníci na úpravy jsou prostě příliš cenní, aby se jimi plýtvalo na časové reloky. To bys měl vědět. Kromě toho-"

"Když požádám o převelení, nemůžou mě odmítnout," poukázal Finn. "Se svým záznamem tuhle možnost mám."

"Technicky vzato máš," připustil Lucas, "ale vůbec neuvažuješ, Finne. Opravdu se ti to muselo zadřít pod kůži, protože nemůžu uvěřit, že bys byl tak pitomý. Pro začátek, jestli to zjistí Fitzroy, tak až bude po všem, nejspíš tě pošle na převýchovu, po které si nebudeš pamatovat ani na Marguerite, natož na fakt, že jsi chtěl převelet, což by ti stejně nedovolili, aspoň ne k relokačním oddílům. Vlastně to možná není tak špatný nápad. Tvůj problém by to rozhodně vyřešilo."

"Marguerite by to ale moc nepomohlo," podotkl Finn.

"To jsem rád, že konečně myslíš i na to, jak by to ovlivnilo ji," prohlásil Lucas. "Napadlo tě, co se stane, až odčasuješ zpátky do plus času a sem pošlou někoho z relokačních jednotek, aby nahradil Blakeneyho, někoho, s kým bude muset prožít zbytek života? Jestli se vy dva dáte dohromady, bude ten druhý stejný? I kdyby ti dovolili zůstat, mezi tebou a někým z relokačních jednotek je jeden rozdíl. Ty jsi bral léky proti stárnutí a už jsi příliš starý, aby se ten proces dal zvrátit. Ona bude stárnout normálním tempem, ty ne. Pomineme-li skutečnost, že by se to dost těžko vysvětlovalo tvým přátelům, jak by se podle tebe asi cítila, kdyby viděla, jak stárne, zatímco ty jsi pořád stejný? Jak by ses cítil ty?"

Finn kývl. Tvářil se schlíple. "Máš naprostou pravdu. Chovám se jako úplný idiot. Nevím, co se to se mnou sakra děje."

Lucas se na něj podíval a soucitně se usmál. "Jsi zamilovaný," řekl. "To už udělalo idioty z lepších chlapů, než jsi ty. Promiň, kamaráde, neměl jsem na tebe být tak tvrdý, ale nemůžeš říct, že jsem tě nevaroval."

Říkal jsem ti, že jestli ti na ní začne záležet, bude to pro tebe vážně tvrdé, i když zrovna tohle jsem na mysli neměl. Víš, je to legrační, ale při základním výcviku probírají snad každé možné riziko, se kterým se na minusové straně můžeš setkat, akorát si nevzpomínám, že by se někdy někdo zmiňoval o nebezpečí, že se zamiluješ do někoho, kdo patří do jiné doby. Myslel by sis, že to do výcviku zahrnou."

"Možná to tam nedali, protože se s tím nedá nic moc dělat," poznamenal Finn.

"No, teď s tím rozhodně nic udělat nemůžeme," přisvědčil Lucas. "Kromě toho máme na krku jiný problém. Co řekneš Kobrovi?"

Finn zachmuřeně svěsil koutky úst. "Já nevím. Chtěl jsem se tě zeptat, jestli nemáš nějaké návrhy. Vím, co mu chci říct, ale sám to rozhodnout nemůžu. Kromě toho jsi v tomhle týmu velící důstojník."

Lucas zvedl obočí. "Ne, vážně? Ztraceně, někdo ať to zapíše pro potomky, tohle je poprvé, co se Finn Delaney podřizuje něčímu velení!"

"Běž se bodnout."

"Až po tobě, příteli, tohle mi na krk nehodíš. Nehodlám dělat žádná velitelská rozhodnutí. Svoje dubové ratolesti jsem nechal v plus čase."

"Tak fajn, aspoň mě trochu krotí. Jaké podle tebe máme šance?"

"Podle toho, jak ti to Kobra předložil," řekl Lucas, "zřejmě moc na vybranou nemáme. Bud' jeho hru hrát budeme, nebo nebudeme. Když uděláme, co od nás chce, je těžké říct, jestli tak porušujeme rozkazy, nebo ne. Technicky vzato naše rozkazy neříkají, že bychom měli po Mungovi jít. Vlastně v tomhle ohledu se Fitzroy vyjádřil dost jasně. Munga má na starosti Kobra. Nicméně v našich rozkazech nestojí, že musíme vycouvat a nechat Munga, aby unikl, pokud budeme mít příležitost ho zastavit. Jestli to uděláme, tak bude záviset na tom, kdo bude psát hlášení a jak to vyloží, ale mohli bychom skončit s obviněním na krku. Hlášení bude předkládat Fitzroy a ten nás stejně nemá rád. Také bychom mohli zajít za Fitzroym a ohlásit mu, co ti Kobra řekl. Jestli to uděláme, někoho tak donutíme k činu, a Munga, Kobru nebo Fitzroye by mohli zabít. Nebo by mohli zabít všechny tři. Nebo nás. Nebo někdo zpacká úpravu. Bůh ví, že něco by se mohlo zvrtnout na šestnáct různých způsobů."

"Jestli to Fitzroyovi neřekneme a on to zjistí," řekl Finn, "tak nás nejspíš postaví před vojenský soud."

"O to jde," řekl Lucas. "Je tu také fakt, že Mungův zásah už měl za následek několik mrtvých, díky našemu příliš zapálenému příteli Jeanovi. Pravda, ty vojáky zabil někdo z jejich času, a Kobra by mohl mít pravdu v tom, že to časová setrvačnost srovná. Na druhou stranu možná ne a pak máme na krku malou trhlinu v čase. Navíc je tu možnost, že Mungo by mohl nechtěně způsobit vážnější trhlinu. Tedy pokud má Kobra zase pravdu a Mungo se do úpravy plést opravdu nechce. Mohl by se mýlit."

"Bože, jak já ty ztracené špiony nesnáším," zavrčel Finn.

"No, chvíli to trvalo, ale myslím, že jsem konečně zaujal tvoje hledisko," zasmál se Lucas. "Rád bych celou tu bandu poslal na převýchovu a pak je nechal pracovat u odvozu odpadků asi milion mil od Země, a pokud možno ještě dál."

"Je to hezká představa, ale náš problém to neřeší," povzdechl si Finn.

"Začínám si myslet, že naše práce by byla mnohem jednodušší, kdyby ses tuhle v noci tím mečem trefil líp."

"Už jsem si říkal, kdy se k tomu dostaneš," zabručel Finn.

Lucas si povzdechl. "Docela mě překvapuje, že to říkám, ale zabít ho by věci docela hezky vyřešilo, vid'?"

"Hrozně nerad to říkám zrovna já," pravil Finn, "ale vlastně ne. Nový ředitel informační služby ho chce živého, aby ho mohl vyslechnout. Kdybychom Munga zabili, porušili bychom přímé rozkazy a okamžitě by se na nás vrhli jak TIS, tak Pozorovací sbor, a přinejmenším bychom se provinili vraždou."

"Nemyslím, že by z toho mohli udělat obvinění z vraždy," prohlásil Lucas zamyšleně.

"Mohli by, kdyby chtěli," řekl Finn. "Přinejmenším ze zabití. Byli bychom v tom až po uši."

"To ti ale nebránilo, když ses ho snažil v tom bludišti zapíchnout," připomněl mu Lucas.

"Tenkrát to nebylo tak komplikované," namítl Finn. "Kromě toho jsem se nehodlal nechat chytit."

"Co jsi chtěl udělat s tělem?"

"Tak daleko dopředu jsem nemyslel," přiznal se Finn. "Ale na panství je několik moc hezkých jezírek.

Kdybych mu dal závaží, tak by se pěkně potopil, a až by vyplaval, pokud vůbec někdy, my bychom byli

dávno pryč a nikdo by nepoznal, kdo to byl."

"Bude mít implantáty," poukázal Lucas. "Byl by tu problém s ukončením signálu."

Finn se zadíval na svou ruku a zvažoval prsten s injekcemi. Vysunul jehlu a chvíli se na ni díval. "Fitzroy byl dost laskavý, aby mi dal nějaká sedativa," řekl. "To znamená, že ho budeme muset dostat živého, ale pak bychom ho mohli uspat a provést menší nepovedenou operaci."

Lucas si těžce povzdechl. "Nemůžu uvěřit, že takhle mluvíme," prohlásil.

Finn pokrčil rameny. "Jsou to jenom řeči. Zatím."

Lucas kývl. "Jo. Zatím."

Ti tři seděli v rohu u malého rozvrzaného stolku ve tmavé a nevábne hospodě U Šedé kočky na kraji Calais nedaleko mysu Gris-Nez. Krčmář, mrzutý prošeďivělý Francouz jménem Brogard, se nesnažil nijak zakrýt, jak nemá Angličany v lásce ani občanské opovržení vůči jejich šlechtickému postavení. Nicméně byli to platící zákazníci a časy ve Francii byly takové, že si Brogard nemohl dovolit kohokoliv vyhodit, natož bohaté hosty se zdravou chutí k jídlu, kteří si také v jeho zařízení zaplatili pokoje. Posloužil jim rychle, byť pouze z povinnosti, a stýkal se s nimi co nejméně, což Lucasovi, Finnovi a Andrewovi Ffoulkesovi naprosto vyhovovalo.

"Našel jsem dokonalé místo," hlásil Ffoulkes tichým hlasem, aby ho nikdo neslyšel, třebaže se Brogard odsunul na druhý konec místnosti a očividně ho v nejmenším nezajímalo, co si Angličané povídají. "Je to malý domek a patří otci Blanchardovi," řekl Ffoulkes. "To je stařík, který sympatizuje s royalisty a moc rád nás nechá používat svou chaloupku. Nebude se na nic ptát, pokud dostane skutečně velmi rozumnou odměnu, aby si zpříjemnil poslední dny. Asi si myslí, že jsem pašerák, ale jsem si jistý, že nemá tušení, jaké zboží pašuji." Zazubil se.

"Kde je ten domek?" zeptal se Lucas.

"Když pojedete z města po saint-martinské silnici směrem k útesům," vysvětloval Ffoulkes, "tak na kopci odbočuje uzounká stezka, ale musíte se pořádně dívat, jinak ji minete. Pěšina vede dolů k útesům a tam najdete domek. Je schoulený na úbočí a schovaný, takže od silnice není moc vidět, pokud ho někdo přímo nehledá. Blanchard je starý, jak už jsem říkal, a trochu samotář. Má dohodnuto s místním židem Reubenem Goldsteinem, že mu občas z města doveze zásoby. Kromě toho se s nikým nestýká. Připadá mi to ideální."

"Ano, vypadá to ideální," přitakal Finn. "Vedl jste si dobře, Andrewe. Zřejmě je to přesně to, co potřebujeme."

Ffoulkes se usmál, očividně byl sám se sebou spokojený. "Co jste zjistil o markýzi de Sévigné?"

Finn mu předal informace, které jim opatřil Fitzroy. "V současné době se skrývá v bytě Armanda Saint-Justa."

"To je vážně skvělé místo!" řekl Ffoulkes. "Koho by napadlo hledat aristokrata v domě jednoho ze členů Výboru pro obecné blaho!"

"Přesto ho musíme rychle přesunout," namítl Finn. "Saint-Just musí být velice opatrný. Musíme se s ním stýkat co nejméně, pro jeho vlastní ochranu. Dokud je markýz u něj, je Saint-Just ve velkém nebezpečí." Ffoulkes ponuře kývl. "Pravda. Musíme ho okamžitě odvést. Kam ho přesuneme? Do naší skrýše u Západní barikády?"

"Právě tam," odpověděl Lucas. "Zítra v noci ho tam odvedeme, ale nemůžeme ho tam držet příliš dlouho. Musíme si pospíšet."

"Zítra v noci," řekl Finn. "Těsně před rozbřeskem."

"Hodláte ho dostat ven, když budou zavřené brány?" podivil se Ffoulkes. "Jak ho dostanete přes strážné?"

"To nechte na mně," sdělil mu Finn. "Poslední šlechtici utekli za denního světla, takže teď budou dávat mnohem větší pozor na dopravu do Paříže a ven. Musíme změnit taktiku, abychom je vyvedli z rovnováhy."

"Nuže dobrá," podvolil se Ffoulkes. "Co mám dělat já?"

"Dva z našich mužů, Wilberforce a Barrett, už odjeli do Paříže," řekl Lucas. "Budou v bytě, až tam markýz dorazí, a pak budou čekat na další příkazy."

"Prozatím zůstanete tady," řekl mu Finn. "Od pátku nechod'te ven. Čekajte, že pak o nás můžete

kdykoliv uslyšet. Pošlete Rodneyho Moora a bratry Byrnovy do domku otce Blancharda. Markýze přivedeme tam. Ať Blanchard ví, že pokud nás zradí, bude obviněn také. S Lucasem se s vámi sejdem tady. Až dorazíme a vy se ujistíte, že je to bezpečné, zajdete do domku otce Blancharda a dáte znamení Dennímu snu, který bude kotvit za mysem Gris-Nez. Tony pro vás pošle člun. My s Lucasem se do Doveru dopravíme zvlášť. Ostatní se vrátí na palubě Denního snu. Wilberforce a Barret budou jednat na vlastní pěst, riziko znají. Někaké otázky?"

"Takže do Paříže odjedete hned?"

Finn přikývl.

"To vám nedává mnoho času."

"Bude to stačit," prohlásil Finn. "Důležité je, aby náš přítel Brogard nezačal mít nějaké podezření. Nezapomeňte, že jsme rozmátili mladí Angličané se spoustou peněz a času a chceme si doplnit sklepy francouzským vínem. Hodně se na to do čtvrtka po městě vyptávejte. Kdo prodává. Co prodává. Kdo by dal nejlepší cenu. A kdybyste narazil na nějaký dobrý obchod, klidně mi pár soudků kupte." Ffoulkes se zasmál a muži se rozešli. Jak tak spěchali do Paříže, Finna úplně přešla deprese kvůli Marguerite a místo ní nastoupil profesionální zájem.

"Chceš se vsadit, že to Mungo tentokrát zkusí zase?" zeptal se Finn.

"Jestli ano, bude to znamenat jednu ze dvou věcí," odtušil Lucas. "Jelikož z Fitzroye už další informace nevytáhne, musí mít nějaké spojení s TIS a oni ho informují."

"Asi je to možné, ale ne moc pravděpodobné," prohlásil Finn.

"Souhlasím. Druhá možnost je, že nás velmi pozorně sleduje, protože jinak by nezjistil, co máme v plánu."

"To mě taky napadlo," přiznal Finn. "Mohl by se nějak infiltrovat k nám. Co my víme, mohl by to být klidně některý z kluků ze spolku, protože nemáme tušení, jak teď vypadá. Když na to tak myslím, tak jsme vlastně nikdy nevěděli, jak vypadá, vid'? Změnil si vzhled tolikrát, že bych se divil, kdyby ještě sám věděl, jak vypadá doopravdy. Když jsem tuhle operaci plánoval, snížil jsem riziko, jak jen to šlo. Nikdo dopředu neví, co má dělat."

"Stejně může dojít k chybě," řekl Lucas.

"Ano, to určitě. Ale je to tak neprodyšné, jak to jen jde. Víme určitě, že Ffoulkes je v pořádku, protože on převzal Leforta od Munga a Dewhurst s ním byl tu noc, kdy jsem se s Mungem setkal v bludišti, čímž také odpadá Dewhurst. Kromě toho byl s Dewhurstem Briggs, když Leforta unesli. Zůstávají ostatní.

Wilberforce a Barrett mají rozkaz nepouštět toho druhého z dohledu. Rodney Moore je s bratry Byrnovými, takže nikdo nebude sám.

Aspoň by nikdo neměl být sám, kromě Andyho Ffoulkese. Vynechal jsem něco?"

"Ne, to je všechno. Jestli někdo bude tam, kde by být neměl, máme našeho podezřelého. Jestli se všichni za sebe zaručí, tak je všechny škrtneme a budeme se moci soustředit na ty, co jsme na tenhle výlet nevzali. Je to pomalé, ale mohlo by to fungovat."

"To by tedy mělo," zabručel Finn. "No, vezmeš si první hlídku ty nebo já?"

"Jen si jdi lehnout," vybídl jej Lucas. "Při prvním přepřahání tě vzbudím."

Do Paříže dorazili bez nehody druhý den v noci a Finn dal kočímu slušné spropitné, které mu slíbil, za to, že se celou cestu hnal tryskem. Vyčerpaný kočí si vzal od Angličanů peníze, jako by byly nakažené, ale byla to velmi slušná sumička a on si nestěžoval.

Ve městě ze všeho nejdříve zkontrolovali bezpečný dům, který si Fitzroy zřídil poblíž náměstí Revoluce. I když cestovali, jak nejrychleji to šlo, tísnil je čas. Fitzroy jim potvrdil, že Alan Wilberforce a John Barrett se usadili v maličkém bytečku poblíž Západní barikády.

"Markýz by tam měl být," řekl jim Fitzroy. "Ještě vám zbývá trocha času, ale stejně je to dost natěsno."

"Tak to bylo v plánu," vysvětloval Finn. "Tentokrát nechci žádné chyby."

"Chápu," pravil Fitzroy. "Věřím, že žádné nebudou. Sehnal jsem převlek, o který jste žádali. Pořád nám chvilka zbývá. Než se připravíte, můžeme si projít plán."

Když se blížili ke svému cíli, ulice byly téměř prázdné. Bylo hodně pozdě a venku bylo jen málo lidí. Finn i Lucas se převlékli, takže teď vypadali jako obyčejní občané a Finn si přidal tmavou paruku, knír a bradku a také se nalíčil, takže se mohl setkat s Wilberforcem a Barrettem, aniž by v něm poznali sira Percyho Blakeneyho.

"Jestli Wilberforce a Barrett udělají, co mají, všechno by mělo jít hladce," poznamenal Lucas. "Leda je jeden z nich Mungo."

"To se brzy dozvíme," poznamenal Finn. "Hlavně se k žádnýmu z nich neobracej zády. Ještě jednou. Vy tři začnete střílet z pistolí v...?"

"Přesně ve tři," odpověděl Lucas.

"Fajn. Já počkám, dokud neuslyším ten bengál, a pak to vyřídím s markýzem. Jakmile budou strážní odstraněni, půjdu k bráně. Nejspíš tam nechají pár chlapů, pokud nebudeme mít opravdické štěstí, ale ti budou po šichtě unavení a neměli by dělat potíže. Jenom doufám, že koně budou tam, kde Fitzroy říkal, že budou."

"Prošli jsme to s ním dvakrát," poukázal Lucas. "Budou tam. Doufejme, že markýz nezpanikaří."

"Jestli jo, tak ho na chvíli uspím," prohlásil Finn. "Dostanu ho k mysu Gris-Nez, i kdybych ho měl nést." Zahnul do úzké boční uličky a ušli půl bloku k domu, kde Wilberforce a Barrett čekali s markýzem. Místnost byla ve druhém poschodí a okna byla podle příkazů zakrytá.

"Počkej tady," řekl Finn. "Pošlu kluky za tebou. Dám vám pět minut náskok, pak přijdeme s markýzem." Finn vstoupil do budovy a pomalu stoupal po schodech nahoru. Dával si dobrý pozor, aby nedělal hluk. Dorazil ke dveřím bytu, kde se skrýval markýz, a tiše třikrát zaklepal. Dveře se pootevřely.

"Přicházím od Bedrníka," zašeptal Finn.

Byl vpuštěn a rychle vklouzl dovnitř. Barrett za ním stejně rychle zavřel dveře a pomalu zajistil pistoli, kterou držel v pravé ruce.

"Co se děje?" zeptal se Barrett tiše, ale naléhavě. "Něco se zvtlo?"

Finn se napjal. V místnosti kromě něj, vysokého, štíhlého Barretta a menšího, rozložitějšího Wilberforce nikdo nebyl. Oba muži se na něho úzkostně dívali. Po markýzi nebylo ani stopy.

"Co to má znamenat?" zeptal se Finn změněným hlasem. "Kde je markýz?"

Barrett se zatvářil poplašeně a vyměnil si rychlý pohled s Wilberforcem. "No, odešel s tím klukem, jak nařídil Bedrník," odpověděl.

"S klukem? S jakým klukem?"

"Takovým malým uličníkem," vysvětloval Wilberforce a tvářil se ustaraně. "Myslím, že se jmenoval Jean. Přinesl pro markýze ženské šaty a pak odešli spolu jako matka se synem."

"Co se děje?" chtěl vědět Barrett. "Něco se zvtlo, že?"

"Ne, ne," uklidňoval je Finn, který se rychle vzpamatoval, "všechno je v pořádku. Jenom jsem nevěděl, že Bedrník použije kluka, to je všechno."

Oběma mužům se zřejmě ulevilo. "No, mě s Alanem taky trochu překvapilo, že Bedrník používá dítě," přiznal Barrett. "Ale vypadal schopně a musím přiznat, že použít kluka mi připadá geniální. Kdo by podezíral matku se synem?"

"No kdo?" opáčil Finn. "Plán jsem neznal, řekli mi jenom to, co mám udělat já."

"Bedrník rád dělá věci takhle," podotkl Barrett. "Tak je menší šance, že plán někdo odhalí, co? Malý Jean říkal, že se s námi někdo spojí ohledně změny plánu a řekne nám, jak se odsud dostat. To bude na vás, že?"

"Správně, proto jsem přišel," potvrdil Finn. "Máte tu zůstat přes noc. Zítra odpoledne odjed'te z města. Jste angličtí gentlemani, kteří se doslechli, co se tu děje, a při jeli se podívat, co se pro ně díky revoluci změnilo. Skvěle jste se bavili a teď jedete domů, abyste o tom povyprávěli přátelům. Když se vás budou ptát na Červeného bedrníka, zahrnete je otázkami. Každý v Londýně se chce o Bedrníkovi něco dozvědět, a kdo by mohl vědět víc než vojáci u brány? Měli by z vás být dost znechucení a nechat vás projet bez dalších potíží."

Oba muži se na sebe zazubili.

"Járku, toto volá po oslavě," vyhrkl Barrett. "Čeká tu pár lahví klaretu, starý brachu. Připojíte se k nám?"

"Kéž bych mohl, ale musím si jít po své práci," omlouval se Finn. "Vedli jste si dobře. Dobrou noc a hodně štěstí."

Odešel z místnosti a spěchal dolů za Lucasem. "Co se stalo?" zeptal se Priest a popadl ho za loket. "Ten parchant to udělal zas!" prskal Finn. "Zase nás porazil a sebral nám markýze přímo před nosem!" "Sebral ho? Jak?"

"Tomu nebudeš věřit. Byl to ten kluk, ten všivý malý zlodějíček-"

"Ty myslíš Jeana? Stejný kluk jako ten, co jsme-"

"Právě ten. Přišel rovnou ke dveřím, řekl, že ho poslal Bedrník, a oni mu markýze vydali. Museli jsme se minout nejvýš o dvacet minut."

"Fitzroye z toho raní mrtvice," poznamenal Lucas. "Co budeme dělat?"

"Co můžeme dělat? Vrátime se na pobřeží. Ale nejdřív musíme zajít za Fitzroyem a říct mu, co se stalo."

"Na to se ale vůbec netěším," podotkl Lucas, když se vydali na cestu.

"Já také ne," přiznal se Finn, "ale aspoň mu můžeme říct i něco jiného kromě toho, že jsme to zase zvorali. Už o tom není pochyb. Mungo je jedním ze členů spolku. Až se dostaneme zpátky k mysu Gris-Nez a zjistíme, že někdo nebyl, kde být měl, máme našeho člověka."

"Nebo je to jeden z těch, kteří zůstali v Anglii," dodal Lucas. "Ale Hastings, Browning ani ostatní přece neznali náš plán."

"To je pravda, ale věděli o té skrýši," poznamenal Finn. "Také by věděli, že mají sledovat toho, koho jsme poslali napřed do Paříže. Jinak se to provést nedalo. Jeden z nich je Mungo."

"Vážně?" řekl Fitzroy. "To je velice zajímavé."

"Víc k tomu nemáte co říct?" zeptal se Finn.

"No, jenom maličkost," opáčil Fitzroy. "Mohl bych říct, že jsem upřímně překvapený, že vám dvěma trvalo tak dlouho na to přijít. Kobra to tušil už od chvíle, co přijel. Mohl bych říct, že kdybyste byli důkladnější při přípravě svých lidí pro tento pokus o záchranu, místo abyste jim do poslední chvíle neřekli, co máte v plánu, nemuselo se to stát. Vlastně bych mohl říct ještě spoustu věcí, ale nebudu se namáhat. Místo toho s okamžitou platností přebírám plné velení nad touto časovou úpravou. Už mám té vaší neschopnosti plné zuby."

"Tak moment," ozval se Lucas a položil Finnovi ruku na rameno, aby ho zadržel. "Neslyšel jsem, že byste proti tomu plánu něco namítal, když jsme ho s vámi probírali. A co se týče přebírání velení nad touthle úpravou, nepřekračujete tady trochu své pravomoci? Musíte se řídit směnicemi z plus času, ale pozorovatelé nejsou-"

"Vím docela přesně, jakou funkci má pozorovatel, majore Prieste, nemusíte mi to vykládat! Ano, tady trochu vybočuju z norem, ale vy dva mi nedáváte jinou možnost. Už dvakrát jste se nechali převézt, v obou případech klukem nejvýš dvanáctiletým!"

"Víte velmi dobře, že toho kluka poslal Mungo-" začal Finn, ale Fitzroy mu skočil do řeči.

"Docela souhlasím s agentem Kobrou, že Mungo pro tuto operaci neznamená riziko. Je mi jasné, že vás dva chce jenom ztrapnit, a zřejmě se mu to pozoruhodně daří. Dělá za vás vaši práci a mohl bych dodat, že ji dělá docela dobře. Dokud je práce odvedená, je mi jedno, kdo ji odvádí, pokud se to připiše Červenému bedrníkovi."

"Tak co čekáte od nás?" zeptal se rozzlobeně Finn. "Chcete, abychom seděli na zadku, zatímco Mungo udělá všechnu práci?"

"To je velmi lákavá nabídka," utrousil Fitzroy. "Ale řeknu vám přesně, co od vás čekám. Čekám, že budete dál hrát své úlohy a zdržíte se nezávislých akcí. Já budu vymýšlet plány pro všechny budoucí záchrany a čekám, že se jimi budete do písmene řídit. Můj podpůrný štáb se pustí do práce a tým agenta Kobry bude každou operaci pozorně sledovat a bude připravený jednat, jakmile Mungo vyrazí. Ve chvíli, kdy bude zachraňovaná osoba mimo dosah nebezpečí, agenti svého muže zatknou. Když na tom budu pracovat sám a agent Kobra povede vyšetřování, Mungo bude chycen. Udělám všechno, co půjde, aby vaše úloha byla co nejméně komplikovaná, abych vás nemátl. Percyho Blakeneyho stále potřebuju. Naneštěstí, Delaney, jste jediný, kdo tu roli může hrát, takže to prostě budete muset zvládnout, aspoň prozatím. Teď vám radím, abyste se vrátili na mys Gris-Nez, kam Mungo nepochybně dopravil markýze de Sévigné, do rukou lidí Červeného bedrníka. S trochou štěstí ho tam třeba agenti TIS chytí, čímž vám ušetří další ostudu. Dobrou noc, pánové."

Finn se chystal vybuchnout, ale Lucas ho popadl za loket a rázně ho otočil ke dveřím. Fitzroy se za nimi opovržlivě díval, dokud neodešli, pak potřásl hlavou a zasmál se.

"V pořádku, Jeane," řekl pak francouzsky. "Vylez ven."

Zavřené dveře se otevřely a objevil se chlapec. "Kde jsi nechal markýze?"

"Spí dole," odpověděl chlapec. "Píchl jsem ho tím prstenem, jak jste říkal." Podíval se na prsten, který nosil na levé ruce, stejný jako ten, co dostal Finn. "Jak to funguje?"

"To tě nemusí zajímat, Jeane, stejně bys to nepochopil. Vedl sis moc dobře. Na." Podal chlapci měšec.

"Tohle je pro tebe a bratříčka. Dej si pozor, ať ti to nikdo neukradne. Brzy pro tebe budu mít další práci."

"Děkuji, monsieur."

"To bude všechno. Už běž. A dej pozor, ať tě nikdo nevidí odcházet."

9

Po příjezdu markýze de Sévigné do Anglie se Červený bedrník stal národní posedlostí. Kůň jménem Červený bedrník zvítězil v Ascotu. Jeden kloboučník z Knightsbridge nabízel klobouky, 'a la Červený bedrník' a brzy byl zahrnut objednávkami. Několik krejčích se začalo specializovat na obleky a šaty, 'a la Červený bedrník', které přes své označení byly k máni v nejrůznějších barvách. Červené bedrníky se objevovaly na klopách po celé zemi, muži šije dávali za klobouky, ženy nosily kytíčky u pasu, malovaly se na tabatěrky se šňupacím tabákem, vyrobené z hedvábí zdobily koňské uzdy, na ozdobu se přidávaly do nejrůznějších jídel a vyšivaly se na sametové střevíce, róby, saka a kapesníčky. Červený bedrník byl zřejmě hlavním tématem každého Angličana, zvláště falešného sira Percyho Blakeneyho.

Mungo markýze dopravil do domku otce Blancharda, vyložil šlechtice na kopci a vysvětlil mu, kudy se má dát, aby pěšinkou trefil k chaloupce. Urozený pán dorazil víceméně v pořádku, jen trpěl závratěmi a dezorientací jako ti před ním. Připisoval to účinkům 'uspávadla', jež dostal, zřejmě aby nezjistil, jak ho dostali z Paříže. Nicméně Finn a Lucas věděli, že netrpí následky drogy, nýbrž cesty z jednoho místa na druhé pomocí chronoplátu.

Finnovi trochu zlepšilo náladu, když se dozvěděl, že markýze odvedli do domku, protože ten jako skrýš neexistoval, dokud to nezařídil Andrew Ffoulkes krátce před jejich příjezdem do Francie. To znamenalo, že Mungo o jejich plánech věděl a tudíž se musel převléknout za jednoho ze členů ligy. Přesto jejich úsilí zmařil, když některé z nich poslal jinam, než měli být. Těsně před odjezdem z Paříže dostali Wilberforce s Barrettem dopis podepsaný rudým kvítkem, v němž se jim nařizovalo, aby kvůli většímu bezpečí opustili město odděleně a jeli do Blanchardova domku u saint-martinské silnice. Finn si vzpomněl, že když čekali na markýze, odešli nakupovat víno, což znamenalo, že jeden z nich mohl snadno zařídit, aby Jean vyzvedl šlechtice, a pak ho dopravil do domku otce Blancharda, protože ten druhý byl sám.

Rodney Moore a bratři Byrnovi se také rozdělili. Ffoulkes dostal obdobnou cedulku jako Barrett s Wilberforcem. Našel ji u sebe v pokoji krátce poté, co Finn s Lucasem odjeli do Paříže. Dopis mu nařizoval změnu plánů z důvodu, že Francouzi mají 'špehy všude', takže nejlepší bude měnit plány až na poslední chvíli, aby se vyhnuli odhalení. Ffoulkes dopis přijal bez otázek a řídil se instrukcemi. Bratrům Bymovým řekl, ať zůstanou v domku, a Rodneyho Moora poslal pozorovat saint-martinskou silnici, kde měl čekat na stařenu řídící povoz a pak se dívat, jestli ji nikdo nesleduje. 'Stařena' bude nepochybně převlečený Bedrník.

"Mohl by to být Moore, Barrett nebo Wilberforce," řekl Finn. "Vlastně je možné, že to byl jeden z těch, co zůstali v Londýně. Nic mu nebránilo najít skupinu v Calais a sledovat Ffoulkese nebo někoho z ostatních k domku. Pak mohl jít za Wilberforcem a Barrettem. To mohl zvládnout docela snadno."

"Aspoň víme, že můžeme škrtnout bratry Byrnovy," poznamenal Lucas. "Ti byli pořád spolu."

"Začíná mě to vážně žrát," vztekal se Finn. "Cítím se trochu jako podvodník."

"Ty jsi podvodník," opáčil Lucas s úsměvem.

"Tak jsem to nemyslel. Potíž je, že jsem - totiž Blakeney by měl být Bedrník, ale já - totiž, on nikoho nezachránil!"

"No a?"

"No, Blakeneyho jediným kladem bylo, že jako idiot jenom vypadal, kdežto ve skutečnosti byl Bedrníkem. Já jenom vypadám jako Bedrník, kdežto ve skutečnosti jsem idiot."

"O čem to sakra mluvíš?" žasl Lucas.

Finn si povzdechl. "Ani nevím. Celé je to směšné. Koukni se na nás, sedíme tu jako párek dědků v parku na lavičce. Ještě nám chybí drobky a hejno holubů. Mluvíme o tom, že Munga zabijeme, protože tu

nadělal jen samou spoušť, ale co vlastně udělal tak strašného? Dělá za nás naši práci a podstupuje největší riziko. Mám pocit, že bychom mu měli spíš poděkovat."

"A právě to on chce," řekl Kobra.

Oba se polekaně otočili a viděli, že agent stojí za nimi opřený o strom. Vůbec ho neslyšeli přicházet. Oblečený byl stejně jako na večírku, jako švihák, šaty měl onoho incroyable stylu, který Percy Blakeney prosadil v Londýně.

"Ježíši!" vydechl Finn. "Tohle nedělejte!"

"Chlapci, vážně to s vámi začíná jít z kopce," pokračoval Kobra. "Mungo vám musí lézt na mozek."

"Jak dlouho tady už stojíte?" chtěl vědět Lucas.

"Dost dlouho." Natáhl ruku s elegantním stříbrným pouzdem. "Cigaretu?"

"Mně by bodla," přihlásil se Finn. "Díky."

Kobra zapálil cigarety a jednu si vzal. "Ty zatracené hliněnky nesnáším," vrčel. "Je to jako kouřit křidu. A stejně, zabít Munga by byla velká chyba. Například kdybyste měli obrovské štěstí a dostali se k němu dříve než já, byl bych tam hned vzápětí a zarazil bych vás. Jediný způsob, jak byste ho mohli zneškodnit, by byl zneškodnit nejdřív mne. Není to nemožné, to přiznávám, ale stejně byste se tím dostali do obrovských potíží, a už teď jich zřejmě máte víc, než dokážete zvládnout."

"Nepovídejte," utrousil Finn suše.

"Pozoroval jsem vás dva dost zblízka," pokračoval agent. "Kdo podle vás řídil ten kočár, kterým jste jeli do Paříže?"

"To jste byl vy?" řekl Finn.

"Nikdo jiný. Mungo není jediný odborník na převleky, víte. Měl bych dodat, že jsem ocenil to velkorysé spropitné. Byla to velmi vyčerpávající cesta."

"Když máte všechno tak hezky pod palcem," ozval se Lucas, "tak kde jste byl, když dostal markýze?"

"Sledoval jsem vás," přiznával Kobra. "V této chvíli mě trochu víc zajímá, co byste mohli napáchat vy dva, než co udělá Mungo. Jeho smrt by možná vyřešila váš problém, ale můj rozhodně ne. Žádal jsem vás, abyste v tom se mnou spolupracovali. Potřebuju, abyste pracovali se mnou, ne proti mně. Když se budete řídit mými rozkazy, nemáte co ztratit."

"Kéž by to bylo tak prosté," povzdechl si Lucas. "Možná to vypadá, že všechno, co zatím Mungo provedl, z nás má udělat hlupáky, což by mohl být jeho jediný cíl, ale zapomínáte, že porušuje veškerá pravidla, dokonce zašel i tak daleko, že do celé věci zatáhl někoho z tohoto časového období."

"Myslíte toho kluka."

"Ano, zatraceně, myslím kluka! Kvůli jeho zásahu už ten kluk zabil několik lidí. Mungo si musí uvědomovat, že mu změnil celý život, ale využívá ho dál pro své vlastní účely. Už to samo o sobě vytváří časovou trhlinu a nedá se říct, jaký účinek to bude mít. Potíž je v tom, že Mungovi na tom očividně nezáleží."

"V tom máte pravdu," přiznával Kobra. "Zatáhnout do věci chlapce bylo nebezpečné. Nesmíme na něj zapomínat a nakonec se o něho budeme muset postarat."

"Už jste ho našli?" zeptal se Finn.

"Ne, ale dával jsem si velký pozor, abych ho nehledal."

Finn si unaveně přetřel čelo. "Začínám z toho mít migrénu. Mohl byste mi laskavě sdělit, proč ne?"

"Ale samozřejmě. Kdyby moji lidé našli chlapce, mohli by najít i Munga. A já ještě nejsem připravený na to, že bude nalezen."

"Napadlo vás, že když v tomto případě otálíte kvůli těm vašim bojům o moc uvnitř informační služby, sám ohrožujete tuto úpravu?" zeptal se Lucas.

"Ano, to mě napadlo. Podstupuji vypočítané riziko."

"Mám pro vás novinku, příteli," podotkl Finn. "Tohle rozhodnutí není na vás."

"Nikdo jiný to rozhodnout nemůže," upozornil ho Kobra. "Zkuste to vidět z mé strany. Připouštím, že bude-li Mungo mrtvý, vyřeší se tím většina vašich problémů. Nicméně mrtvý nebude k užítku nikomu. Pomineme-li fakt, že býval zatraceně dobrý operativec a může jím být zase, odhalil obrovskou chybu v zabezpečení databází, když se do nich dostal. Živý nám může ukázat, jak to udělal. Ve skutečnosti nezáleží na tom, kdo nakonec informační službu povede, ale tohle bude ku prospěchu všem. Když bude

Mungo mrtvý, možná nikdy nezjistíme, jak se do systému dostal, což znamená, že bude hrozit nebezpečí, že se stejnou věcí přijde někdo jiný. Příště bychom nemuseli mít takové štěstí. Mungo nám schválně nechal spoustu stop. Někdo jiný by tak ohleduplný být nemusel. Vážně byste chtěli odcestovat na misi, když záznamy, podle kterých vás informovali, mohly být změněné?"

Finn i Lucas mlčeli.

"Chápete? Opravdu nemáte na vybranou. Munga musíme dostat živého. Fitzroy to chápe."

"On jenom nechápe, že zdržujete a čekáte na správnou chvíli," řekl Finn.

"To je kvůli jeho ochraně," vysvětloval agent. "A připomínám vám, že jsem vám to vůbec nemusel říkat. Opravdu s vámi chci hrát na rovinu."

"Když už jsme tady v této nové éře mezioborové spolupráce všichni tak upřímní a otevření," pronesl jízlivě Lucas, "chtěl bych se vás zeptat, co se podle vás stane, jestli stará garda v informační službě ztratí kontrolu."

"No, přijde na to," odtušil Kobra. "Pod novým vedením byla autonomie informační služby vážně omezena. Nejsem zrovna způsobilý hodnotit situaci, ale můžu hádat. Aby dostali věci plně pod svou kontrolu, musí nový ředitel a jeho lidé v informační službě najít vybranou elitní skupinu, krtky. To není zrovna jednoduché. Když se nový ředitel ujal úřadu, jednou z prvních věcí, kterou udělal, bylo, že pořídil úplný seznam personálu TIS a lidí v terénu."

"Lidi v terénu?" podivil se Lucas. "To jsou domorodci placení šéfy sekcí terénních operací."

"Zadržte," přerušil ho Finn. "Rozumím vám správně? Chcete nám říct, že agenti TIS zaměstnávají lidi v různých obdobích?"

"Zajisté."

Finn byl zděšen. "Copak jste se sakra úplně zbláznili? To je přímé porušení-"

"Já vím, já vím," vysvětloval Kobra trpělivě. "Ale vezměte si, jakou práci šéfové sekcí dělají. Mají skoro nepře-

konatelné problémy. Umíte si představit, kolik lidí by bylo potřeba, aby mohli posbírat všechny nezbytné informace a vyhodnotit historické scénáře, ke kterým jsou přiděleni? Kdybychom sem přivedli tolik lidí, situace by byla velmi nestabilní. Kromě toho, všechny doopravdy zajímají jenom výsledky. Bez nich by lidé nemohli pracovat. Takže vždycky bylo jakousi neoficiální politikou dívat se jinam, když se využívali domorodci. Šéfové sekcí je vždycky používali velmi opatrně. Ale když si teď nové vedení vyžádalo úplný seznam personálu, je to oficiální. Žádný ze šéfů nebude chtít odhalit, kdo jsou jeho lidé v terénu a kolik jich používá. To by všechno ohrozilo. A právě tohle je příčinou celé téhle šlamastyky."

"Takže nové vedení a běžný personál informační služby jsou na jedné straně," poznamenal Lucas. "A šéfové sekcí, agenti v terénu jako vy a agenti z tajných operací na straně druhé. Kdo má, prakticky, nejvyšší autoritu?"

"Prakticky obě strany," odpověděl Kobra. "Proto máme ten malý problém. Dokud nové vedení neví, kdo řídí tajné operace, hrstka lidí, kteří to vědí, dál přijímá rozkazy od 'staré gardy'. Mungo je jenom jedním z několika lidí, co podle mě mají k této informaci přístup, a proto ho nový ředitel tolik chce. Podstatné je, že ho nejspíš ani nepotřebuje. Právě teď přikázal pořádný přehled všeho personálu informační služby. Dříve, nebo později musí vyslechnout někoho, kdo zná správné odpovědi. Kdokoliv tajné operace řídí, nejspíš tahá za všechny dostupné provázky, aby tu operaci zarazil."

"A jak by to asi dokázal?" byl zvědavý Lucas.

"Podle mě by museli přesvědčit nějakého vlivného člena Pozorovacího sboru."

"A to by se jim mohlo podařit?" ptal se Lucas.

"Dříve se to už dělalo."

"No skvělé," zavrčel Finn. "Příště, až mi někdo řekne, že jsem paranoidní neoprávněně, vysměju se mu do obličeje."

"Nechápu, jak můžou ospravedlnit to, co dělají, když je tolik v sázce," přidal se Lucas. "K časovému rozštěpu zatím nedošlo jenom díky setrvačnosti časového proudu, a to je tedy zatracené štěstí. Celý mechanismus pro zajištění časového kontinua drží jen na vlásku a oni si takhle hrají."

"Jenom proto, že musí," bránil je Kobra. "Neříkám, že v tom nehraje roli i ego a touha po moci, ale obě strany mají pocit, že ta druhá jedná ke škodě časového kontinua. Právě proto se podle mě informační

služba snaží sebrat První divizi kontrolu nad časovými úpravami. Na druhou stranu se dá namítnout, že z TIS se stala jakási chobotnice s více chapadly, než ovládá nebo ví, že je má."

"A kde stojíte vy?" zeptal se Lucas.

"Já jsem fatalista, Prieste," řekl Kobra. "Když se rozpadlo velení, byl jsem zrovna na misi, jinak bych Mungovu funkci šéfa terénních operací získal sám. Kdyby k tomu došlo, nejspíš by mě vyslýchali jako prvního a nic z toho by se nestalo. Na druhou stranu to, že jsem byl na misi právě v té době, nemusí být jen shoda okolností, jestli víte, jak to myslím."

"Takže říkáte, že půjdete tam, kam povane vítr," uzavřel to Finn.

"Já se řídím rozkazy svých nadřízených," prohlásil Kobra. "Nežádám po vás, abyste udělali cokoliv jiného, než jaké máte rozkazy. Uvědomuju si, že ve výkladu těch rozkazů máte hodně volnou ruku. Žádám jenom, abyste právě tohle uplatnili." Odmlčel se, aby mohl zničit zbytek cigarety. "Upřímně řečeno si myslím, že my všichni můžeme jenom čekat, až se to přežene. Jsem přesvědčený, že časový rozštěp je nevyhnutelný. Prostě došlo k příliš velkému zatížení času. Už to nezvládáme. Je to jako jet na splašeném koni. Nemůžete ho zastavit, můžete se jenom snažit udržet se v sedle."

"Tehle způsob uvažování má jednu chybu," poznamenal Lucas. "Předpokládá, že historické události jsou už tak narušené, že rozštěpení časového proudu je nevyhnutelné. Kdyby tomu tak bylo, stejně dobře bychom to mohli vzdát a jít domů. Podstatné, abych použil vaši analogii, není soustředit se na to, abyste se udržel v sedle, ale zabránit koni, aby vyplivl udidlo a utekl s vámi. Jak sakra chcete fungovat, pokud věříte, že o výsledku už bylo rozhodnuto?"

"Fungujete dál, protože nic jiného se dělat nedá," odpověděl Kobra. "Budete na to myslet přespříliš a nebudete moci fungovat vůbec. Zvážili jste kupříkladu možnost, že v nějakém bodě v minulosti už k rozštěpení času došlo a my jsme jeho součástí?"

"Tak proč tu neběhají dva od každého z nás?" opáčil Finn.

Kobra se usmál. "To nemůžete vědět," poznamenal. "Až se vrátíte, možná budete tři."

"Možná," přiznal Lucas. "To by mohlo záviset na tom, co uděláme s Mungem."

"Uzavřu s vámi dohodu," navrhl Kobra. "Jste ochotní si vyslechnout nabídku?"

"Jsme jedno ucho," odušil Finn.

"Nemůžu věřit svým lidem," začal Kobra, "ale můžu věřit vám dvěma. Jestli bude muset nový ředitel vycouvat a tajné operace budou dál samostatné, vyšetřování bude odvoláno a můj problém vyřešen. Pokud to dopadne obráceně, musím pořád dopadnout Munga, ale v mém týmu by mohl mít někdo rozkaz vyřídít ho, pokud by k tomu došlo. V tom případě budu potřebovat pomoc."

"Jaký máte návrh?" chtěl vědět Finn.

"Myslím, že vidím cestu z naší současné tísně," řekl Kobra. "Chcete Munga zastavit, zarazit ho, než udělá něco, čím vám pokazí misi. Já ho chci živého a nechci se vám plést do vaší práce, jak ji vidíte vy. Myslím, že mám o Mungovi nějaké informace, ale momentálně mám svázané ruce. Výsledkem je, že vám nemůžu pomoci. Ale můžu svést své lidi ze stopy. Budu hodně riskovat, ale myslím, že to zvládnou. Také si myslím, že dokážu Munga zadržet během několika dní. Navrhuji, že to udělám, jakmile to půjde, a pak vám ho předám."

"Tehle nápad má jedinou chybu," namítl Lucas. "Nemůžeme ho pro vás chránit a zároveň pokračovat v téhle časové úpravě. Červený bedrník má pořád spoustu práce. Nedokážeme mu zajistit bezpečí."

"Dokážete, když vám dám chronoplát," prohlásil Kobra. "Zůstanu tady s Finnem a pomůžu mu s prací Červeného bedrníka. Vy s André si vezmete chronoplát a s Mungem se můžete ztratit."

"Chcete po nás, abychom zběhli," poznamenal Lucas.

"Ne, jenom se na chvíli ztratíte bez dovolení."

"Vážně?" zvedl Finn obočí. "A kdo vysvětlí jejich náhlé zmizení Fitzroyovi?"

"To nechte na mně," řekl Kobra.

"Zapomeňte na to, na vás nic nechávat nebudeme," vrčel Finn. "Přišli jsme sem udělat jistou práci a vy nám to od svého příchodu jenom komplikujete. Tohle by byla prostá časová úprava, jak jen taková mise může být jednoduchá, nebýt TIS. Vy, hoši, jste měli jenom sbírat historické informace, abyste kompenzovali případné nepřesnosti a vynechávky v knížkách a to je všechno, tečka. Někde cestou jste se rozhodli, že se z vás stanou historičtí policajti. Celá ta představa, že máte v kapse jednoho nebo dva

pozorovatele, mě fakt děsí. Příště zjistíte, že by se informační služba mohla začít plést do arbitrážních konfliktů. Možná byste si měli změnit jméno na CIA nebo KGB. Ti dělali podobné věci, než se z jedné organizace stala multinárodní korporace a z druhé monarchie."

"Docela dobře chápu vaše pocity, Finne, ale já naši politiku neurčuju, víte."

"Vy nám jenom pořád vysvětľujete, jak jste jediný, kdo na téhle časové úpravě může udělat právě tohle," namítl Finn. "Víte vůbec, co děláte, nebo si to jenom vymýšlíte za pochodu?"

"Takže odmítáte spolupracovat?" zeptal se Kobra.

"Chápete to špatně, agente Kobro," odsekl Delaney. "To vy jste ten, kdo odmítá spolupracovat."

Kdybych nebyl přesvědčený, že Fitzroy by mohl být vážně v ohrožení, řekl bych mu, co tady vyvádíte. Jedno vám ale přiznám, dokázal jste nám, že Munga je nutné chytit živého, když už pro nic jiného, tak kvůli tomu, že nové vedení vaší služby, podpořené pozorovateli, potřebuje zjistit, kdo celou dobu tahá za provázky."

"V tom nevidím žádný střet zájmů," opáčil Kobra.

"No, tak já udělám dohodu s vámi," řekl Finn, "a můžeme přestat se všemi těmi nesmysly. S Lucasem vycouváme a necháme Munga na vás, pokud přestanete plýtvat svým časem na sledování nás, pustíte se do Munga a buď ho zatknete, nebo zajistíte, že už nebude tuhle misi sabotovat. Řeknete nám, koho podezíráte. My proti němu nic nepodnikneme bez důkazu, ale aspoň se budeme mít na pozoru a budeme ho moci obejít."

"Nebo?"

"Nebo ho při první příležitosti chytíme a předáme Fitzroyovi, který s ním odčasuje dřív, než vaši lidi budou mít šanci udělat něco víc než jenom vyvalovat oči. To je můj návrh."

Kobra se usmál. "To dává smysl," prohlásil. "Je v tom jenom jediný malý problém."

"Nějak jsem měl pocit, že bude," přiznal Finn.

"Ale pochybuji, že víte jaký," řekl Kobra s úsměvem. "Tak dobrá, Finne, vynesu eso. Budu hrát s vámi, protože si myslím, že nemáte jinou možnost než složit karty. Dokonce přijmu ten váš návrh, za určitých podmínek."

"A za jakých?" zeptal se Lucas.

"Že se odteď budete řídit mými příkazy a zapomenete na to, co říká Fitzroy."

"Páni, tak to byste měl vyložit ztraceně dobré eso," prohlásil Finn. "Jestli si myslíte, že můžete podřývat Fitzroyovu-"

"Mým podezřelým je Fitzroy," přerušil ho Kobra.

Mladého muže, který dorazil do Doveru s Lucasem a Percym Blakeneyem, Andrew Ffoulkes a Tony Dewhurst nepoznali. Dewhurst měl dojem, že je mu jaksi vzdáleně povědomý, ale nedokázal si ho zařadit. Oba mátl skutečnost, že tento tmavovlasý, vousatý mladý muž, jehož ani jeden z nich neznal, se z ničeho nic stal členem jejich spolku, jediným kromě nich, Lucase a André, který směl vědět, že Percy Blakeney je Bedrník.

"Zvláštní chlapík," prohodil Ffoulkes k Blakeneymu, když spolu seděli U Rybáře. "Drží se stranou, neřekl nám ani dvě slova."

Finn kývl. "Rico není zrovna přátelský, to připouštím. Vyjde jen s velmi málo lidmi."

"Takže on je Ital?" vyzvídal Dewhurst.

"Z Neapole," odpověděl Finn. "Nemluví moc dobře anglicky, ale francouzštinu zvládá plyně."

"Hrome, Percy," pravil Ffoulkes, "kdo to, ve jménu Božím, vůbec je? Myslel jsem, že jsme se dohodli, že členy ligy budeme schvalovat všichni společně!"

"Jen klid, Andrewe," uklidňoval ho Finn. "Je pravda, že jsme se na tom dohodli, a já se omlouvám, že jsem to s vámi neprobral. Ale Rico je zvláštní případ. Je to můj starý přítel. Před časem jsem mu napsal a požádal ho, aby přijel a připojil se k nám."

"Nesetkali jsme se kdysi v Neapoli na palubě Denního snu?" zeptal se Dewhurst a zamračil se.

Finn zvedl obočí. "No, to je docela dobře možné, Tony. Ano, vzpomínám si, že jste se krátce potkali."

Dewhurst kývl. "Byl jsem si jistý, že mi někoho připomíná. Tak to musí být on. K čemu ty tajnosti?"

Finn se usmál. "Vážně to není žádné tajemství. Prostě jsem si jenom nebyl jistý, jestli přijede. Chtěl jsem to s vámi probrat, ale s tím, co se teď děje, mi to asi nějak uniklo."

Dewhurst a Ffoulkes se podívali na Rika, který seděl sám u stolu v rohu a pokuřoval.

"A co je na něm vlastně tak zvláštního?" vyptával se dál Ffoulkes.

"Bude naším hlavním agentem v Paříži," vysvětlil jim Finn. "Město dobře zná, strávil tam velkou část dětství. Chtěl jsem tam mít někoho, o kom se nevím, že s námi měl něco společného, aby udržoval spojení se Saint-Justem. Vlastně čím méně lidí ho s námi uvidí, tím lépe. Proto jsme mu zařídili cestu do Calais odděleně."

"Takže nikdo z ostatních ho nezná?" ujíšťoval se Dewhurst.

"Ne, a tak jsem to chtěl," odpověděl Finn. "Francouzská vláda se na nás hněvá, víte. Její špehové sledují prakticky každého. Čekám, že brzy budou čenichat i v Londýně, pokud to už nedělají. Musíme podniknout všechny možné kroky, abychom chránili sebe a Saint-Justa, zvláště když Marguerite chce, abych ho přivezl na návštěvu. Uvidí ho s námi se všemi v Richmondu a já nemohu riskovat, že ho zahlédnou s někým z našeho spolku, až se zase vrátí do Paříže."

"Vy opravdu věříte, že František pošlou své psy i do Londýna?" žasl Ffoulkes.

"O tom nepochybuji," ujistil ho Finn. "Pitt říkal, že do Anglie pošlou pověřeného zástupce. Můžete vzít jed na to, že to bude špeh."

"No, tak to ho určitě zataháme za nos," radoval se Ffoulkes se širokým úsměvem.

"Nic takového neuděláte," zchladil ho Finn. "Až ten zástupce dorazí, budete se k němu chovat se vši úctou bez ohledu na to, co cítíte. Nesmíte si myslet, že v Anglii budete v bezpečí. Nepodceňujte Francouze. Dobrý hráč nikdy neukáže, jaký má list, Andrewe. Francouzi nepošlou žádného hlupáka." Vstal od stolu. "Budu nahoře. Dejte mi vědět, až dorazí Briggs."

Vyšel po schodech a Rico ho po chvíli následoval.

"Vypadá zlověstně," poznamenal Dewhurst.

"Kdy jste se s ním setkal?" optal se Ffoulkes a díval se, jak Rico stoupá po schodišti.

"Vlastně si úplně přesně nevzpomínám. Nemohli jsme spolu hovořit dlouho, jinak bych si ho určitě zapamatoval."

"Slyšel jsem, že tihle Talíáni všichni nosí nože," prohodil Ffoulkes. "On na to rozhodně vypadá."

"Jestli ano, je to náš muž," řekl Dewhurst. "Saint-Just je na takovou práci trochu moc jemný. Tento chlapík vypadá, že pro ránu nejde daleko. Ale nezávidím mu, že má zůstat v Paříži."

"No, raději on než někdo z nás," opáčil Ffoulkes. "Paříž je hezké místo na krátkou návštěvu, ale hrozně nerad bych tam žil." Odfrkl si. "Příliš mnoho těch francouzských holek se nikdy nemyje."

André vstoupila do pokoje a zavřela za sebou dveře. Podrážděně pohnula ústy. "Já ty zatracené vousy nesnáším," postěžovala si. "Nechápu, jak s nimi můžete vy, muži, jíst. Vždyť se do těch chlupů nachytá všechno jídlo."

"To abys později neměla hlad," zasmál se Finn. "Uklidni se, jakmile budou Ffoulkes a Dewhurst pryč, můžeš si je sundat. Ale vlasy by sis měla nechat tmavé. Fitzroy tě viděl jen jednou nebo dvakrát, ale nechci nic riskovat."

"Zajistím, aby mě vůbec neviděl," prohlásila André. "Pořád nemůžu uvěřit, že by to mohl být Mungo."

"No, nevíme to jistě," řekl Finn, "ale kdybys znala Munga, tak by ti to celé dávalo jistým praštěným způsobem smysl. Fitzroy je poslední osoba, kterou bychom podezírali, takže díky tomu je samozřejmě nejlepší kandidát."

"Ale Fitzroy odčasoval zpátky do plus času a ohlásil Munga. Víme to, protože je tu Kobra a jeho tým vyšetřovatelů."

"A jeden dva nájemní vrazi," dodal Finn a kývl. "Máš naprostou pravdu. Jestli se Mungo vydává za Fitzroye, mohl to udělat až potom. A i kdyby ne, odpovídalo by to jeho smyslu pro legraci, odčasovat do plus času a ohlásit sám sebe jedinému člověku, který ho chce dostat do rukou víc než kdo jiný."

"Ale nový ředitel TIS ani nevěděl, že jsou záznamy změněné, dokud ho na to Fitzroy neupozornil, když mu řekl o tom falešném pozorovateli, jakže se to jmenoval?"

"Jack Carnehan."

"Správně. Jestli byl Carnehan Mungo, tak jak-" "Máme jenom Fitzroyovo slovo, že nějaký kapitán Jack Carnehan existoval. Nezapomeň, že jsme ho nikdy neviděli."

"To ale ještě neznamená, že žádný Carnehan nebyl," namítla André.

"Ne, to neznamená. Proto taky jedeš do Paříže, abys to zjistila. Legrační na tom je, že tenhle Jack Carnehan opravdu existuje. Nemá záznam jako člen Pozorovacího nebo Temporálního sboru, což je důvod, proč nový ředitel nic neví, ale podplukovník Carnehan má tajný fascikl. Jack Carnehan je Mungovo pravý jméno."

André na něj užasle vytřeštila oči. "Ale to není možné! To by nový ředitel informační služby věděl. Má přístup k Mungovým záznamům-"

"Které Mungo změnil," skočil jí do řeči Finn.

André se zamračil. "No ano, jistě, tak to mohlo být, ale starý ředitel, ten, který odešel-"

"Darrow."

"Ten by to věděl, protože znal jeho starý fascikl. Ten by Carnehanovo jméno poznal!" Finn kývl. "To určitě poznal." "Tak proč...?"

"Protože Darrowův titul ředitel TIS bylo krytí. Skutečně byl správním ředitelem informační služby, než odstoupil, ale zároveň byl šéfem tajných operací, organizace uvnitř organizace."

André se posadila a kroutila hlavou. "Vzdávám se," přiznala. "Je toho na mě moc."

"My jsme na tom byli s Lucasem stejně, když nám to Kobra vysvětloval," řekl Finn. "Vezmi si fakt, že Darrow odstoupil z místa ředitele informační služby. Oficiálním důvodem jeho odstoupení bylo, že tajné službě nevyšel pokus převzít pravomoc nad časovými úpravami od Temporálního sboru. On za to převzal zodpovědnost a také odstoupil na protest kvůli tomu, že Arbitrážní sbor předal vedení TIS Pozorovacímu sboru, protože se informační služba vymkla z rukou. Nicméně to, že rezignoval, mu posloužilo a ochránilo ho to před vyšetřováním, které vede nová administrativa. Post ředitele je hlavně správní práce. Když správu převzalo nové vedení, zjistilo, že ředitel byl celá léta v podstatě jen nastrčenou figurkou. Jestli se po celé agentuře ví, že ředitel vlastně nic neřídí, tak kde nejlíp schovat osobu, co skutečně vydává rozkazy?" Finn rozhodil rukama. "V ředitelské kanceláři, přirozeně."

André několikrát zamrkala a potřásala hlavou. "Takže ředitel, který nic neřídí, je ve skutečnosti člověk-"

"Co doopravdy všechno řídí," doplnil Finn.

"Starosti mi dělá, že tomu asi začínám všemu rozumět," postěžovala si André.

"Kobra si také uvědomil, že Darrow musí být hlavou tajných operací, nebo přinejmenším jedním z čelních představitelů, po tom co zjistil, že Darrow nic neřekl, když se dozvěděl to o Jacku Carnehanovi. Carnehan byl agent s krycím jménem a hlava terénních operací k tomu. Darrow musel mít přístup k jeho fasciklu, když byl ještě v kanceláři ředitele, a musel znát jeho skutečné jméno."

"Ale pak by věděl, že to Kobra ví také-"

"Ne, to by nevěděl," opravil ji Finn. "Špehové jsou ultraparanooidní. Agenti o sobě navzájem mají vědět jen svá určená krycí jména. Mungo a Kobra spolu dost pracovali a vyvinul se mezi nimi zvláštní vztah. Jako gesto důvěry porušili nařízení a tajně si sdělili svá pravá jména."

"To se zřejmě Carnehanovi nevyplatilo," podotkla André.

Finn zavrtěl hlavou. "Tak to není. Odkud víme o Carnehanovi? Tohle jméno prostě sdělil Fitzroyovi, pokud tedy budeme předpokládat, že Fitzroy je pravý. Jinak to bylo jméno, co nám Fitzroy předhodil, když vymyslel toho fiktivního pseudopozorovatele. Tak nebo tak, Mungo nebo Carnehan si byl jistý, že pošlou Kobru, aby ho přivedli. Tím, že použil své pravé jméno, o němž věděl, že se ho Kobra dozví, udělal dvě věci. Jednak tím poslal otevřenou výzvu Kobrovi, svému starému partákov, a zároveň ho varoval, aby si dával majzla na Darrowa."

"Ale tím se také sám odhalil," podotkla André. "Jestli to je Fitzroy, tak musel vědět, že Fitzroy bude první, koho bude Kobra podezírat."

"Pokud je to Fitzroy," opáčil Finn. "A i kdyby byl, tak to, že ze sebe udělal logického podezřelého, ho muselo hrozně pobavit. My vážně nejsme v pozici, kdy bychom mohli podniknout něco bez důkazů, a on to ví."

"Jestli je Mungo skutečně Fitzroy," řekla André, "co se stalo s tím pravým?"

"Možná ho Carnehan někam uklidil," navrhl Finn. "Nebo ho možná zabil. Nebo žádný skutečný Fitzroy nikdy neexistoval. Potíž je v tom, že má ten chronoplát. S tím, kolik let strávil u informační služby, musí mít vlastní kontakty. Kobra by jich pár mohl znát, ale všechny znát nebude. Jestli se dostaneme moc blízko a Mungo chytí vítr, stačí mu jenom odčarovat, navštívit nějakého plastického chirurga, se kterým

má dohodu, nechat si udělat nový obličej, vrátit se a začít znova od začátku. Stěžovala sis, že na téhle misi nemáš dost velkou zodpovědnost. No, teď máš ten nejzodpovědnější džob z nás všech. Budeš muset zjistit pravdu o Fitzroyovi."

"Klíčem bude ten kluk," řekla. "Jestli se spojí s Fitzroyem, budeme to vědět. Co chceš, abych s ním udělala?"

"Nic nedělej, jen ho sleduj, jestli budeš mít příležitost. Má někde brášku, kterého strašně chrání. Najdi mi toho bratra."

10

"Saint-Just nám tentokrát nepomůže," řekl Fitzroy.

Finn a Lucas seděli u stolu v jeho malém bytěčku při malé svačince skládající se z vína, chleba a sýru. Nejspíš právě někde v tomhle bytě měl Fitzroy svůj chronoplát. Velice je lákalo zmocnit se ho přímo tady, prohledat byt, najít chronoplát a vzít Fitzroye s sebou jako zajatce. Jediné, co jim v tom bránilo, byl fakt, že Fitzroy mohl být tím, za koho se vydával. Pokud tomu tak bylo a vzhledem k tomu, co k nim už Fitzroy cítil, vojenskému soudu by se nevyhnuli. Chronoplát také mohl být schovaný jinde.

"Hrabě de Tournay de Basserive byl odsouzen k smrti i s celou rodinou," pokračoval Fitzroy. "Hraběnka a jejich dvě děti jsou poměrně v bezpečí ve Valmy, kde se skrývají u důvěryhodných přátel. Ale de Tournay je pořád někde v Paříži. Saint-Just nemá tušení kde. Byl odsouzen v nepřítomnosti a Saint-Just dělal, co mohl, aby ho chránil, ale už tak je u zbytku tribunálu v nemilosti."

"A jak zjistil, kde je jeho rodina?" otázal se Lucas.

"Tournayové a Saint-Justové se znali už před revolucí," vysvětlil mu Fitzroy. "Nebyli sice ze stejné společenské třídy, ale Saint-Justové zase nebyli úplní chudáci. Armand Saint-Just poslal zprávu, že Tournayové mají blízké přátele ve Valmy, kupce s manželkou, a jejich děti chodily do školy se Suzanne de Tournay a mladým vikomtem." Fitzroy se usmál. "Občan Saint-Just nám hodně pomohl, informuje mě jako člena ligy. Ale teď, když Tournaye odsoudili k smrti, je jenom otázkou času, kdy vojáci republiky jeho rodinu vystopují. Musíte se k nim dostat první. Staříka vytáhneme, jakmile zjistíme, kde je."

"No, dostat je z Valmy bude aspoň snazší než dostávat je z Paříže," prohlásil Lucas. "Na hlavních křižovatkách sice budou dál hlídkovat vojáci, ale jejich bezpečnostní síť nebude tak těsná, zvlášť když v té oblasti Bedník ještě nepracoval."

"To je pravda," připustil Fitzroy, "ale moc to zase s tou sebedůvěrou nepřehánějte. Tentokrát nechci žádné chyby. Vymyslel jsem plán. Chci, abyste ho členům ligy tlumočili přesně tak, jak vám jej řeknu. Jestli se Mungo zase o něco pokusí, zajistím, aby na něho byl agent Kobra připravený."

"To by byla vážně příjemná změna," zabručel Finn.

"Vaše jízlivost se mi nelíbí, Delaney," zavrčel Fitzroy. "Měl bych vám připomenout, že to nebyl agent Kobra, kdo Mungovi dovolil pokaždé vás přechytračit. Všechno jsem zařídil, aby to pro vás bylo co nejjednodušší. Stačí se jenom řídit příkazy. Munga nechte těm, kteří na to mají kvalifikaci."

"Tak co si o tom myslíte?" zeptala se André.

"Podle mě to možné je," odpověděl Lucas. "Mungo byl vždycky kluzký jako had a Fitzroy má ideální pozici k tomu, aby zjistil, co se kolem děje. Jeho hlas mi nic neříkal, i když jsem dával dobrý pozor, ale zase kdyby se Mungo nenaučil měnit hlas, nikdy by se nestal šéfem terénních operací."

"Bylo to tam trochu napjaté," řekl Finn. "Doufám, že jsme se neprozradili."

Lucas zavrtěl hlavou. "Myslím, že prozatím je všechno v pořádku. Jestli jsou Fitzroy a Mungo tatáž osoba, měli bychom to brzy prokázat."

"Myslela jsem, že by se mohl prozradit tím, že použije chronoplát a odčasuje přímo z toho bytu," poznamenala André.

"Je to možné, ale ne příliš pravděpodobné," odpověděl Lucas. "Kdyby byl opravdu pozorovatel, použil by ho, aby se odtamtud dostal, řekněme, do Calais. Na druhou stranu víme, že Mungo nepracuje sám. Našel si velmi nepravděpodobného člověka v terénu a musí s ním zůstat ve styku."

"A co když ne?" namítla André. "Co když se tentokrát rozhodne jednat sám?"

"To by klidně mohl," připustil Finn, "ale ten kluk Mungovi poskytuje výhodu a já myslím, že ji využije. Jeho plán mu dává spoustu času, aby nám dovolil spojit se s Ffoulkesem a pak vyrazit do Valmy. Jakmile

to uděláme, nejspíš začne provádět ten svůj malý plán. Kluka může využít, aby se dostal k hraběnce a k dětem před námi, zatímco tu věc budeme zařizovat na mysu Gris-Nez. Aby to udělal, bude muset dát klukovi příkazy. Podle mě nebude riskovat časování po Paříži, je tam příliš rušno. Kromě toho to ani dělat nemusí. Má spoustu času. Buď za klukem půjde sám, nebo kluk přijde za ním."

"Pokud už Jeanovi své rozkazy nevydal," podotkla André.

"To je to jediné, co by neudělal," prohlásil Lucas. "Bude čekat, aby se ujistil, že nebudeme chtít změnit plán, než řekne Jeanovi, co má dělat. Proto nám dal tolik času, abychom se dostali na Gris-Nez a spojili se s Ffoulkesem. Jenomže my to neuděláme. Pojedeme rovnou do Valmy. A na mys pojedeme jinou cestou, než na které jsme se dohodli."

"Důležité je, abys tu počkala a sledovala dům," přidal se Finn. "Použij svůj úsudek. Jestli nic neudělá několik hodin nebo pokud ho nepřijde navštívit Jean, jdi tam a zjisti, jestli je ještě v bytě."

"A když tam nebude, vloupám se k němu," dodala André.

Lucas kývl. "Ale buď opatrná. Jestli odčasuje z toho bytu, tak to bude znamenat dvě věci. Buď odčasoval s plátem, nebo ho naprogramoval, aby někde zůstal a odčasoval ho zpátky ve chvíli, kdy aktivuje dálkové ovládání. Jestli je to tak, můžeš si být jistá, že udělal opatření a místnost bude chráněná."

"Mohl by použít několik systémů," podotkl Finn.

"Já je znám," ujistila jej André.

"Ještě jsem neskončil. Znáš standardní vybavení. TIS používá jiný systém," upozornil ji Finn. "Kobra nám ho krátce popsal. Je to drastičtější ochranný systém než ty, co používá sbor a pozorovatelé. Ted' dávej pozor..."

Uplynulo asi půl hodiny, co Finn s Lucasem odjeli do Valmy a nechali André hlídat bezpečný dům, když uviděla Fitzroye, jak vychází z domu. Přestože neměl důvod si myslet, že by se mu někdo mohl pověsit na paty, André si dávala dobrý pozor, aby ho sledovala co nejméně nápadně. Dala mu velký náskok a držela se co nejdál, jen trochu zrychlila, kdykoliv zahýbal za roh nebo se jí na okamžik ztratil z očí.

Mungo, pokud to opravdu byl Mungo, o ní zřejmě nevěděl a cílevědomě mířil ulicemi do středu města. Náhle zahnul do úzké boční uličky, která byla slepá a plná smetí. André trochu popoběhla a viděla, že prochází dveřmi do malého krámku s tabákem, označeného jen hrubým dřevěným vývěsním štítem. Štít už byl tak tmavý, že se jméno dalo sotva přečíst, ale když se přiblížila, viděla, že na něm stojí prostě: „U Lafitta’.

André opatrně nakoukla špinavým oknem. Uviděla malou místnůstku s několika stolky a lavicemi, kde se mohli zákazníci posadit a napít se vína, zatímco zkoušeli tabák z nádob na policích po levé straně místnosti. Na protější straně stál velký stůl a na něm bylo rozložené řezbářské náčiní. Vzadu André viděla několik hliněnek připravených k vypálení, stejně jako několik pěnovek v různém stadiu dokončení.

Některé dřevěné dýmky, což byla v Paříži novinka, byly vyřezané z jabloňového nebo třešňového dřeva a byly zavěšené na hřebících zaražených do stěny. Dveře byly otevřené a zajištěné klínkem a André cítila příjemné aroma silného tabáku, které se z krámku neslo.

Fitzroy stál u přepážky s policemi vzadu, za níž závěs odděloval krámek od nějaké další místnosti.

"Lafitte!" zavolal.

Závěs odhrnul stařík s vrásčitou tváří a rozčuchanými šedými vlasy a otíral si ruce do špinavé kožené zástěry. Mezi zuby měl velkou pěnovku tak tmavou, až byla skoro černá. Fitzroye zřejmě poznal.

"Kde je ten váš ničemný synovec?" zeptal se Fitzroy.

Stařík pokrčil rameny, otočil se a odhrnul závěs. "Jeane!" křikl a jeho hlas připomínal předsmrtné chroptění.

Chlapec se objevil po chvíli a držel koště. Když uviděl Fitzroye, opřel koště o stěnu a připojil se k němu u stolu. Stařík se zase vrátil dozadu a Mungo, protože to očividně byl on, tiše rozmlouval s chlapcem, takže André neslyšela, co říkají. Po chvíli Mungo vstal a André se bleskově stáhla z dohledu dříve, než stačil vyjít z krámku. Poté ho sledovala zpátky do bytu.

Počkala dalších půl až třičtvrtě hodiny a přitom pozorovala dům naproti přes ulici. Nakonec došla ke dveřím a vstoupila. Pomalu a tiše zamířila nahoru do schodů. Zastavila se za dveřmi, zády se opřela o stěnu, naklonila hlavu a napjatě poslouchala, zda zevnitř něco nezaslechne. Nic se neozývalo. Sáhla tedy do kapsy a vytáhla kus drátu. Natáhla si kožené rukavice a drát pečlivě ohnula, pak ho vsunula do škvíry

ve dveřích a pohybovala s ním tak, že se protáhl kolem dřevěné závory na druhé straně a zase se vysunul ven. Velice opatrně oba konce uchopila a pomalu, za použití jemného tlaku, závoru zvedla. Když skončila, vrátila drát do kapsy a zhluboka se nadechla, klekla si vedle dveří, natáhla ruku, prudce je otevřela a ucukla.

Ze dveří asi ve výši prsou stojícího člověka vyletěl paprsek a začal se propalovat silnou zdí naproti. Měla jen několik málo vteřin. Hezky při zemi proběhla dveřmi pod paprskem, uprostřed místnosti zahlédla sestavený chronoplát a rychle k němu zamířila. Neznala bezpečnostní pojistku pro tuto konkrétní jednotku, ale na tom nezáleželo. Nepotřebovala ji. Kopla do ovládacího panelu, a když se ochranný systém vypnul, rozběhla se ke dveřím. Věděla, že jí zbývá jen chvilíčka, než pojistka naskočí. Už byla na prvním schodu, když ji síla výbuchu mrštila o stěnu těsně nad podestou. Byla omámená, ale podařilo se jí vstát a dostat se do přízemí a ven z domu.

Začínali se sbíhat lidé, které přilákal hluk výbuchu a kouř valící se dírou ve zdi v druhém poschodí. André se protlačila mezi nimi a byla vděčná za to, že si zřejmě nezlomila žádnou kost. Obličej jí krvácel, jak se uhodila o zeď, a hrudník a hlava ji bolely. Možná utrpěla lehký otřes mozku. Ale Mungo měl vážnější problémy.

Pokud měl štěstí, nedokázal zareagovat na poplašný signál dost rychle, aby aktivoval dálkovou zpětnou časovači jednotku. Jinak by ho buď zachytil výbuch, právě když se zhmožňoval, nebo by se vůbec nezmožnil a uvízl by v limbu, kterému vojáci přezdívali „mrtvá zóna“. Kvůli agentu Kobrovi André doufala, že Mungo je stále naživu. Osobněji to bylo zcela lhostejné.

* * *

Hraběnka de Tournay byla elegantní starší dáma, která rozhodně nepůsobila dojmem, že jen o vlásek vyvázla z Francie živá. Při pohledu na ni by nikoho ani nenapadlo, že její manžel je dosud v Paříži a je pronásledovaný nepřítel státu. Dorazila do Doveru oděná podle poslední módy, pečlivě učesanou hlavu nesla vysoko a opovržlivě krčila nos nad rybinou, která byla v tomto přímořském městečku cítit. Jejímu synovi, mladému vikomtovi, bylo osmnáct a stejně jako jeho matka, i on se nesl se vši parádou, rovný jako svíčka. Pyšně si vykračoval s levou rukou nedbale položenou na jílcí meče. Suzanne de Tournay vypadala ve srovnání s ním pozoruhodně klidná. Anglicky hovořila lépe než její matka či bratr. Ti během plavby na Denním snu raději setrvali v kajutách, kdežto ona pobývala na palubě s Andrewem Ffoulkesem. Klobouk držela v ruce a nechávala vítr pohrávat si s jejími vlasy, když vdechovala sláný vzduch a těšila se z nově nalezené svobody, a dělila se s Ffoulkesem, svým zachráncem, jehož zcela uchvátila, o starosti o svého otce.

Když s Ffoulkesem a Dewhurstem vstoupili k Rybáři, Jellyband jako by byl najednou všude, klaněl se, servilně si mnul ruce, dělal si starosti o jejich pohodlí a štěkal rozkazy na sloužící.

"Well" řekla hraběnka anglicky se silným francouzským přízvukem, "musím přiznat, že to není taková chatrč, jak jsem si představovala, když jsem to viděla zvenčí. Přesto doufám, že se zde příliš nezdržíme."

"Jenom tak dlouho, než se trochu najíme a zařídíme odvoz do Londýna, madame la comtesse" odpověděl Dewhurst.

"V tom případě, čím dříve se najíme a vyrazíme na cestu, tím lépe," pronesla povýšeně. "Již jsme se stali obětí dosti urážek. Prosím, nechápejte mne špatně, lorde Dewhurste. Jsem vám a tomu čackému Červenému bedrníkovi velice vděčná, že jste nás zachránili před pronásledováním. Přesto si myslím, že kdybych musela strávit ještě jednu noc v té odporné smradlavé boudě, nejspíš bych se byla zbláznila."

"Tak zlé to zase nebylo, mami," namítla Suzanne, kterou matčina poznámka uvedla trochu do rozpaků.

"A stejně, to vše už je za námi. Jsme v Anglii! Brzy se setkáme s mnoha takovými, jako jsme my, kteří tu našli nový domov."

"Pravda," připustila stará žena a přihodila další opovržlivé odfrknutí. "Jsem si docela jistá, že to nebude úplně necivilizované. Přesto doufám, že s jednou nedávnou emigrantkou se nikdy nesetkám. Neslyšeli jste, pánové, o ženě jménem Marguerite Saint-Justová?"

Dewhurst s Ffoulkesem se po sobě nejisté podívali.

"Každý v Londýně zná lady Blakeneyovou," podotkl Andrew Ffoulkes. "Se sirem Percym stojí v čele londýnské společnosti. Každý ji obdivuje a váží si jí."

"No, já například ji neobdivuji a ani si jí nevážím," prohlásila hraběnka škrobeně. "A navíc, obávám se, že je-li ona typem člověka, jehož vaše společnost ctí, nemohu o ní říci nic moc dobrého. Kdysi jsme se znaly. Se Suzanne chodily do školy. Nicméně se zdá, že raději brala lekce z rukou revolučního tribunálu. Zatímco se kolem nás bortil náš svět, ona ho pomáhala svrhnout."

"Opravdu jsem si jistý, že lady Blakeneyová-" začal Ffoulkes, ale hraběnka ho přerušila.

"Vaše lady Blakeneyová je zodpovědná za smrt markýze de Saint-Cyr. Pokud u vás v Anglii na takové věci raději zapomináte, ujišťuji vás, že já si je pamatuji docela živě. Jsme nyní v Anglii a jsme vám vděční za vaši anglickou pohostinnost. Budeme se jí snažit nezneužít. Nicméně pokud bych se měla setkat s Marguerite Saint-Justovou, odmítnu ji vzít na vědomí."

Ffoulkes se naklonil k Dewhurstovi a pošeptal mu do ucha: "Toto je velmi nešťastný obrat událostí, Tony. Lady

Blakeneyová sem má každou chvíli dorazit. Percy jel naproti jejímu kočáru."

Dewhurst kývl. "S trochou štěstí je dostaneme nahoru, aby se obcerstili, a pak se pokusíme Percyho odvést. Nemělo by to-"

V té chvíli venku zastavil kočár. Vzápětí se dveře do hostince otevřely a vstoupila Marguerite Blakeneyová.

"Páni, umírám hladu," vyhrkla. "Voní to tu docela hezky." Uviděla ostatní a překvapeně vytřeštila oči.

"Andrewe! Tony! To je mi příjemné překvapení. A tohle...? Jste to vy, Suzanne! Co děláte tady v Anglii?"

"Suzanne, zakazují vám hovořit s touto ženou," pronesla hraběnka a schválně se na Marguerite ani nepodívala.

Marguerite toto odmítnutí na okamžik zarazilo i ranilo, ale rychle pochopila a vzpamatovala se, byt' zůstala trochu otřesená.

"Ach! Ráda bych věděla, co vás kouslo," pronesla rádoby nedbale.

Mladý vikomt vstal a vytáhl se do celé své výšky. "Má matka si očividně nepřeje s vámi hovořit, madame," pronesl. "Netoužíme se stýkat se zrádci."

"Tak pozor," začal Ffoulkes, ale v té chvíli se znovu otevřely dveře a vstoupil Finn a oprašoval si kabát.

"Jemináčku, co se to tu děje?" zeptal se, když si všiml na okamžik zcela zamrzlé scény.

Marguerite se trochu pokřiveně usmála. "Ach, nic vážného, Percy," prohodila lehce, jen urážka na cti vaši ženy."

"Propána, nepovídejte!" podivil se Finn. "Kdo byl tak neuvážený a dotkl se vás, má drahá?"

Přistoupil k němu mladý vikomt a zaujal povýšený postoj s rukou na jílci meče. "Dáma hovoří o mé matce a o mně, monsieur," pravil. "Jelikož omluva nepřipadá v úvahu, jsem připraven nabídnout vám zadostiučinění obvyklé mezi čestnými muži."

Finn se na chlapce zadíval a nasadil ohromený výraz. "Dobrý Bože! Kde, pro všechno na světě, jste se učil anglicky? To je skutečně obdivuhodné. Kéž bych také tak dobře hovořil vaším jazykem, ale obávám se, že mi správný přízvuk beznadějně uniká!"

Mládenec se na něj podrážděně zadíval. "Stále čekám na vaši odpověď, monsieur."

Finn se popleteně podíval na Ffoulkese a Dewhursta. "Na mou odpověď? O čem to ten mladík, zatraceně, mluví?"

"Meč, monsieur!" vybuchl vikomt rozčileně. "Nabízím vám svůj meč!"

"Přisámbůh," řekl Finn, "co budu dělat s vaším mečem? Nikdy ty zatracené věci nenosím, pořád se mi pletou do cesty a šťouchají do lidí. Zatracená překážka, chcete-li znát můj názor."

"Já myslím, že ten mladý muž mluví o souboji, manželi," ozvala se Marguerite.

"Souboj! Neříkejte! Vážně?"

"Ano, souboj, monsieur," potvrdil vikomt. "Nabízím vám satisfakci."

"Nuže, já budu docela spokojen, když se vrátíte ke stolu a posadíte se," řekl mu Finn. "Souboj, to se podívejme! Toto je Anglie, můj milý, a my tu neproléváme krev tak klidně jako vy Frantíci za vodou. Na mou věru, Ffoulkesi, je-li toto ukázka, jaké zboží s Bedrníkem dovážíte, měli byste je raději uprostřed průlivu hodit přes palubu. Souboj, no tohle! Jak dokonale směšné!"

Marguerite se zasmála. "Podívejte se na ně, Tony. Francouzský kohoutek a anglický krocan. Vypadá to,

že dnes zvítězil anglický krocan.

Plýtváte časem, mladý pane," obrátila se k vikomtovi. "Můj manžel, jak můžete vidět, je příliš citlivý muž, aby dopustil, že ho urážka jeho ženy přiměje udělat cokoli tak hloupého jako riskovat život a zdraví na její obranu."

"Prosím, nechte to plavat, jako dobrý člověk," požádal Dewhurst vikomta. "Nakonec, souboj první den v Anglii, to není zrovna nejlepší způsob, jak začít život v nové domovině."

Vikomt se zatvářil trochu pohoršené, když se z Finna podíval na Dewhursta, a pak pokrčil rameny. "Ach, jelikož monsieur zřejmě nehodlá přijmout mou nabídku, vezmu to tak, že cti bylo učiněno zadost."

"Můžete to brát, jak se vám zlíbí," prohlásil Finn a mávl kapesníkem, "ale vezměte si to někam tam. Celý tento incident byl ztraceně protivný. Pro všechny bude nejlepší, když na to úplně zapomeneme. Vlastně mi to už vypadlo z hlavy."

"Pojďte, děti," pravila hraběnka. "Ještě musíme dorazit do cíle a měli bychom si odpočinout. Povečeříme nahoře, kde by mohlo panovat příjemnější ovzduší," oznámila Dewhurstovi. "Ačkoliv si troufám tvrdit, že velké zlepšení to nebude."

Suzanne už chtěla promluvit na Marguerite, ale její matka vydala ostrý rozkaz a ona se s rozpačitým, omluvným pohledem vydala za ní nahoru.

"Ach, nemohu říci, že by mi na jejím chování příliš záleželo," podotkla Marguerite. "Unikl jste jen o vlasek, Percy. Na chvíli jsem skutečně uvěřila, že vás ten mladý muž napadne."

"Troufám si říci, že bych si byl vedl dobře," opáčil Finn. "Párkrát jsem zkrřížil pěsti v ringu a s jistým úspěchem, ačkoliv rvačka v hospodě není zrovna má představa o dobré zábavě, víte."

V hostinci bylo několik dalších hostů, jejichž představa dobré zábavy byla právě taková. Když to vypadalo, že mezi mladým francouzským aristokratem a starším anglickým švihákem by mohlo dojít ke střetu, se zájmem přihlíželi. Když je ti dva zklamali, vrátili se opět ke svým masovým paštikám a pivu - všichni až na tři muže, sedící na druhé straně v tmavém rohu. Tito tři měli dlouhé pláště a drželi se stranou, jako by vedli přísně soukromý rozhovor, třebaže mlčeli. Místo toho velmi pozorně poslouchali. Jeden z nich, s černým kloboukem se širokou krempou staženou hluboko do očí, spokojeně kývl. Když se mladý vikomt na chvíli vrátil dolů, aby Ffoulkesovi a Dewhurstovi sdělil, že jeho matka je unavená a rozhodla se zůstat přes noc v hostinci a do Londýna vyrazit až ráno, usmál se.

"Výtečně," pronesl tiše francouzsky ke svým dvěma společníkům. "Zdá se, že se nám tu naskytne několik příležitostí."

Jeden z jeho společníků kývl. "Jestli udeříme dnes v noci a udeříme rychle, mohli bychom se těch aristokratů zmocnit a odvést je zpátky do Paříže na zasloužený dezert!"

"Ne, ne, mon ami," namítl první muž. "Zapomeňte na de Tournayovy. Na těch už nezáleží. Tady hrajeme větší hru. Ti dva potvrdili mou teorii. Jsem přesvědčený, že ten Červený bedrník je anglický šlechtic a oni nás k němu dovedou. Teď pozorně poslouchajte, chci, abyste dnes v noci udělali tohle..."

Kapitán Denniho snu Briggs vlastnil malý domek nad doverským přístavem. Této noci, místo aby spal ve své posteli, zůstal na Blakeneyho žádost na palubě lodi, aby Armand Saint-Just a jeho sestra měli aspoň několik hodin soukromí. Finn Marguerite zavedl do bílé omítnutého domečku s úhlednou zahrádkou a pak se vrátil do svého pokoje u Rybáře. Po láskyplném přivítání se sourozenci posadili ke stolu k čaji.

"Mám pocit, jako bych se do Anglie připlížil jako zloděj," poznamenal Armand s úsměvem. "Během plavby jsem se schovával v kajutě kapitána Briggse a bál se vy

strčit nos. Docela dobře si umím představit, jak by zareagovala hraběnka de Tournay, kdyby na palubě lodi, co ji odváží ke svobodě, uviděla nejen Saint-Justa, ale také člena Výboru pro obecné blaho!"

Marguerite se na bratra dívala a cítila nesmírný smutek. Na první pohled to byl stejný mladistvě vyhlížející švihák jako dřív, ale při bližším zkoumání si všimla, že má vlasy lehce prokvetlé stříbrem, pod modrýma očima měl váčky a vypadal unaveně a ztrhaně.

"Myslím, že Percy se chová velmi nerozumně, když trval na tom, že se takhle sejdeme," prohlásila. "Měl bys sem přijet a zůstat u nás, Armande, v Richmondu. Tohle je-" "

"Ne, ne, nedávej to za vinu Percymu," přerušil ji Armand. "On mě do Richmondu pozval. Na tomhle jsem trval já. Nemůžu Francii opustit na dlouho a vzhledem k tomu, jaké názory panují na tomto břehu, bych tobě a Percymu dvakrát neposloužil, kdybyste doma přechovávali člena Fouquier-Tinvilleho

výboru. A pro mne by to bylo také nepříjemné. Takto aspoň můžeme strávit několik chvil spolu. Pověz, sestřičko, jsi tu šťastná? Jak se k tobě Anglie chová?"

"Anglie se ke mně chová docela dobře," prohlásila Marguerite. "Ale nějak si nemohu vzpomenout, kdy jsem se naposledy cítila tak bídě."

"Cože, Percy s tebou nezachází slušně? Určitě tě netluče nebo tak!"

"Ach ne, ne, nic takového," pospíšila si Marguerite. "Občas si skoro přeji, aby to udělal. Možná by to bylo lepší, než jak se mnou zachází teď. Je zdvořilý a pozorný, dohlíží na mé potřeby a pohodlí, ale přestal mě milovat, Armande. Doslechl se ty řeči, ty příběhy o markýzi de Saint-Cyr-"

"Copak ty jsi mu neřekla pravdu?" zeptal se Armand.

"Nevysvětlila jsi mu, že ses do Saint-Cyra pustila kvůli mně?"

"K čemu by to bylo?" opáčila Marguerite. "To, co jsem udělala, by to nijak nezměnilo. Co mu mám povědět? Že jsem se bezstarostně vyjádřila ve skupině lidí, o nichž jsem byla přesvědčená, že to jsou důvěryhodní přátelé, a obvinila ze zrady toho muže, protože nechal mého bratra zbít holí za to, že měl tu drzost a vyjádřil svou plebejskou lásku k Saint-Cyrově aristokratické dcerušce? Omluvilo by to snad, co jsem udělala?"

"Zjednodušuješ situaci, Marguerite. Saint-Cyr byl zrádce. My oba jsme věděli, že psal do Rakous a snažil se získat pomoc ke svržení revoluce. Když zjistil, že se scházím s Juliette, nenechal mě jenom zbít. Málem mě utloukli k smrti. Percy by určitě pochopil, co jsi za daných okolností udělala. Také ses nezmínila, co všechno jsi kvůli němu podnikla, jak ses ho snažila zachránit po jeho zatčení. Saint-Cyr byl zrůda, představující to nejhorší ve starém systému, dekadentní aristokrat, který pravidelně bičoval své sluhy, jemuž nevadilo přejít člověka, když dost rychle neuhnul před jeho kočárem, který-"

"A jaký je v tom rozdíl?" namítla Marguerite. "Nezmění to fakt, že jsem ho udala a poslala na smrt spolu s celou rodinou. Nezmění to fakt, že jsem se tím stala součástí toho, co si Percy na revoluci tak hnusí. Umím si docela dobře představit, jak se teď asi cítí, když tě sem přivezl, abychom se mohli znovu vidět. Má manželku - udavačku a švagra, který sedí ve výboru nelítostných vrahů vyhlášených svou žízni po krvi. Proč, Armande? Proč v tom pokračuješ? Zůstaň tu se mnou. Aspoň budu mít klid, když budu vědět, že se už neúčastníš těch krutostí!"

Armand zavrtěl hlavou. "Ne, drahá sestřičko, to nemůžu. Nepopírám, že jsme se chovali krutě. Ale někdo v tribunálu musí mluvit hlasem rozumu. Přiznávám, že můj osamocený hlas se většinou ztrácí ve větru, ale ten vítr musí brzy utichnout. Revoluce je síla dobra. Přinesla naší zemi obrodu a dává lidem naději. Ale na zločiny šlechty se nezapomene snadno ani rychle. Zbití psi se obrátili proti svým bývalým surovým pánům a musí vrčet, rvát a trhat, dokud nebudou mít dost. Tak to na světě chodí, ať se nám to líbí, nebo ne. Dokud nenávidí lidu k aristokratům nedohoří, popravy budou pokračovat. Připadá mi to odporné, ale je to tak. Ale asi je těžké uvěřit, že z toho všeho nakonec vzejde něco dobrého a revoluce se bude v dějinách tyčit jako strašlivý pomník toho, co se může stát, když jsou lidé zatlačeni příliš daleko. Mezitím musím zůstat ve Francii a dělat, co budu moci, to málo, co zmohu, abych to ukončil a my jsme se mohli pustit do obnovy a nechat ničení za sebou. A tak, jak nenávidí lidí jednoho dne dohoří, tak i Percy pochopí, co jsi udělala, a odpustí ti."

Marguerite potřásla hlavou. "Kéž bych tomu dokázala uvěřit."

"Musíš tomu věřit, Marguerite. Percy tě miluje. Láska je ten nejsilnější ze všech citů a brzy porazí všechny ostatní."

"To bych se divila," poznamenala. "Vím, že mě miluje, Armande, vidím mu to na očích. Ale i když žijeme společně, zůstáváme odděleni. Téměř spolu nemluvíme, jen když není zbylí, a jediný skutečný přítel, kterého v Richmondu mám, je služka, dívka jménem André, kterou teď Percy poslal pryč, takže nemám nikoho, s kým bych si mohla popovídat."

"Tak si musíš promluvit s Percym," naléhal Armand. "Musíte to mezi sebou vyřešit."

"Věř mi, Armande, nic jiného bych nechtěla víc, ale bojím se. Percy mě děsí. Už ho vůbec neznám. Občas mám dojem, že jsem se musela zbláznit. Tobě nepřipadá jiný?"

Armand se zamračil. "Nevím jistě, co myslíš. Snad se trochu víc naparuje, než když jsem ho viděl naposledy. Jinak mi připadá stejný."

"Povídám ti, že je to jiný člověk," trvala na svém Marguerite. "Neumím to vysvětlit, ale zpola věřím, že tó

není Percy Blakeney, nýbrž nějaký podvodník, který vypadá a mluví tak jako on. Žiji s nějakým cizincem, a ještě víc mě děsí to, že mi tento cizinec zřejmě připadá přitažlivější než můj manžel."

Armand se usmál. "Podle toho, co jsi mi tu řekla, to vypadá, že Percy se nemůže srovnat se svými ideály. Miluje tě, ale nenávidí, co jsi udělala, v co si myslí, že věříš. Takový stav by ho mohl klidně ovlivnit natolik, že pak připadá jako cizinec nejen tobě, ale i sám sobě."

"Mohlo by to být tím," připustila Marguerite. "Stejně si ale nemohu pomoci, myslím, že-"

"Jsem si jistý, že to je všechno," přerušil ji Armand a vzal ji za ruku. "Jsou to těžké časy pro nás pro všechny, Marguerite. Musíme prostě vydržet."

Nepříteli vesele se usmála. "Tak se na mě podívej!" řekla. "Pláču ti tu na rameni, když máš mnohem větší starosti než já."

"To také pomine," uklidňoval ji Armand a poplácával ji po ruce.

"Musíš odjet brzy?" zeptala se ho. "Budeš mi tolik scházet!"

Armand přikývl. "Ano, bohužel musím. Pojedu ráno. Kapitán Briggs byl tak laskav, že slíbil, že mě převezme zpátky. Neměl jsem sem jezdit, ale také jsi mi moc scházela. V Paříži mě čeká spousta práce."

"Tak to tě brzy přijedu navštívit do Paříže!"

"To by nebylo zrovna nejmoudřejší," odmítl Armand. "Právě teď není vláda nejstabilnější. Budu mnohem šťastnější, když budu vědět, že jsi v bezpečí v Anglii, kde tě nemůžou použít proti mně."

"To je to tak zlé?" zeptala se s ustaraným výrazem.

"Ano, a obávám se, že než to skončí, bude to ještě horší," odpověděl Armand. "Dej na má slova, ti, co teď sekají hlavy, můžou jednou skončit také s hlavou na špalku."

"Tak se nevracej, Armande," prosila Marguerite. "Proč bys měl zbytečně riskovat?"

"Protože to není zbytečné, drahoušku. Řekl jsem, že někdo musí mluvit hlasem rozumu, a ve Francii je ho dnes příliš málo. Kdyby se ti, co cítí stejně jako já, vzdali svých povinností, nikdo rozumný by nezbyl."

Už bylo dost pozdě, když se Marguerite vrátila k Rybáři. Finn jí nechal kočár, ale protože byl hostinec nedaleko, poslala kočího zpátky, aby se navečeřel, s tím, že se raději projde v chladném nočním vzduchu. Když se chystala vstoupit do hostince, zaslechla za sebou tichý hlas. "Procházka před spaním mě také vždycky uklidní, občanko Saint-Justová."

Polekaně se otočila a uviděla menšího, štíhlého, lišku připomínajícího muže celého v černém. Mohlo mu být tak čtyřicet. V levé ruce držel cínovou krabičku se šňupacím tabákem a pod širokým černým kloboukem měl v ostře řezaném obličejí téměř přátelský výraz.

"Chauvelin?" vydechla Marguerite.

"Je skutečně milé, že si mě pamatujete, občanko Saint-Justová," poznamenal s lehkou úklonou.

"Už ne občanka Saint-Justová, nýbrž lady Blakeneyová," opravila ho.

"Aha, ano, zajisté. Uznávám svůj omyl. Jak se daří první herečce Comédie française?"

"Bývalá první herečka Comédie française se v těchto dnech děsivě nudí, můj milý Chauveline. A co vás přivádí do Anglie?"

"Státní záležitosti," odvětil Chauvelin a vzal si šňupeček tabáku. "Mám zítra v Londýně předložit panu Pittovi své pověřovací listiny jako oficiální zástupce republikánské vlády v Anglii."

"Možná vás čeká trochu chladné přijetí, můj milý Chauveline," varovala jej Marguerite. "Angličané se současnou vládou ve Francii příliš nesympatizují."

Chauvelin se usmál. "Toho jsem si velmi dobře vědom," přiznal. "Pokud něco, tak jste stav věcí podcenila. Přesto musím konat svou povinnost. Kromě toho mám také další povinnosti. Zmiňovala jste se, že se nudíte, občanko. Na to bych možná měl lék. Říká se mu práce."

Marguerite zvedla obočí. "Práce? Navrhujete mi snad, že mě zaměstnáte, Chauveline?"

Francouz pokrčil rameny. "Jistým způsobem, snad. Povězte, slyšela jste někdy o Červeném bedrníkovi?"

"Jestli jsem slyšela o Červeném bedrníkovi?" opáčila Marguerite se smíchem. "Můj milý Chauveline, celá Anglie slyšela o Červeném bedrníkovi! O ničem jiném se tu nemluví. Máme klobouky á la Červený bedrník, naši koně se jmenují Červený bedrník, oheďky na večírku u prince Waleského jsme měli suflé á la Červený bedrník."

"Ano, nuže, ve Francii je také docela známý," pravil Chauvelin. "Vlastně, jak jsem už říkal, mám tu několik úkolů. Jedním z nich je dozvědět se co nejvíc o Lize Červeného bedrníka. Aristokratičtí

francouzští emigranti v zahraničí podněcují protirepublikánské nálady. Musím toho Červeného bedníka najít a skoncovat s jeho zločineckou činností. Jsem si jistý, že je to nějaký mladý anglický floutek. Chtěl bych, abyste mi ho pomohla najít."

"Já?" podivila se Marguerite. "Co bych mohla já udělat?"

"Mohla byste se dívat, občanko, a poslouchat. Pohybujete se ve stejných kruzích jako on."

"Pochopte mě, Chauveline," řekla. "I kdybych mohla vaši věci nějak pomoci, neudělala bych to."

Nemohla bych zradit tak udatného člověka, ať je to kdokoliv."

"To se raději necháte urážet od každého francouzského aristokrata, co přijde do této země?" opáčil Chauvelin. "Ano, viděl jsem to malé drama dnes večer. Mohu vás ujistit, že jestli Červený bedník nebude přiveden před spravedlnost, bude se to pořád opakovat s každým nově přichozím, který si vzpomene na vaši účast při procesu se cidevant markýzem de Saint-Cyr."

Marguerite ztuhla. "Ať je to, jak chce, Chauveline," prohlásila, "já vám pomáhat nebudu."

"Chápu," utrousil Chauvelin. "Nuže, nejsem člověk, co se nechá snadno odradit, občanko." Schválně přešel, jak ho prve opravila kvůli svému správnému oslovení. "Myslím, že se opět uvidíme v Londýně."

Marguerite ho kývnutím podrážděně propustila a vešla do hostince U Rybáře, aniž by se s malým Francouzem dál vybavovala. Od chvíle, kdy se naposledy viděli v Paříži, osvojil si jistou úlisnou snaživost, která se jí vůbec nelíbila.

U stolků v hostinci sedělo i přes pozdní hodinu několik hostů, Ffoulkes a Dewhurst mezi nimi. Marguerite jim popřála dobrou noc a odešla nahoru, jen aby zjistila, že její manžel tam není. Napadlo ji, jestli vůbec čekala, že tam bude. Také si vzpomněla na krásnou plavovlásku, která pracovala u Jellybanda. Jestli Percy nepřišel do její postele, třeba šel do něčí jiné.

Jak se tak připravovala ulehnout, jako obvykle sama, zvažila všechna nedávná zklamání. To, že s ní Armand mohl strávit jen tu krátkou chvíli, bylo jen dalším na seznamu. Chápala, proč se musí vrátit do Paříže a proč by se nehodilo, aby se pletl do blakeneských společenských kruhů. Přesto měla pocit, že mu nedokázala vypovědět ani polovinu věcí, které mu chtěla říci. Některé věci, pomyslela si, nemůže vykládat ani vlastnímu bratrovi. Mohla jen naznačit, co jí skutečně dělá starosti. Její důvěrnice jí skutečně scházela.

* * *

Když Chauvelin potichu vstoupil do malého pokojíku osvětleného ohněm z krbu, viděl, že Ffoulkes a Dewhurst leží v bezvědomí na podlaze a jeho dva agenti jim probírají kapsy. Tiše za sebou zavřel dveře.

"Neviděli vás?" šeptl.

Jeden z jeho mužů zavrtěl hlavou. "Ne, občane. Dostali jsme je zezadu."

Chauvelin kývl. "Výtečně. Ted' mi honem ukažte, co jste našli."

Předali mu peněženky a několik dokumentů, které našli u Andrewa Ffoulkese. Chauvelin je rychle prošel.

"Je tam něco?" chtěl vědět jeden z agentů.

Chauvelin udělal obličej. "Pár konceptů něčeho, co vypadá jako milostná báseň," řekl. "Zřejmě jsme promarnili... příležitost." Rozložil dopis a mlčky četl, pak s úsměvem vzhledl ke svým společníkům.

"Oprava, nepromarnili. Právě naopak."

"Objevil jste klíč k Bedníkově totožnosti?" vyptával se jeden z mužů dychtivě.

"Ne, ale něco stejně zajímavého. Dopis Bedníkovi od člena Výboru pro obecné blaho, jen si to vezměte, otevřeně se tu usvědčuje."

Chauvelin dopis pečlivě složil a dal si ho do kapsy. "Ostatní papíry roztrhejte a nahažte je do ohně, ale pár cárů nechte ležet na podlaze, jako kdyby vám upadly. Ať si myslí, že jim kapsy vybrali lupiči, zničili všechno, co pro ně nemělo žádnou cenu, a utekli s tím, co chtěli. Vezměte jim hodinky a prsteny a také tyto peněženky. Ti hlupáci tak nic nezjistí." Usmál se.

"Myslím, přátelé, že teď se můžeme spolehnout na spolupráci občana Saint-Justa."

11

Muži stáli na srázu nad Lamanšským průlivem a silný vítr jim škubal za pláště. V měsíčním světle Finn viděl, že Kobra je vzteky bez sebe.

"Neměli byste se moc přibližovat, Delaney," prskal agent. "Mohl bych si vzít do hlavy, že vás z toho zatraceného útesu shodím!"

"Jen to zkuste, jestli se pak budete cítit líp," opáčil Finn povzneseně. "Osobně bych vám to ale nedoporučoval."

"Skoro chápu, proč na vás má Mungo takovou pítku," vztekal se Kobra. "Nejradši bych si to s vámi vyřídil sám. Čí to byl nápad, vyhodit mu chronoplát do povětří?"

"Vlastně můj," přiznal Finn. "I když, abych řekl pravdu, dost jsem pochyboval, jestli to André riskne. Na zelenáče odvedla zatraceně dobrou práci, nemyslíte?"

"Proč, Finne? Porušil jsem předpisy, když jsem s vámi jednal na rovinu. Proč jste mne na oplátku bodl do zad?"

"Tak to neberte tak zatraceně osobně," uklidňoval ho Finn. "Nic osobního v tom nebylo. Oba máme své rozkazy a já jsem vám už říkal, že můj úkol je na prvním místě. TIS jsem neměl nikdy rád a vy víte proč. Ale vy se mi z nějakého důvodu vážně líbíte. Možná proto, že chápete, jak je to celé absurdní, a snažíte se to nějak řešit."

Toho si vážím. Taký jsem vám vděčný, že se mnou v tomhle spolupracujete. Víím, že jste nemusel." "Tak proč, ve jménu-"

"Protože, abych použil vaše slova, to bylo vypočítané riziko. Vlastně to bylo několik rizik, ale s Lucasem jsme usoudili, že i přesto musíme pokračovat. Pokus vloupat se do toho bezpečného domu bylo riziko pro André. Mohli jsme ji ztratit. Vyhodit chronoplát bylo další riziko. Mohlo to k téhle variantě přidat další rušivý prvek. Naštěstí nepřidalo. Nikdo neumřel."

"A co Mungo?" opáčil agent.

"K tomu se právě dostávám. Jistým způsobem to bylo vůbec největší riziko. Kdyby přičasoval, než měla André čas vyhodit chronoplát, mohli jsme ztratit cenného člena týmu. Kdyby se pokoušel přičasovat ve chvíli, kdy chronoplát vyletěl, mohli jsme ztratit jeho. To jsme nechtěli, částečně kvůli vám a částečně proto, že ho chci živého."

"Potíž je, že nevíme-"

"Pravda, to nevíme," přiznal Finn. "Mohli jsme ho ztratit, ale já tak trochu znám způsob, jakým uvažuje. Nevěřím, že jsme o něj přišli. Znáte Munga. Představte si sebe na jeho místě. Vaše dálkové ovládání právě ohlásilo poplach a řeklo vám, že se někdo vloupal do bytu. Buď je to nějaký místní zloděj, nebo to jsme my. Co uděláte?"

Kobra chvíli mlčel, pak přikývl. "Chápu. Jestli je to místní, tak ho nejspíš vyřídí ochranný systém. Jestli je to člen regulačního týmu, mohl by se dostat přes systém, a kdybych se pokusil okamžitě odčiasovat zpátky, mohl by mě zachytit výbuch způsobený pojistkou nebo bych skončil v mrtvé zóně, kdyby chronoplát vybuchl, zatímco bych byl v tranzitu. Počkal bych pět minut a pak zkusil dálkové ovládání. Kdyby nefungovalo, věděl bych, že chronoplát je pryč."

"Tak, vidíte?" řekl Finn. "Když se trochu snažíte, dokážete na to přijít."

Kobra se zhluboka nadechl. "Dobrá. Nemusíte mi v tom máchat nos. Mělo mě to napadnout, ale byl jsem na vás tak naštvaný, že mi to vůbec nemyslelo. Když jsem tu na vás čekal, opravdu jsem uvažoval o tom, že vás vyřídím."

Finn přikývl. "To mi došlo. Totiž, jen si to vezměte. Že to neuděláte, jsem si byl jistý z jediného důvodu - jste profík."

"No, tak aspoň za to vám děkuju," zabručel Kobra. Strčil ruce do kapes a lehce se v zimě nahrbil.

"Připouštím, že je vysoká pravděpodobnost, že Mungo je ještě naživu. Tím, že jste mu vyhodili do vzduchu chronoplát, jste hodně omezili nebezpečí, které pro tento úkol znamená, a navíc bude snazší ho vystopovat. Nicméně nám stále zůstává hlavní problém. Moji lidé vědí, že někdo vyhodil chronoplát. Nevím, kde se dva z nich vyskytují."

"Darrowovi vojáci?"

Kobra přikývl.

"No, aspoň teď víte, co jsou zač," prohlásil Finn.

"Vím, kdo jsou aspoň dva z nich," opravil ho Kobra. "V plus čase se mohlo něco stát a Darrow poslal jednoho nebo dva své lidi zpátky, aby se s nimi spojili a řekli jim, že došlo k zátahu. Nebo mohli mít

rozkaz jednat ve chvíli, kdy zjistí, kde se Mungo nachází. Ted' už vědí, kdo to je."

"Chci ho zastavit stejně jako vy," řekl Finn. "Jestli to nepůjde po dobrém, budiž, ale radši bych, kdyby zůstal naživu. Nebýt vás, nedokázali bychom zničit ten chronoplát, takže jsme vám zavázáni. Jak vám můžeme pomoci?"

"Upřímně řečeno, v této chvíli nevím," přiznal Kobra. "Když je jeho chronoplát zničený, je to jen otázka toho, kdo ho dostane první. Pořád mám tři lidi, na které se můžu spolehnout: jednoho v Paříži a dva v Calais. Jestli Mungo zaleze do podzemí, možná ho nikdy nenajdeme. Jestli je dost chytrý, tak to udělá." Zakabonil se. "Já si však nemyslím, že je tak chytrý. Je ale dost bláznivý, aby to pochopil jako výzvu pro sebe."

"Na to také spoléhám," řekl Finn. "Také mám problém. Když ted' bylo odhaleno jeho krytí jako Fitzroy, nemám žádného pozorovatele, který by mi mohl dávat informace. Možná byl falešný, ale aspoň to se mnou hrál na rovinu, pokud to šlo."

"Musel," poznamenal Kobra. "Ty informace pocházely z oddělení terénních operací informační služby, takže kdyby vám dal falešnou zprávu, jeho krytí by se okamžitě prozradilo. Já bych se to dozvěděl, šéf terénních operací by se to dozvěděl a mohlo by to znamenat nenapravitelné narušení časového kontinua. Nelamte si s tím hlavu. Já to pro vás převezmu."

"Bude vám to překážet v hledání Munga," namítl Finn.

"Já vím. S tím se prostě nedá nic dělat. Pátrají po něm moji věrní operativci. Já se prostě připojím k vám a budu doufat, že proti vám něco podnikne. Budu potřebovat krytí."

"Něco pro vás vymyslíme," slíbil Finn. "Mimochodem, mám něco, co by vás mohlo zajímat. Ohledně toho kluka." "Vy jste ho našel?"

"André. Zřejmě k nám nebyl úplně upřímný. Je sirotek, ale má strýčka, co vede malý krámk s tabákem v jedné slepé uličce za ulicí Vaugirard. A víte, jak se ten jmenuje? Lafitte."

"Jean Lafitte?"

"Zajímavé, co? Myslíte, že z něj vyroste pirát?" "To nevím," přiznal Kobra.

"Ten Lafitte se narodil ve Francii v roce 1780. Takže ted' mu bude asi tak dvanáct. Kluk má akorát správný věk. Když z ostrova Grand Terre do Mexického zálivu vedl svou malou pirátskou flotilu, jeho zástupcem byl jeho bratr Pierre. Já bych řekl, že je to náramná shoda okolností, nemyslíte?"

"Příliš velká, aby ji bylo možno nebrat v úvahu," připouštěl Kobra. "Ježiši! Já ani nevím, jak na to mám jít."

"Vy nic nedělejte," prohlásil Finn. "Časové úpravy jsou můj píseček. Už na tom pracujeme. Hlavně se držte od toho kluka dál a dejte to vědět i svým lidem."

"Dobře," slíbil agent. "Co chcete dělat?"

"Ze všeho nejdřív musíme dostat toho kluka pod palec," řekl Finn. "André se při tom výbuchu trochu zranila, ale podařilo se ji vrátit se do toho krámk a přilákat Pierra Lafitta. Řekla, že přichází od jeho bratra, ten 'gentleman', co si ho najal, prý má práci pro oba dva."

"A kde je ted'?"

"V Richmondu."

"Takže ted' jsme se dostali i k únosům."

"Já udělám všechno, co bude fungovat," prohlásil Finn. "Musel jsem dostat toho kluka pryč od Munga." Kobra kývl. "Hodně štěstí. Mám informaci, kterou můžete využít. Republikánská vláda poslala do Anglie svého zástupce. Jmenuje se Chauvelin."

"Náš špeh."

"Správně. Budeme si na něho muset dávat pozor." "My?"

Kobra se zašklebil. "No co byste tomu řekl? Nakonec skutečně spolupracujeme."

Finn mu úšklebek oplatil. "Bylo načase, aby něco na téhle misi začalo dávat smysl," řekl.

Většina londýnské smetánky se ukázala na premiéře Gluckova Orfea v Covent Garden. Mezi těmi, kdo se přišli podívat, bylo několik významných čerstvých emigrantů z Francie, z nichž žádnému neunikl pomenší, černě oděný muž, sedící vedle lorda Grenvilla v jeho lóži. Občan

Chauvelin jim nebyl neznámý. Nechvalně známá pravá ruka veřejného žalobce Fouquier-Tinvilla čelila zlobným pohledům svých bývalých krajanů a krajanek s lehkým úsměvem a nepatrnou úklonou. To je

tak rozzuřilo, že se všichni okamžitě podívali na druhou stranu a po zbytek večera si ho nevšimli, kterážto reakce Chauvelinovi připadala docela zábavná.

"Zdá se, že v Londýně nejste zcela neznámý," poznamenal lord Grenville těsně předtím, než se zvedla opona.

"Jenom proto, že nejsem zcela neznámý ve Francii," opáčil Chauvelin. "Dnes večer tu vidím hodně známých tváří, Francouze, těšící se pohostinnosti vaší vlády."

"Snažíme se být stejně pohostinní ke každému," podotkl lord Grenville, "bez ohledu na třídu."

"Ano, my na třídy také nedáme," řekl Chauvelin. "Jistě si vzpomenete na naše heslo: ,Volnost, rovnost a bratrství'." Usmál se. "Jenomže v Anglii jsou si zřejmě někteří lidé rovnější než jiní."

Grenvillovu odpověď utál začátek představení a lord obrátil pozornost na jeviště. Chauvelina však opera v nejmenším nezajímala. Pozornost upíral na vedlejší lóži, kde seděla lady Marguerite Blakeneyová s manželem. Chauvelinovi se ruka, jako by o své vlastní vůli, zachvěla nad kapsou, kde se skrýval onen inkriminující dopis. Mužik se usmál. O přestávce se omluvil a zašel do lóže Blakeneyových. Sir Percy byl pryč a lady Blakeneyová byla sama. Dokonalá příležitost.

"Dobrý večer, občanko," pozdravil a vklouzl do křesla vedle ní. "Říkal jsem vám, že se v Londýně zase potkáme."

"To jste říkal," odušila Marguerite. "Jak se vám líbí opera, Chauveline?"

Malý Francouz pokrčil rameny. "Abych byl upřímný, nemám hudební sluch, ale to pohanství mi připadá docela zábavné."

"No, jsem ráda, že jsme vás dokázali alespoň trochu pobavit," řekla Marguerite.

Chauvelin se usmál. "Ano, nuže, možná bych mohl já pobavit vás, občanko. Jistě si vzpomenete na rozhovor, který jsme vedli v Doveru."

"Pokud se na něj pamatujete," podotkla Marguerite, "tak si jistě vzpomenete, co jsem vám odpověděla."

"Pravda," řekl Chauvelin. "Doufal jsem, že se mi povede vás přesvědčit, abyste změnila názor."

"Má odpověď zůstává stejná," pronesla Marguerite škrobeně.

Chauvelin se usmál ještě víc. "Já však přesto věřím, že se mi podaří vás přesvědčit," trval na svém. "Mám tady dopis, který vás bude jistě velmi zajímat." Sáhł do kapsy, vyndal dopis a podal jí ho. "Je to kopie, pochopitelně. Originál si ponechám. V těchto věcech se příliš nevyznám, ale dal jsem si záležet, abych rukopis napodobil co nejvěrněji, stejně jako podpis, na nějž vás zvláště upozorňuji. Jsem si jist, že ho poznáte."

Marguerite při čtení dopisu zbledla. "Kde jste to vzal?"

"Od dvou mladých pánů jménem Ffoulkes a Dewhurst," odpověděl Chauvelin. "Věděl jsem, že jsou členové té Ligy Červeného bedrníka, víte, proto jsem považoval za prozíravé poslat své muže, aby je... jak bych to vyjádřil? ...dočasně zneškodnili, takže jsem je mohl prohledat. Tento dopis je skutečně velice zajímavý, ale byla k němu přiložená zpráva, z níž jsem zjistil, že Andrew Ffoulkes a Červený bedrník se mají se jít na plese lorda Grenvilla na ministerstvu zahraničí. Doufám, že se ho zúčastníte?"

"Ano," přiznala Marguerite tiše. Nedokázala odtrhnout oči od papíru. Nebyl to Armandův rukopis, ale kopie byla dost věrná, aby poznala, že Chauvelin měl jako předlohu originál. "Byli jsme pozváni." Ztěžka polkla a snažila se vzpamatovat. "Jste opravdu velmi drzý, Chauveline, takhle napadnout Angličany v jejich vlastní zemi jako nějaký obyčejný bandita."

"Měl jsem neobyčejný důvod," odušil Chauvelin, vzal si od ní dopis a vrátil ho do kapsy. "Pochopte, já vím, že Angličané nade vše trvají na správné formě. Jako pověřený zástupce své vlády mohu být z něčeho takového těžko obviněn bez jasného důkazu. Jsem si jistý, že vaše slovo má váhu, ale za daných okolností toto malé tajemství určitě zachováte."

"Co chcete?" zeptala se Marguerite sotva slyšitelným hlasem.

"Myslel jsem, že jsem se vyjádřil jasně," opáčil Chauvelin. "Chci jen, abyste se dívala a poslouchala. Váš bratr se dosti hloupě spojil s těmi zločinci a vážně se kompromitoval, jak sama vidíte. Jistě si umíte představit, jaký osud by ho čekal, kdyby tento dopis padl do rukou občana Fouquier-Tinvilla. Já však nechci, aby se Armandu Saint-Justovi něco přihodilo. Stačí mi vědět, že on sám není zločinec, jen ho na špatnou cestu svedl jeho idealismus. Přesto lidé přišli o hlavu pro mnohem méně."

"Chauveline, prosím-

"Neproste," zarazil ji Chauvelin. "Nebylo by to k ničemu. Ale dám vám slib, na svou čest. V den, kdy zjistím totožnost Červeného bedrníka, dostanete ten inkriminující dopis vašeho bratra a kopii, kterou jsem udělal, zničím. Pomozte mi odhalit pravou totožnost Červeného bedrníka a já zapomenu, že se Armand do této věci zapletl."

"Žádáte mě, abych pro záchranu bratra zavraždila člověka," vydechla Marguerite.

"Zvažte možnosti," opáčil Chauvelin. "Bud' přivedete zločince před spravedlnost, nebo se budete dívat, jak váš bratr přichází pro svou hloupost o hlavu, třebaže jste tomu mohla zabránit. Chápete?"

"Chápu, že nemám na vybranou."

"Všichni děláme, co musíme," podotkl Chauvelin. "Až budete na plesu lorda Grenvilla, hlídejte Andrewa Ffoulkese. Zjistíte, s kým se sejde. Jeden z nich bude Bedrník."

V té chvíli se vrátil Finn. Když viděl, že na jeho místě sedí Chauvelin, který se při jeho příchodu začal zvedat, řekl: "Ne, ne, nenechte se vyrušovat. Chauvelin, pravda? Ten francouzský zástupce?"

Marguerite, které bylo trochu slabo, je představila. Opona už měla jít znovu nahoru a Chauvelin se omluvil s tím, že se těší, až je oba uvidí na plesu lorda Grenvilla. "Bude to jistě pamětihodná událost," prohlásil.

Ples lorda Grenvilla byl vskutku pamětihodnou událostí. Byl to vrchol sezony. Sály ministerstva zahraničí byly na večer nádherně vyzdobené květinami a obrazy a celou noc hrál orchestr. Princ Waleský dorazil spolu s Blakeneyovými. Když Marguerite viděla, jak se k nim blíží hraběnka de Tournay s dětmi, oddělila se od svých společníků, neboť se chtěla vyhnout další nepříjemné scéně. Nemusela si dělat starosti.

Hraběnka si jí nevšímal a jen proplula kolem ní, aby složila poklonu princovi Waleskému.

"Ach, dobrý večer, hraběnko," pozdravil ji princ Waleský. "Dovolte mi vyjádřit radost nad tím, že vás a vaše děti vidím v bezpečí v Anglii."

"Vaše Výsost je nesmírně laskavá," odvětila hraběnka. "Jenom se modlím, aby se tu k nám mohl brzy připojit i můj manžel."

"Jsem si jistý, že v této modlitbě se k vám připojí všichni přítomní," pravil princ vážně.

"Všichni ne, Výsosti," řekla hraběnka, když se přiblížil Chauvelin, a vrhla po něm jedovatý pohled.

"Vaše Výsosti," pravil Chauvelin s nepatrnou úklonou. "Vypadáte skvěle, hraběnko. Zdejší podnebí vám zřejmě svědčí. Vidím, že se vám do tváře vrátila barva."

Hraběnka ho ignorovala. Lord Grenville vypadal, že není ve své kůži.

"Vítejte, občane Chauveline," řekl princ Waleský a přerušil tak nepříjemné ticho. "Jsem si jistý, že naše anglické podnebí bude svědčit i vám. Ačkoliv snad nesouhlasíme s vládou, již zastupujete, přesto jste tu vítán, stejně jako naši přátelé, hraběnka de Tournay s dětmi, jejichž přítomnost nás nesmírně těší."

"Za to, že jsme tady, vděčíme tomu čackému anglickému gentlemanovi, Červenému bedrníkovi," prohlásil vikomt hezky nahlas a významně se podíval na Chauvelina.

"Prosím," ozval se lord Grenville a dotkl se chlapcova lokte. "Nezapomínejme, že tento večer je-

"Nedělejte si starosti, lorde Grenville," uklidňoval jej Chauvelin. "Já názor tohoto mladého muže na vašeho krajana docela chápu. Červený bedrník je jméno ve Francii dobře známé. O tohoto záhadného muže se zajímáme zřejmě stejně usilovně jako vy, Angličané."

"Ten chlapík zřejmě fascinuje každého," podotkl Finn. "Na obou stranách La Manche vyvolal pěknou bouři. Slyšel jsem Sheridana, jak říká, že pomýšlí na to napsat o něm hru. Třeba by mohl využít pár kostrbatých veršů, které jsem na toto téma složil. Mohl byste mu je doporučit, Výsosti, pokud vám přijdou zábavné:

Hledají ho zde, hledají ho tam, Frantíci hledají, kde se dá. Ukryl se v nebi, či v peklo vnik? Ten nepolapitelný Bedrník!"

Grenville se tvářil ublíženě, ale princ Waleský Finna s pochechtáváním poplácal po zádech. "Výtečně!" zvolal. "Musíte mi to zopakovat, Percy! Jakže to bylo? Hledají ho zde, hledají ho tam..."

Ve chvíli si ty veršůky opakovali všichni. Blakeneyovci je vyzpěvovali jako řecký chór. Marguerite by možná napadlo, jak je to všechno přihlouplé, ale zahlédla Andrewa Ffoulkese, jak hovoří se Suzanne de Tournay, a náhle se jí stáhl žaludek.

Někdy během večera se Ffoulkes setká s Červeným bedrníkem. Jestli ho Chauvelinovi nepomůže odhalit, je Armand ztracen. Kdyby ho tak jen byla dokázala přesvědčit, aby zůstal v Anglii! Nyní by byl

v bezpečí a ona by nebyla Chauvelinovi vydána na milost a nemilost. Nemusela by zradit muže, jehož obdivovala a kterého si vážila celá Anglie. Pozorovala Andrewa Ffoulkese a měla pocit, že každý může vidět, že ho pozoruje. Co když Chauvelinovi nedokáže pomoci? Jak by pak mohla bratra zachránit? Ffoulkes ještě chvíli rozmlouval se Suzanne, pak se s ní rozloučil a zamířil na druhý konec sálu.

Marguerite na něj upírala zrak. Když Ffoulkes přešel plesový sál, potkal se s lordem Hastingsem, s nímž si potřásl rukou a který ho poplácal po zádech, než pokračoval v cestě. Marguerite ztuhla. Měla dojem, že vidí, jak Hastings Ffoulkesovi něco dává. Ano, byl to dopis! Ffoulkes si ho dal do kapsy, aniž tušil, že ta výměna měla svědka. Marguerite se napůl omámeně vydala za ním. Mohl by to být lord Hastings? Je snad on Bedrník?

Sledovala Ffoulkese, když opustil plesový sál a zašel do malého salonku, který byl zatím prázdný, a zavřel za sebou dveře. Marguerite se cítila hrozně. Chtělo se jí zvracet, ale kvůli Armandovi musela zjistit, co stálo na tom kousku papíru. Chvilku počkala, pak otevřela dveře a vstoupila. Ffoulkes právě četl. Rychle a ustrašeně vzhlédl, pak se vzpomádal a ruku s dopisem dal dolů, přičemž se snažil, aby to vypadalo nedbale a bezvýznamně. Nepovedlo se mu to.

"Andrewe! Božíčku, vy jste mne ale polekal," vyhrkla. "Myslela jsem, že tento salonek je prázdný.

Prostě jsem se musela na chvíli dostat pryč z toho davu. Bylo mi trochu mdlo." Posadila se na pohovku, vedle níž stál.

"Není vám nic, lady Blakeneyová?" ujist'oval se. "Nemám zavolat Percyho?"

"Božíčku, to ne. Nedělejte rozruch, za chvíli budu docela v pořádku." Podívala se na něj a viděla, že přikládá papír ke svíčce, hořící v mosazném svícnu. Vytrhla mu ho dřív, než si uvědomil, co má za lubem.

"Jak je to od vás pozorné, Andrewe," vyhrkla a přistrčila si papír pod nos. "Babička vás jistě musela naučit, že hořící papír je nejlepším lékem na mdloby."

Ffoulkes se zatvářil zděšeně. Natáhl se pro papírek, ale ona mu uhýbala.

"Zřejmě byste ho rád zpátky," pronesla laškovně. "Co je to? Jsem zvědavá. Snad zpráva od nějaké milenky?"

"Ať je to cokoli, lady Blakeneyová," řekl Ffoulkes, "je to moje. Prosím, vraťte mi to."

Významně se na něho podívala. "Nuže, Andrewe, opravdu věřím, že jsem vás nachytala! Styďte se, takhle si zahrávat s láskou malé Suzanne, když potají flirtujete s jinou!" Vstala a přidržela si papírek u těla. "Hodlám ji před vámi varovat, než jí zlomíte srdce."

"Ten dopis se netýká Suzanne," ujist'oval ji Ffoulkes, "a netýká se ani vás. Je to má soukromá záležitost. Budu vám vděčný, když mi ho hned vrátíte."

Rychle k ní přistoupil a snažil se jí papír sebrat, ale ona couvla a jakoby náhodou překotila svícen.

"Ach! Andrewe, svíčky! Honem, než chytí závěsy!"

Spodek závěsů skutečně začal hořet, ale Ffoulkes plameny rychle uhasil. Než to udělal, rychle se podívala na dopis. Část již shořela, ale dokázala přečíst:

"Začnu zítra. Chcete-li se mnou hovořit, budu přesně v jednu hodinu v jídelně."

Místo podpisu byl malý rudý kvítek.

Rychle dala ruku dolů, než se Ffoulkes stačil obrátit.

"Mrzí mě to, Andrewe," omlouvala se. "Moje hravá hloupost skoro způsobila nehodu. Tady máte svůj dopis a odpusťte mi, že jsem si z vás kvůli tomu utahovala."

Podala mu papír a on si ho rychle vzal a přidržel u plamínku. Tentokrát shořel na popel.

"To nic," řekl s úsměvem. "Neměl jsem se tak rozčítit, není to důležité. Nic se nestalo." Pak se přestal usmívat a zatvářil se ustaraně. "Ale vy opravdu nevypadáte dobře."

"To nic, jenom se mi trochu točí hlava," prohlásila. "Myslím, že se asi půjdu trochu projít na vzduch. Nedělejte si se mnou starosti, Andrewe, budu v pořádku."

"Jste si jistá?"

"Och, ano, vážně to nic není. Jen se běžte bavit. Brzy se vrátím."

Vyšla ze salonku a zamířila k východu. Cestou se snažila upoutat Chauvelinovu pozornost. Francouz zvedl obočí a ona kývla hlavou. Chauvelin její kývnutí opětoval a pokračoval v hovoru. Marguerite vyšla ven.

No, za chvíli bude po všem, pomyslela si. Chauvelin dostane informaci, která mu pomůže zjistit pravou

totožnost Červeného bedrníka, a Armand bude zachráněn. A já pošlu na smrt dalšího člověka. Uslyšela za sebou kroky a obrátila se k Chauvelinovi.

"Dnes večer jste nezvykle zamlklá," poznamenal Finn k Marguerite, když seděli v kočáře na cestě do Richmondu. Rozhodl se citům, které k ní choval, čelit a vyřešit situaci, jak nejlépe to půjde. Vztahy mezi nimi se v posledních několika dnech oteplily, ale teď se odtaziťe chovala zase Marguerite. "Stalo se něco?"

Chvilí váhala, pak se z ní slova vyřinula proudem.

"To kvůli Armandovi," vykládala. "Je v hrozném nebezpečí a já nevím, co bych mohla udělat, abych ho zachránila. Bojím se o jeho život."

Finn se zamračil. "S tím francouzským zástupcem, s tím Chauvelinem, si zřejmě docela rozumíte. Třeba by mohl něco udělat on?"

Zavrtěla hlavou. "Právě Chauvelin drží v rukou Armandův život. A chce za něj strašlivou cenu. Abych zachránila Armanda, musela bych odsoudit k smrti jiného muže. Vlastně se obávám, že jsem to již udělala. Nedokážu žít s tím, že budu mít na svědomí další život!"

"Aha," řekl Finn tiše. "Chápu. Myslíte markýze de Saint-Cyr."

Marguerite se rozplakala. Napětí minulých dvou dní si konečně vybralo svou daň a ona se neovladatelně roztrásla, nedokázala už nic zamlčet.

"Nechtěla jsem, aby zemřel," vysvětlovala a křečovitě zatínala prsty do sukní. "V hněvu jsem promluvila proti němu, chtěla jsem mu ublížit, protože on ublížil Armandovi. Měl jste ho vidět! Když jsem ho ten den našla, zbitého téměř k nepoznání... Ano, chtěla jsem Saint-Cyrovu ublížit, Bůh mi pomáhej, ale nechtěla jsem, aby zemřel!"

"Marguerite-"

"Po soudu jsem udělala, co se dalo, abych ho i jeho rodinu zachránila. Prosila jsem a žebřala, pokořila jsem se před tribunálem, zašla jsem za všemi svými vlivnými přáteli, ale nebylo to k ničemu. A jako by to břímě viny nestačilo, musela jsem žít se všemi těmi klepy a opovržením. Moji staří přátelé mě nenáviděli a ostatní mi nedůvěřovali, věřili, že jsem informátorka. Pak jsem potkala vás. Myslela jsem, že s vámi dostanu novou příležitost. Příležitost žít v Anglii, kde mě nikdo nezná a kde bych snad mohla zapomenout, co jsem udělala, ale mé prokletí mě následovalo i do Londýna. Tu příležitost jsem nedostala. Vidím nenávist ve tvářích francouzských aristokratů, kteří se sem dostali. Víím, že moji přátelé o mně mluví za mými zády, a víím, že vy jste všechny ty příběhy slyšel a kvůli tomu mnou opovrhujete. A až tohle všechno skončí, budete mnou opovrhovat ještě víc!"

Finn se naklonil a vzal Marguerite za ramena. "Já vámi neopovrhuji, Marguerite. Ať už si o mně myslíte jinak cokoliv, chci, abyste tomu věřila. Já sám mám ve Francii jistý vliv a v Londýně mocné přátele. Udělám, co budu moci."

"Jak byste mohl-"

"Řekl jsem, že pomohu," zopakoval Finn, "a to také udělám. Věřte mi. Armand bude v bezpečí. Slibuji."

"Kdybyste tomu tak mohla věřit!"

"Věřte." Pritiskl si ji k sobě a ona ho objala. "Vím, že je to pro vás těžké," pokračoval Finn. "Vím, že jsem byl přehnaně tvrdý. Vynahradím vám to, přísahám. Podívejte, už jsme doma. Jestli mám pomoci Armandovi, musím ještě zařídit několik věcí. Vy se musíte prospat. Nedělejte si starosti. Ráno bude všechno vypadat lépe, uvidíte."

Kočár zastavil před vstupem do sídla a Finn pomohl Marguerite vystoupit. Nestála na nohou zrovna nejjistěji. Když kočí odvezl kočár ke stájím, Finn Marguerite objal a pohladil ji po vlasech. Pevně, zoufale se ho držela. Po chvíli ji Finn odstrčil a prstem jí otřel slzy z tváří. Později si nebyl jistý, kdo koho políbil první, ale trvalo to dlouho. Když skončili, zadívala se na něj s výrazem, jenž byl směsicí štěstí a zmatku. Chtěla něco říci, ale Finn jí položil prst na rty.

"Zítřka," řekl. "Teď si jděte odpočinout. Nechte všechno na mně."

12

Ráno se Marguerite s výkřikem probudila z noční můry. Ve snu stála na náměstí Revoluce, úplně sama. Stmívalo se. Město bylo ztichlé, jako opuštěný lesní palouk, a ona se rozhlížela z ležení, na kterém stála

gilotina, jejíž čepel byla vytažená a připravená spadnout. Z dálky slyšela vrzání dřevěných kol a pomalý klapot koňských kopyt na kočičích hlavách. Začal vát větřík a získával na síle, jak se popravčí kára blížila. Konečně se objevila na prázdném náměstí. Vítr se změnil ve víchr a ona se musela předklánět, aby se udržela na nohou. Popravčí kára neměla vozku. Unaveně vypadající kůň šel pomalu, jako by pro něj byl náklad příliš těžký.

Na káře stál Armand v prostých černých spodcích a bílé košili, u krku rozhalené. Ruce měl svázané za zády a oči skelné. Na opuštěném náměstí padala tma. Kůň se zastavil před ní a Armand, pomalu, vznešeně, slezl z káry a začal stoupat po schůdcích na lešení. Chtěla něco říci, zavolat na něj, rozběhnout se k němu a zastavit ho, ale nedokázala se pohnout ani promluvit. Armand se zastavil. Poklekl. Pomalu se sklonil a položil hlavu na...

Otočila se, obrátila se zády k tomu výjevu, a uviděla dav. Celé náměstí bylo plné lidí s hořícími pochodněmi, stovky, tisíce jich byly, a všichni se dívali na ni. Poznala

Chauvelina. Usmál se a strčil před sebe druhého muže. Ten došel k ní a v ruce držel papír. Podívala se na něj a viděla, že je to Armandův dopis. Když vzhlédla, viděla, že muž, který dopis drží, je markýz de Saint-Cyr. V té chvíli uslyšela svist klesající čepele. Zakryla si tvář. Něco ji udeřilo do nohou. Otevřela oči a viděla, že jí u nohou leží Armandova hlava. Oči měl otevřené a vyčítavě se díval přímo na ni. Jak se tak na hlavu zděšeně dívala, ta otevřela ústa a promluvila: "Proč, Marguerite? Proč jsi mi nepomohla?" Vykřikla a posadila se na lůžku, rukama si držela hrdlo. Vyskočila z postele, přehodila přes sebe župan a seběhla dolů. Jeden sluha k ní chtěl přistoupit, ale ona kolem něj proběhla do jídelny. Percy tam nebyl. Z jídelny zamířila do Percyho komnaty a rozrazila dveře. Místnost byla prázdná. Vstoupila dovnitř a zmateně se rozhlížela, jako by se tu někde mohl ukrývat. Vstával brzy, jistě už musel být vzhůru! Slíbil, že... podívala se na stůl. Jak se nad něj naklonila, převrhla kalamář. Vytekla z něj červený inkoust. Na stole ležel pečetní prsten. Zvedla ho. Měl tvar květiny. Namočila prsten do inkoustu a otiskla ho na kousek papíru ležící na stole. Otisk byl stejný jako ten, který krátce zahlédla na dopise, který spálil Andrew Ffoulkes. Bylo to znamení Červeného bedrníka.

Dveře se pootevřely a dovnitř strčil hlavu sluha, který se na ni snažil předtím promluvit.

"Promiňte, lady Blakeneyová, ale je tu jeden pán-"

"Pojďte dál," vybídla jej Marguerite otupěle, aniž ho vnímala.

"Mylady, je tu jeden pán, posel, přišel za vámi. Trvá na tom, že s vámi musí mluvit. Nechal jsem ho čekat v přijímací... Ach, jemináčku, vidím, že jste měla malou nehodu. Dovolte, má paní..."

Vytáhl kapesník a začal otírat rozlitý inkoust.

"Pán, říkáte?" zeptala se Marguerite hluše.

"Ano, má paní. Velmi naléhal, že s vámi musí mluvit. Řekl jsem mu, že jste ještě nevstala, ale on říkal, že počká."

Zvedl pečetní prsten, který upustila na stůl, a začal ho taky čistit.

"Vyříd'te mu, že ho přijmu," pravila Marguerite. "Ano, mi - au!" "Co se stalo?"

"Zřejmě jsem se píchl," vysvětloval sluha a zvedl prsten. "Je tu maličká jehla-" Zhroutil se na podlahu.

"Gilesi!" Marguerite si k němu okamžitě klekla a poslechla si srdce. Nebyl mrtvý, vypadal, jako by spal.

Opatrně zvedla prsten a prohlédla si ho. Vršek prstenu se trošičku posunul a teď z něj vyčnívala droboučká jehla. Marguerite se opatrně pokusila stisknout stranu prstenu. Když se dotkla jistého bodu, vršek prstenu se vrátil na místo a jehla zmizela.

Zabalila prsten do kapesníku a dala si ho do kapsy, vyšla z pokoje a zavřela za sebou. Pak si zavolala jiného sluha.

"Viděl jste mého manžela?" zeptala se. "Ano, mylady. Odjel brzy ráno, krátce před úsvitem." "Před úsvitem! Neříkal, kam jede?" "Mně tedy ne, mylady. Snad by to mohl vědět některý z čeledínů."

"Jděte to okamžitě zjistit," nařídila mu a spěchala do přijímacího salonku. Když vstoupila, na nohy se zvedl jakýsi snědý chlapík.

"Lady Blakeneyová?"

"Ano, co si přejete?"

"Mám vám předat tohle, je to od jistého gentlemana jménem Chauvelin, je to Francouz-" "Ano, znám ho. Dejte mi to!"

Podal jí dopis. Rychle zlomila pečeť. Byl to vzkaz od Chauvelina, k němuž byl přiložen Armandův dopis. Chauvelin psal: Splnila jste svou povinnost, občanko Saint-Justová. Váš bratr bude v bezpečí. Ráno odjíždím do Doveru. Adieu. Chauvelin.

Jen na dopis zírala, muže si nevšímala.

"Už jsem za svou službu dostal zapláceno, lady Blakeneyová," řekl po chvíli. "Půjdu tedy."

Zaváhal, a když neodpověděla, uklonil se jí a odešel. Cestou minul sluhu, jehož poslala za čeledíny.

"Mylady, čeledínové hlásí, že váš manžel odjel do Londýna spolu s panem Lucasem a slečnou André."

Marguerite zmačkala dopis. Takže jsou všichni pohromadě, pomyslela si. Ffoulkes a Dewhurst, Hastings, Lucas, André, prostě všichni. Liga Červeného bedrníka! - a ona je zradila. Řekla Chauvelinovi o schůzce, kterou měl Ffoulkes s Bedrníkem v jídelně ministerstva zahraničí, dávno poté, co všichni hosté odešli a těch pár zbývajících se shromáždilo ve dvoraně. Chauvelin viděl, jak se Ffoulkes sešel s Bedrníkem, a teď byl na cestě, aby ho zatkl ve chvíli, kdy vstoupí na francouzskou půdu. Jeli přímo do pasti a ona ji nachystala.

"Vyříd'te čeledínům, ať mi okamžitě osedlají koně," rozkázala.

"Koně, mylady? Nebyl by kočár-"

"Ano, koně, hrom do vás! A pospěšte si!"

S Kobrovým chronoplátem nemuseli plýtvat časem a plout přes La Manche, ani jezdit do Paříže.

Odčasovali z Doveru, kde jim agent zřídil dočasný bezpečný byt, přímo do Calais.

"Dobrá, tak takhle si teď stojíme," řekl Kobra. "Jeden z mých mužů hlídkuje v Lafittově krámu s tabákem, čistě pro případ, že se tam Mungo nebo kluk vrátí. Po chlapci nebylo ani stopy od chvíle, kdy jsme dostali jeho bratra. A stařík se taky neobjevil."

"Cože, ten tabáčník?" podivil se Lucas. "Jeanův strýc?"

Kobra kývl. "Možná také pracuje s Mungem. Nevíte totiž, že než se stal šéfem terénních operací, Mungo byl sekčním šéfem pro Paříž v tomto období. Jenom hádám, ale je možné, že Lafitte byl jedním z jeho místních lidí v terénu."

Finn rozhodil rukama. "Ježiši, tohle je pořád horší a horší!"

"Ale dává to smysl," podotkl Lucas. "Už jsem si říkal, jak se Mungo dokázal převléct za stařenu a ujet s Lefortem a pořád mít dost času vrátit se do toho bezpečného domu a sejit se s námi jako Fitzroy deset minut nato. Myslel jsem si, že vzal Leforta přímo tam, uspal ho a někde schoval, ale to by bylo příliš těsné načasování. Vlastně vzhledem k tomu, čeho všeho dosáhl, by dávalo smysl, že mu pomáhá víc lidí než jeden dvanáctiletý kluk."

"Tak počkat," zarazil ho Finn. "Jestli tady Mungo býval sekčním šéfem, nevěděl by člověk, co ho přišel vystřídat-"

"Dovolte, předejdu vás," skočil mu do řeči Kobra. "Ne, to nebylo nutné. Nezapomínejte, že se jedná o praxi, která je technicky vzato nezákonná. Následkem toho bývají sekční šéfové v takových věcech nesmírně tajnůstkářští. Kromě toho nikdo netouží zdědit cizí osoby v terénu. Raději si každý vybere vlastní. Staré kontakty prostě vyschnou a navážou se nové. Tentokrát se však zdá, že byly obnoveny ty staré. Potíž je v tom, že netuším, kolik by jich mohlo být."

"Chcete říct, že Mungovi na jeho zpívání tancuje kdoví kolik domorodců?" opáčil Finn.

"Já prostě nevím," přiznal Kobra. "Ale je to docela dobře možné. Vlastně spíš pravděpodobné. Rád je ve výhodě."

"Skvělé," povzdechl si Finn. "Jsem vážně moc rád, že si tyhle kousky necháváte pro sebe, dokud nezačnou být opravdu akutní."

"Delaney, vy to zřejmě nechápete," ohradil se Kobra rozčileně. "Já vám tady odhaluju přísně tajné informace! Vy, chlapi, nemáte vůbec nic vědět!"

"Mně nedělá těžkou hlavu to, co nemáme vědět, co jste nám už řekl," procedil Finn mezi zuby, "ale to, co nemáme vědět, co jste nám ještě neřekl."

Lucas se na něho podíval a zamračil se. "Nechtěl bys mi to zopakovat?"

"Ne, vlastně si nejsem sám jistý tím, co jsem právě řekl," zabručel Finn.

"Nechte to plavat," ozval se Kobra. "Vždyť na tom ani nezáleží. Stejně s tím nemůžu nic dělat. Svou pravomoc jsem překročil, už když jsem vám řekl, co jsem vám řekl. S tím, co teď víte, byste mohli

informační službě hodně uškodit."

"A co škody, které už informační služba napáchala?" opáčil Finn.

"Prese všechno, čemu možná věříte," pravil Kobra, "informační služba je to jediné, co udržuje."

"Neodbíhejte, ano?" vložil se do hovoru opět Lucas. "Máme už tak dost problémů. Otázka je, co uděláme se Saint-Justem, když teď byl odhalen."

"Vytáhneme ho odtamtud," odpověděl okamžitě Kobra, "a hraběte de Tournay s sebou vezmeme také."

"Kdy jste měl čas ho najít?" podivil se Finn.

"Já ne, našel ho místní sekční šéf."

"Kolik lidí tu vlastně TIS má?" vyzvídal Finn.

"To vám nemůžu prozradit."

"Kde jsou Saint-Just a hrabě de Tournay?" zeptal se Lucas.

"V této chvíli by měli být někde mezi Paříží a mysem

Gris-Nez," oznámil jim Kobra. "Jedou po silnici a až tam dorazí, měl by se tam objevit i Ffoulkes, aby je vyzvedl. Nechcete je zachránit dříve, než by měl Bedrník čas to udělat, že ne? Do Calais má dorazit zítra, ano? Tou dobou by je lidé sekčního šéfa už měli mít tady, a jestli Ffoulkese překvapí rychlost, s jakou jste je odtamtud dostali, můžete mu navykládat, že na tom zapracovali Bedrníkovi agenti v Paříži. Bude to skoro pravda."

"Tak co uděláme dál?" chtěla vědět André, která během celé debaty mlčky pokuřovala z dýmky, kteroužto činnost si značně oblíbila.

"Nejdřív ze všeho, bude Pierre Lafitte sám v Richmondu v bezpečí?" optal se Kobra.

"Bude v pořádku," ujistila jej André. "Mám ho v hájence."

"Co jste řekla hajnému?" zeptal se překvapeně Kobra.

"Pravdu," odtušila André.

"Pravdu?" vyhrkli všichni zároveň.

"No, rozhodně se to pravdě dost podobá," pravila. "Řekla jsem mu, že jsem měla aférku s Andrewem Ffoulkesem, že Ffoulkes je členem Ligy Červeného bedrníka a že spolek chlapce unesl, protože je to syn francouzského špeha, na kterého chtějí vyvinout nátlak. Ffoulkes potřeboval bezpečné místo, kde by kluka asi na týden schoval, a mě napadlo, že bych mohla pomoci."

"A on vám to spolkl?" podivil se nevěřicně Kobra.

"Proč ne? Kdo by si něco takového vymýšlel?"

"Úžasné."

"Úžasné je spíš to, že při všem tom zmatku jsem na kluka úplně zapomněl," zavrčel Finn.

"Věř tomu, nebo ne, já také," přidal se Lucas. "Tenhle úkol je tak zapeklitý, že už nedokážu sledovat, co všechno se děje."

"No, v tom případě určitě rádi uslyšíte, že už je skoro po všem," prohlásil Kobra. "Tohle bude naše poslední výprava do Francie, ale je tu stále otázka, co s Percym Blakeneyem. Nejspíš dojde k relokaci a vás vystřídají, ale k tomu dojde, teprve až bude nahlášeno splnění časové úpravy, a já nemůžu odčarovat do plus času, abych to nahlásil, dokud tady pobíhá Mungo. Budete tu muset zůstat, dokud nebude nalezen a polapen."

"Zadržte," řekl Finn. "Vy možná odčarovat nemůžete, ale kdokoliv z ostatních lidí z informační služby tady může."

"To je pravda, ale když je Mungo na svobodě a Darrowovi lidé po něm jdou, nemůžu nikoho postrádat. Nejsem si ani úplně jistý, komu tady můžu důvěřovat."

"To není můj problém," opáčil Finn.

"Mýlíte se," opravil ho Kobra. "Je to váš problém, protože dokud bude Mungo volný, vy zůstanete tady."

"Jděte se vycpat! Co když se rozhodne někam zalézt? Nechápu, co jiného by mohl dělat. Možná ho nikdy nenajdete!"

"Má práce je zůstat zde, dokud ho nenajdu," prohlásil Kobra.

"A co bude s námi?" Kobra jen pokrčil rameny.

Když je Jellyband obsluhoval, tvářil se značně nesouhlasně. Věděl, kdo jsou, a měl dojem, že lady Marguerite Blakeneyová a Andrew Ffoulkes spolu utíkají. To, že oba jeli na koních a očividně se z

Londýna do Doveru hnali jako o závod, jeho podezření jen utvrdilo. Nebylo na něm, aby něco říkal nebo dělal, ale vypadal dosti pohoršené.

"Cítím se tak zatraceně bezmocná!" vyhrkla Marguerite. "Jeli jsme celou cestu jako o závod, a teď nemůžeme přes moře kvůli špatnému počasí?"

"Odvalu," radil Ffoulkes. "Když nemůžeme přelout my, tak oni také nemůžou. Jestli Chauvelin odjel z Londýna do Doveru teprve dnes ráno, nemohl mít dost času, aby už vyplul. Od včerejška od večera nevyplula jediná loď. Je někde tady, v Doveru, a čeká na změnu počasí, stejně jako my. Kdybych to byl věděl, byl bych sehnal pár dalších a společně bychom ho mohli chytit a dát mu za vyučenou. Naneštěstí vím zcela jistě, že Chauvelin s sebou má další agenty a já nemohu riskovat, že se do něj pustím sám. Kdyby se mi něco stalo, zůstala byste bez ochrany, a Percymu by se nemuselo dostat varování včas." "Byla jsem strašně hloupá," přiznávala Marguerite. "Ohrozila jsem manželův život."

"Nemohla jste to vědět," uklidňoval ji Andrew laskavě.

Zavrtěla hlavou. "Tolik se změnil, byl tak vzdálený a tajnůstkářský, že jsem sama sebe přesvědčila, že se Percymu stalo něco neuvěřitelného a jeho místo zaujal nějaký podvodník, který je mu podobný jako vejce vejci!" Zasmála se a přitom cítila, že se ji zmocňuje hysterie. "Není divu, že mi připadal jako jiný člověk! Vedl tajný život a neodvažoval se mi prozradit, že je Bedrník, protože věděl, že jsem udala Saint-Cyra. Chudáček Percy! Co jsem se ho musela natrápit!"

"Důležité je, že teď zná pravdu o Saint-Cyrově aféře," utěšoval ji Ffoulkes. "Nedává vám to za vinu. Nikdo. Nechápu, proč jste mu neřekla, co se doopravdy stalo, už dřív."

"Jak bych mohla? Po tom, co musel slyšet, by to vypadalo, že si vymýšlím chabé výmluvy. Bála jsem se, že by mi neuvěřil a... ne, to není pravda. Lžu sama sobě. Byla to pýcha, Andrewe, hloupá, umíněná, zatracená pýcha! Když jsem si uvědomila, že se o tom musel doslechnout, tolik jsem se na něj zlobila, že za mnou okamžitě nepřišel a nevyslechl i mne. Byla jsem příliš hrdá, abych za ním šla sama a něco vysvětlovala. Myslela jsem si, že on by měl přijít za mnou. A nakonec to dopadlo takhle. Všechno je to jenom moje vina."

"To není pravda," chlácholil ji Ffoulkes. "Nemohla jste udělat nic s tím, že nás Chauvelinovi agenti napadli a ukradli Armandův dopis Bedrníkovi. Ani jste nemohla nepomoci Chauvelinovi, když byl v sázce život vašeho bratra. Důvěřujte si, dostaneme se k Percymu včas. Chauvelin nebude vědět, kde přesně ho má hledat, kdežto my to víme."

"To je možné," připouštěla Marguerite, "ale ještě stále je tu hrabě de Tournay a můj bratr."

"Jak znám Percyho," řekl Andrew Ffoulkes, "dotáhne tu záležitost do konce a oba je zachrání."

"Právě o tom mluvím. Už tak to bude dost nebezpečné, ale když teď po něm jde ještě Chauvelin, jak by to mohl dokázat?"

Ffoulkes se usmál. "Nezapomínejte na jedno. Podle Percyho vlastních slov je Bedrník ‚nepolapitelný‘."

"Slíbil jste to," vztekal se stařík. "Slíbil jste, že to bude bezpečné, že nedojde k žádné odvetě!"

"Na tomto světě není nikdo v naprostém bezpečí, Lafitte," odpověděl Mungo.

Byli v malém domku na okraji Calais, který Mungo zakoupil, když ještě dělal sekčního šéfa pro Francii osmnáctého století. Spolu s několika dalšími nemovitostmi, které vlastnil po celé zeměkouli a v nejružnějších dobách, tohle bylo jedno z míst, kam se uchýloval, aby tomu všemu unikl, když dostal dovolenou. Bylo to jedno z míst, kde Lafitte věděl, že ho najde nebo tu pro něj může zanechat zprávu, pokud by došlo k něčemu tak neobvyklému, že by museli opustit zaběhané postupy a on se s ním musel nutně spojit, místo aby se Mungo spojil s ním. Byl to prostý domek s brídlicovou střechou a dřevěnými podlahami, na kterých už bylo vidět jejich stáří. Byl střídme, ale pohodlně zařízený a v nepřítomnosti majitele o něj pečovala jedna stará paní, jejíž manžel se před deseti lety ztratil na moři. Byla spolehlivá a naprosto oddaná, stejně jako všichni Mungovi zaměstnanci v terénu, protože jim dobře platil a dohlédl na to, aby o ně bylo v jeho nepřítomnosti postaráno. Dům se nijak nelišil od ostatních budov v Calais, kromě toho, že měl ve sklepě jednu místnost, do níž nebylo snadné se dostat. Byla v ní řada předmětů, které do této doby nepatřily. Mezi nimi chronoplát, který si Mungo nechával pro tíšňové případy.

"Mají Pierra!" stěžoval si stařík.

"Já vím," odpověděl Mungo, kterého starý pán znal jen jako monsieur l'Avenir. "Říkal jsem vám, že si nemusíte dělat starosti. Oni mu neublíží."

"Jak to můžete vědět?"

"Dávám vám své slovo, že Pierrovi nikdo neublíží. Už jsem vás někdy zklamal, Lafitte?"

"Ne, monsieur l'Avenir, ale-"

"Tak mi věřte. Pierra sebrali z jediného důvodu, aby vás mohli držet v šachu. Nechtějí, abyste mi vy nebo Jean pomáhali."

"Takže vy nemůžete udělat nic?" ujišťoval se stařík sklíčeně.

"Prozatím ne. Ale jen prozatím. Přesto mi můžete věřit, že vám Pierra vrátím. Jsem si jistý, že vím, kde je. Oni mu neublíží. Jen vás chtějí vyděsit."

Starý pán nešťastně potřásl hlavou. "Všechno je to moje chyba. Neměl jsem vám dovolit zatáhnout do toho Jeana. Je to ještě dítě."

"Ale pozoruhodné dítě, to jistě připustíte," pravil Mungo. "Je nesmírně vynalézavý. Už ve dvanácti je velmi

schopný lhář, nadaný zloděj, vynikající střelec a je naprosto bez skrupulí. Čeká ho skvělá budoucnost."

"Vy jste ho zkazil," postěžoval si Lafitte ponuře.

"Ne. Já jsem mu jenom pomohl odhalit, co v něm je. Jste starý, Lafitte. Přiznejte si to, příteli, už tu dlouho nebudete. Měl byste mi být vděčný, že jsem Jeanovi pomohl objevit jeho vrozené schopnosti. Až přijde váš čas, budete vědět, že chlapci nebudou hladovět a někdo se o ně postará. Dokážou se docela dobře ubránit sami."

"Sloužil jsem vám věrně, monsieur l'Avenir," řekl Lafitte. "I když nerozumím těm vašim tajným jednáním, udělal jsem všechno, oč jste mě kdy požádal, a na nic jsem se neptal. Jestli mě ujistíte, že je v bezpečí, udělám, co řeknete, dokonce i obětuji život, tedy to málo, co mi zbývá."

Mungo se usmál. "Ujišťuji vás, že budou nejen v bezpečí, ale bude se jim dobře dařit," prohlásil. "Oba budou velmi slavní. Zvláště Jean ovlivní svět."

"Kde vůbec je Jean? Doufal jsem, že je s vámi, ale-"

"Jean byl se mnou," přisvědčil Mungo. "O Pierrovi neví a je velmi důležité, abyste mu nic neříkal, kdybyste ho náhodou uviděl. Kdyby si dělal starosti kvůli bratrovi, nemohl by jasně myslet. V této chvíli mi s něčím pomáhá. A pro vás mám taky práci."

"Řekněte a bude vykonáno."

Počasi se vylepšilo a Marguerite Blakeneyová s Andrewem Ffoulkesem mohli odpoledne vyplout do Calais. Věděli, že Chauvelin popluje také, ačkoliv na Denním snu se do Calais nejspíš dostanou dřív.

"Máme štěstí," pochvaloval si Ffoulkes. "Percy a ostatní museli plout na jiné lodi, když nechali Denní sen v Doveru. Třeba tuší, že po něm někdo jde, a je zvláště opatrný. Rozhodně v to doufám."

"Myslíte, že se k nim dostaneme včas?" zeptala se úzkostlivě Marguerite.

"O tom nepochybuji," uklidňoval ji Ffoulkes, třebaže si nebyl tak jistý, jak se tvářil. Věděl, že Percy se s ním má sejit v Brogardově hostinci na mysu Gris-Nez, ale vyplouval o den dřív. Nechal zprávu Tonymu Dewhurstovi, aby sehnal ostatní a zamířil do Calais, jak nejrychleji to půjde, ale nevěděl, kdy Dewhurst zprávu dostane. Věděl, že Percy své plány drží v tajnosti, takže byla dost velká pravděpodobnost, že s ostatními odjel do Paříže. Pokud by to udělali, tak s Marguerite nemohli mnoho dělat, jen čekat, dokud se nevrátí, a snažit se k němu dostat dřív než Chauvelin. Naneštěstí tak bude mít Chauvelin dost času, aby sebral síly, a až se Percy s ostatními vrátí, mys Gris-Nez by se mohl hemžit vojáky. Měli výhodu, protože věděli, že Percy pojede na mys místo do Calais, a Chauvelin ztratí cenný čas, když ho bude hledat v Calais. Přesto nepotrvá dlouho, než provede své vyšetřování a zjistí, že nikdo neviděl, jak se kolem potuluje skupina anglických občanů. Jakmile dojde k závěru, že Blakeney není v Calais, mys Gris-Nez bude dalším logickým místem, kde ho hledat.

Když dojeli do Calais, rychle se přesunuli na mys a k Šedé kočce. Brogard je přijal svým obvyklým nevrlym způsobem, a když se ho zeptali, odpověděl, že 'anglický šlechtic' tu opravdu byl, ale už odjel. Neřekl přesně, kdy se vrátí, ale podržel si pokoje, jako obvykle, takže zřejmě nebude pryč dlouho. Brogard pak začal s Ffoulkesem dojednávat prodej vína. Nevkládal do toho žádné velké nadšení, jako by se cítil provinile, že musí obchodovat s anglickými šlechtici. Když si členové ligy zřídili krytí jako milovníci vína, museli nyní v klamu pokračovat, což znamenalo, že pokaždé, když se objevili na mysu

Gris-Nez, museli nakoupit víno. Aby prokázali laskavost

Brogardovi, několikrát od něj víno koupili. Očividně měl nějaké zplnomocnění od člověka, od kterého víno dostával, a tak měl zisk z toho, že jednal jako prostředník. Nepochybně podváděl obě zúčastněné strany. Ffoulkesovi to příliš nevadilo, ale víno, které prodával, bylo hrozné. Obvykle ho vylili do moře, protože ho nedokázal pít ani Briggs.

Marguerite se celou dobu, co si Ffoulkes povídal s Brogardem, ošívala, ale podařilo se ji mlčet, dokud hostinský neodešel.

"Jak se v takovéhle chvíli můžete bavit o nákupu vína?" vyhrkla pak. "Měli bychom je hledat, místo abychom-"

"Prosím." Ffoulkes ji zarazil. "Ztište hlas. Mohli by tu být špehové, člověk nikdy neví. Brogard věří, že pro své zazobané přátele nakupujeme víno, a je nutné udržovat zdání. A ohledně hledání Percyho stejně nemůžeme nic moc dělat. Podle mě bude nejlepší, když tu zůstanete, a já se porozhlédnu po okolí. Dejte si něco k jídlu, musíte umírat hlady. Jídlo tu není zase tak špatné. Aspoň vás zasytí. Pak jděte nahoru a zůstaňte v pokoji. Za žádných okolností nechod'te ven, dokud se nevrátím. Prosím, kvůli nám všem, musíte mě poslechnout."

Přikývla.

"A pamatujte si, že tu mohou být špehové," upozorňoval ji Ffoulkes. "Zůstaňte z dohledu a s nikým nemluvte. Z žádného důvodu nepouštějte nikoho do pokoje, ani Brogarda ne. Nikomu nevěřte. Mohl by na tom záviset Percyho život."

Ffoulkes dopil víno a zašklebil se. Brogard trval na tom, že mu naleje tu svou strašnou břečku, a on mohl těžko tvrdit, že mu nechutná, když jí tolik kupovali. Pak nechal Marguerite přinést něco k jídlu a spěšně odešel do ulic pátrat po Percym. Byla tu také možnost, že je v domku otce Blancharda, takže se musel podívat i tam. Musel prochodit značně velký prostor a neměl na to mnoho času. Před odchodem znovu Marguerite připomněl, ať zůstane v pokoji, děj se co děj.

Marguerite se nepříliš nadšeně pokusila něco sníst, ale dokázala se v jídle jen nimrat. Koupila od Brogarda láhev vína, neboť usoudila, že i patoky, které podává, jsou lepší než nic, a odešla nahoru. Zavřela za sebou dveře, posadila se na postel a rádně si přihnula přímo z láhve. Nápoj chutnal hrozně, ale aspoň to bylo něco k pití. Měla úplně sucho v ústech. Pomyslela si, že čekání bude ze všeho nejhorší. Čekání bylo ze všeho nejhorší. Míjely hodiny, které jí připadaly jako dny. Po Ffoulkesovi nebylo ani vidu, ani slechu. Začínalo se stmívat. Kde může být? Říkala si, že už by se měl určitě vrátit. Napadaly ji nejrůznější možnosti. Chytil ho Chauvelin. Nějak se zranil a leží venku v houstnoucím šeru. Našel Percyho a chytili je oba. Znovu přiložila láhev k ústům a s úžasem si všimla, že ji už celou vypila. Přesto se necítila opilá. Vždycky s Percym žertovala, že snese víc vína, ale ještě nikdy nevypila sama celou láhev. V místnosti náhle bylo tísnivé horko. Už chtěla vstát a jít otevřít okno, ale mimoděk se zase posadila na postel. Podlaha jako by se sama naklonila.

Ty huso hloupá, pomyslela si, jsi opilá!

Ze všech pitomostí, které v takovéhle chvíli mohla udělat! Vztekla hodila láhví o stěnu a ta se rozbila, až střepy létaly po celém pokoji. Okno, pomyslela si, musím otevřít okno. Čerstvý vzduch mi pročistí hlavu. Velmi pomalu vstala a udělala několik opatrných krůčků. Dobrá, není to tak zlé. Byla podnapilá, ale aspoň se ještě trochu ovládala, nebyla zpitá pod obraz.

Andrew se na mě bude zlobit, pomyslela si. Doklopýtala k nočnímu stolku, na kterém stálo umyvadlo s vodou.

Vylila si ji na hlavu. Mokrý jako myš se vydala k oknu, přičemž se cestou opírala o zeď. Voda spolu se studeným vzduchem zvenčí to správi, přesvědčovala se. Došla k oknu a otevřela ho a zhluboka dýchala svěží vzduch. Její pokoj byl na konci hostince a okno se otevřelo do ulice. Vchod do Šedé kočky měla přímo pod sebou a kousek nalevo. Zaslechla rychle se blížící dusot kopyt. Vzpomněla si, co jí Ffoulkes kladl na srdce, rychle couvla a opřela se o stěnu vedle okna. Koně se zastavili před hostincem a Marguerite zadržela dech.

"Percy!" zašeptala. "Musí to být on!"

"Vaši muži začnou na druhém konci města, hostinského tady vyslechnu sám. Kromě toho, vy jste se stačili najíst a já ne. V téhle hospodě je prý jediné slušné jídlo v celém Gris-Nez."

Chauvelin!

Slyšela, jak se koně vzdalují. Pak zaslechla, jak se dole otevírají dveře a Chauvelin volá hostinského. Můj Bože, pomyslela si, teď sem nesmí přijít, nesmí! Podařilo se ji dostat ke dveřím, které, přes Ffoulkesovy příkazy, otevřela. Stále se ji trochu točila hlava, ale víno na ni pomalu přestávalo mít vliv. Zavřela oči a snažila se vzpamatovat. Slyšela, jak dole mluví Chauvelin s Brogardem, ale nerozuměla, co říkají. Otevřela dveře dokořán, vyšla na chodbu a zamířila ke schodišti. Opatrně se podívala dolů a viděla právě stůl, k němuž se posadil Chauvelin. Byl zády k ní. Brogard stál před ním, takže ho viděla od ramen dolů.

"Říkáte, že byl tady?" ujišťoval se Chauvelin. "Kdy?"

Rychle couvla, aniž by počkala na Brogardovu odpověď. Okno! Vedlo na ulici. Kdyby teď přišli Ffoulkes nebo Percy, mohla by na ně zavolat, aby je varovala, že je to past. Vrátila se do pokoje, postavila se k otevřenému oknu a zadívala se na ulici. Viděla, jak do hostince vchází několik lidí, ale žádný z nich nebyl Ffoulkes nebo Percy. Mohl by být Percy převlečený? Ffoulkes jí prozradil, že se z něj stal ucházející herec, který záchranné akce často doprovází složitými převleky. Kdyby do hostince vklouzl v nějakém takovém kostýmu, možná by ho nikdo nepoznal, on by však dozajista poznal Chauvelina a s ním spojené nebezpečí. Za jak dlouho se k Šedé kočce vrátí vojáci? Čísi ruka jí zakryla ústa a druhá jí sevřela ruce za zády. Neznámý ji odtáhl od okna.

"Buďte zticha, lady Blakeneyová, prosím."

Ať to byl kdokoliv, mluvil anglicky, ale nějakou Angličan. Příliš pozdě si uvědomila, že nechala dveře do pokoje otevřené. Neviděla, kdo ji drží, a začala se zuřivě vzpírat.

"Nemá smysl se prát, lady Blakeneyová. Jsem mnohem silnější než vy."

Muž ji přitiskl na postel, tváří dolů. Snažila se bránit, ale útočník se jen planě nevychloubal. Byl nesmírně silný. Pokusila se ho nakopnout, ale nebylo to k ničemu.

"Jeane, podej mi, prosím, ten provaz."

Vzápětí cítila, jak jí někdo svazuje ruce za zády. Muž, který ji držel, jí odkryl ústa a ona se nadechla, že vykřikne, ale místo toho jí do nich strčil kus hadru. S úžasem viděla, že osoba, která ji tak zkušeně umlčela a nyní se na ni spokojeně usmívá, je pouhý chlapec. Ve chvíli byla znehybněná, s roubíkem, se svázanými rukama, komiky a koleny. Náhle si vzpomněla na Percyho prsten. Pohybovala prsty, až se jí povedlo vysunout jehlu. Teď kdyby jen dostala příležitost-

"Dobrá, lady Blakeneyová, zkusíme vás posadit, abyste měla větší pohodlí. Tedy za daných okolností aspoň to největší možné pohodlí."

Ucítila za sebou jeho ruce, křečovitě sebou škubla a hodila sebou na posteli, ve snaze dosáhnout na něj rukama svázanými za zády.

"Co to... au! Ta zatracená čubka mě škrábla. Ona..." Hlas se vytratil. Pak ji kdosi popadl a ona cítila, že jí strhl prsten z prstu.

Chvíli se nic nedělo. Pak zaslechla, jak si muž oddechl úlevou.

"Kristepane, chvíli jsem si myslel, že je po mně."

Někdo ji obrátil a ona konečně uviděla muže, který ji napadl. Byl středně vysoký, ne tolik jako Percy, měl tmavé vlasy a tělo jako atlet. Byl hladce oholený a pohledný takovým tím nebezpečným způsobem. Usmál se a měl překvapivě okouzlující úsměv. Zvedl prsten.

"Vážně jste mi dala co proto," řekl Mungo. "Skutečně by to byla velká ironie, kdyby se to obrátilo proti mně. Ale jestli vám to dal, o čemž pochybuji, neukázal vám, jak to naplnit. Naštěstí pro mě byla náplň prázdná." Dal si prsten do kapsy. "Nemáte tušení, o čem tu mluvím, vídíte? Asi je to dobře. Jeane, jdi k oknu a dej mi vědět, jestli uvidíš někoho přicházet."

Chlapec poslechl.

"Nemusíte se na mě tak mračit," obrátil se k Marguerite. "Věřte mi, nebo ne, ale snažím se vám zachránit život."

"Blíží se tři muži," hlásil Jean od okna. "Dole začíná být pěkně přeplněno, co?" prohodil Mungo.

"Jdou dovnitř."

"To jsem si myslel. Začíná to být zajímavé." Mungo přešel k oknu. "Odhaduju, že vojákům by to mohlo trvat aspoň půl hodiny, možná méně, než projdou město. Tedy pokud jsou pracovití."

Marguerite se rozhlížela, jestli by nemohla něco shodit nebo se nějak osvobodit, když jí zrak padl na dveře.

Chlapec je zavřel na závoru a teď se něco z druhé strany propalovalo dřevem! Vytřeštila oči, když viděla, jak ze závory stoupají obláčky kouře. Jako by někdo použil maličkou pilku, ale ona žádnou neviděla a také se nic neozývalo.

"Přicházejí další lidé," poznamenal Mungo. "Začíná to být docela-"

Dveře se tiše otevřely a v nich se objevil dlouhán s malou kovovou trubičkou v pravé ruce.

"Pozor!" vykřikl chlapec a zároveň si sáhl přes rameno, vytáhl úzký nůž a hodil ho po muži s trubičkou. Nůž ho zasáhl do prsou a muž upadl, ale zvuk, který při pádu vydal, se utopil v hluku z hospody. Za dlouhánem byli další dva muži, ale Marguerite viděla jen tenký jasný paprsek světla, který se objevil a vzápětí zase zmizel. Nevěděla, co se stalo, ale druzí dva muži byli náhle také na zemi, mimo její zorné pole.

Mungo rychle zavřel dveře, podíval se na Jeana a zazubil se.

"Jsi samé překvapení, co?" prohodil. "Ani jsem nevěděl, že nosíš nůž."

Jean se sklonil nad prvního muže, toho, kterého zabil. "Myslel jsem, že je to pistole," vysvětloval. "Co je-"

"Nesahej na to!"

Chlapec ztuhl.

"To je v pořádku," řekl Mungo.

Marguerite viděla, že drží v ruce stejnou trubičku. Sklonil se a vzal mrtvému z prstů tu jeho, pak je odebral i druhým dvěma.

"Co je to?" vyzvídal Jean. "Takovou zbraň jsem jaktěživ neviděl." Díval se na trubičky, které Mungo držel. "Jak můžou zabíjet tak... tak..."

"O to se nestarej," zarazil ho Mungo. "Na, vezmi si nůž. A děkuji. Zachránil jsi mi život."

"Vy byste pro mě udělal totéž," prohlásil Jean galantně. Očividně byl na sebe hrdý.

"Ano, ale to, co jsi právě udělal, je mnohem důležitější. Mnohem důležitější, než by sis myslel. Pojď, pomoz mi odklidit ta těla, asi tamhle do rohu."

"Kdo to byl?" chtěl vědět Jean a jednoho z mrtvých odvedl za nohy dozadu.

"Dalo by se říct, že to byli moji kolegové, jistým způsobem," odpověděl Mungo se smíchem. "Velmi neobvyklým způsobem."

"To nechápu."

"Nevadí."

"Ale nebyli to ti samí, které jsem viděl jít do hostince," podotkl Jean. "Ti byli oblečení jinak. Kromě toho by neměli čas dostat se nahoru tak rychle."

"Máš pravdu," pravil Mungo. "Nic ti neunikne. Tihle už byli v hostinci. Hádám, že přišli nahoru a zaujali postavení a pak nás tu uslyšeli. Všechno to znamená, že nemáme mnoho času. Rozhodně nemáme čas na otázky. Odted' mě budeš poslouchat a mít oči otevřené a puslu zavřenou. Ať se stane cokoli, bude to rychle."

Podíval se na Marguerite. "Lady Blakeneyová, omluvíte nás, vidíte? Nesnažte se osvobodit, nedokážete to. Jestli se skulíte z postele na podlahu, jenom si to celé znepríjemníte a mohla byste si ublížit."

Otevřel dveře a vyšel ven, Jean ho následoval. Dveře se zavřely a Marguerite, která konečně podlehla šoku z toho, co právě zažila, i účinku vypitého vína, ztratila vědomí.

Na Andrewa Ffoulkese narazili, když se přiblížili k hostinci. Ffoulkes byl v domku otce Blancharda, a když je tam nenašel, co nejrychleji spěchal zpátky do městečka. Dohonil je asi blok od Brogardova hostince.

"Ffoulkesi!" vyhrkl Lucas. "Kde se tu berete? Co se stalo?"

"Díky Bohu, že jsem vás našel," supěl Ffoulkes a sesedl z koně. "Právě jsem byl v domku, a když jsem vás tam nenašel, už jsem si myslel, že je vše ztraceno! Přijel jsem s Marguerite-"

"Marguerite!" zvolal Finn. "Tady? Co, k čertu, dělá-"

"Čeká nahoře u Šedé kočky," vysvětloval Ffoulkes. "Řekl jsem jí, ať za žádných okolností nevychází z pokoje. Všem nám hrozí velké nebezpečí. Přijeli jsme vás varovat." Konečně si všiml také Kobry. "Kdo

je to?"

"To je v pořádku," uklidňoval ho Finn. "To je Collins. Je jedním z nás, jedním z našich agentů ve Francii. Mluvte, člověče, jaké nebezpečí? Varovat nás před čím?"

"Před Chauvelinem," odpověděl Ffoulkes.

"To je ten francouzský zástupce?" zeptal se Finn.

"Francouzský špeh. Ví všechno. Ví, že jste Červený bedrník. Přijel do Francie, aby vám nastražil past. Nemůže být daleko."

"Tak to si musíme pospíšet," ozval se Kobra a ujal se velení. "Hrabě de Tournay a Saint-Just dorazí každou chvíli. Ffoulkesi, měl byste se vrátit k otci Blanchardovi a počkat tam na ně. Pošleme pro vás. My zatím musíme vyzvednout lady Blakeneyovou z hostince. Je to tam pro ni nebezpečné."

Ffoulkes se podíval na Finna, jestli souhlasí. "Udělejte, co říká," potvrdil. "Honem!"

Ffoulkes se vyhoupl do sedla. "Hodně štěstí, Percy. Bůh vás provázej!"

Když odjel, obrátil se Finn ke Kobrovi. "To jste vymyslel rychle."

"Musíme si ještě víc pospíšet," řekl Kobra. "Lucasi, vy s André zaujmete postavení na koncích ulice. Já budu krýt hostinec zvenčí a Finn půjde dovnitř a vyzvedne Marguerite. Jestli uvidíte přícházet vojáky, vystřelte z pistole. To nás bude varovat a vojáci by se mohli na chvíli zastavit. Jakmile dostane Finn Marguerite bezpečně z hostince, všichni se co nejrychleji přesunete do domku otce Blancharda. Já zůstanu tady, abych upozornil hraběte de Tournay a Saint-Justa."

"Sám?" ozval se Lucas.

"Chauvelin mě nezná," poukázal Kobra. "Nic se mi nestane. Kromě toho, jestli je nikdo nepovede, tak tu přesínu dolů k domku určitě přehlédnou. Tak jdeme."

Lucas a André se rozdělili a zaujali místo každý na jednom konci ulice, odkud uvidí, pokud se objeví nějakí vojáci. A i kdyby je ve tmě přehlédli, příjezd mužů na koních by jistě nepřeslechli a měli by dost času vystřelit na poplach a zmizet.

"Jak zatraceně Marguerite zjistila-" začal Finn, ale Kobra ho přerušil.

"Na to se jí můžete zeptat později. Teď ji odtamtud dostaneme, než se ukáže Chauvelin. S podrobnostmi si budeme dělat starosti, až se bezpečně dostaneme z Francie."

Rozběhli se k hostinci.

"Neplývejte časem," řekl Kobra.

"Nemusíte mi to opakovat," vrčel Finn, otevřel dveře a vstoupil do hostince U Šedé kočky. Všiml si, že Brogard si nevede tak špatně jako obvykle. Na první pohled odhadl, že u stolů sedí patnáct, dvacet hostů. Snad si s ním zahrála jeho představitost, ale ve chvíli, kdy vstoupil, měl dojem, že tu panuje jakési ticho před bouří. Jak tam tak stál, náhle se cítil velmi zranitelný.

Seber se, Delaney, pomyslel si. Teď není vhodný čas na záchvat paranoie.

Nasadil lehce znuděný výraz a zamířil přes hospodu ke schodišti nahoru. Už byl v půli cesty, když zaslechl, jak někdo volá Blakeneyho jméno. Na okamžik ztuhl, pak se obrátil a viděl, jak se od stolu opodál zvedá Chauvelin.

"Jste to vy," zvolal Chauvelin rozzářeně. "Jak příjemné překvapení! Co vůbec děláte ve Francii, sire Percy?"

Finnovi dalo hroznou práci, aby se nepodíval ke dveřím. Tím by všechno prozradil. Doufal, že Kobra je v obraze. S námahou se usmál a vydal se k Chauvelinovu stolu.

"Přísámboh!" zvolal. "Chauvelin, není-liž pravda?"

"Jsem tak rád, že si mě pamatujete," opáčil Chauvelin.

"Jen si to představte, že na vás narazím na takovémhle místě," řekl Finn. "Nepadlo mě, že sem jen zaskočím a ochutnám vaše vynikající francouzské víno." Natáhl ruku.

Chauvelin také. S pistolí.

"Myslím, že ne," poznamenal a jeho úsměv zmizel. "Obávám se, že váš jídelníček se od teď bude skládat z chleba a vody. Ale neměl byste být nucen snášet takové nepříjemnosti příliš dlouho. Gilotina už dlouho čeká na Červeného bedrníka!"

V hostinci se rozhostilo hrobové ticho.

"Jsem si jistý, že máte pistoli," pokračoval Chauvelin. "Hod'te ji na podlahu. Opatrně."

Finn pomalu vytáhl pistoli, opatrně ji držel ve dvou prstech a pustil ji na podlahu.

"Teď ji odkopněte," nakázal Chauvelin.

Finn poslechl. Kde sakra jsi, Kobra? uvažoval, vzteky bez sebe. Kdyby ho jen Chauvelin pustil trochu blíž...

"Zahod'te pistoli, Chauveline!"

Francouz vytřeštil oči, když viděl, jak se o dva stoly dál zvedá muž a míří mu pistolí na hlavu. Finn se ohromeně podíval na Fitzroye. Chauvelin, kterého rychle opustila odvaha, hodil pistoli na stůl. Než mohl Finn svému zachránci něco říci, ozval se další hlas. "A teď ty odhod' svou, Mungo."

Kobra stál u dveří a v ruce držel laser.

"Nemáš šanci, Kobra," podotkl Fitzroy. "Pořádně se rozhlídni kolem sebe. Mám muže všude..." Náhle se odmlčel. Jeden každý zákazník v hostinci držel laser a všichni na sebe navzájem mířili.

Kobra vystřelil a zasáhl Fitzroye přímo do prsou. Jak Fitzroy padal, Finn se vrhl na podlahu a překulil se a v hostinci náhle vypukla křížová laserová palba. Sebral svou naprosto nedostatečnou pistoli, schoval se pod stolem a snažil se splynout s podlahou. Trvalo to jen chvíli. Pak Finn zaslechl, jak někdo sténá. Vzhlédl a uviděl Chauvelina. Stál tam, jako zázrakem nezraněn, s otevřenou pusou. Finn se začal opatrně zvedat. Po celé místnosti ležela těla.

"Zastřelte ho, hrom do vás!"

Kobra byl na kolenou. Jedna paže mu od ramene scházela a ve tváři měl díru.

Finn se zmateně podíval z něj na Chauvelina. Francouz šokované přihlížel, jak se Kobra zvedá.

"Zastřelte ho! Zastřelte ho, nebo jste mrtvý, Chauveline! Střílejte!"

Ve chvíli, kdy Finnovi došlo, že Kobra křičí na Francouze, Chauvelin se pohnul jako v transu. S nepřítomným pohledem se natáhl pro pistoli, kterou předtím upustil na stůl. Když ji zvedl, z druhé strany místnosti vyletěl tenký paprsek a úhledně mu oddělil hlavu od krku. Chauvelinovo bezhlavé tělo ještě chvíli stálo, pak se zhroutilo na zem a převrhlo stůl.

"NE!"

Kobra skočil po laseru ležícím na podlaze. V okamžiku, kdy se ho dotkl, se mu do prsou zabodl nůž.

Kobra zaječel a zmizel. Nůž, který mu trčel z hrudi, zarachotil o podlahu. Ani na něm nebyla krev.

Finn zaslechl tiché zalapání po dechu, a když se obrátil, stál tam Jean Lafitte a s vytřeštěnými očima zíral na místo, kde ještě před chvílí byl Kobra. I jemu spadla brada úžasem, když viděl, že Mungo stojí na schodišti, nedbale se opírá o zábradlí a drží laser. Finn se rychle podíval doleva a viděl, že Fitzroyovo mrtvé tělo leží na stole. Pak se nevěřícně ohlédl na Fitzroyova dvojníka, který stál na schodech. Dvojník se zašklebil.

"Zdravíčko, Finne," pravil. "Dlouho jsme se neviděli. Mimochodem, teď jsme si kvit."

EPILOG

Těch pět sedělo v obývacím pokoji Forresterova bytu v apartmánech pro svobodné důstojníky v budově velitelství KTA. Forrester otevřel několik lahví francouzského koňaku a Mungo při řeči nepřítomně točil sklenkou v prstech.

"Darrow chtěl dokázat Arbitrážnímu sboru, že informační služba by měla zůstat nezávislá na pozorovatelích," vysvětloval. "Během let jsme získali tak velkou moc, že ani Pozorovací, ani Arbitrážní sbor nemají tušení, jak dalece jsme vybočili. Hodně z nás - včetně mě - a zvláště Darrow, používali zdroje informační služby, abychom se obohatili. Vážně na tom není nic neobvyklého. Pokušení, odčarovat kousek zpátky a využít změny trhů, například, se odolává zvláště těžko. Mám pravdu, Forrestere?"

Forrester po něm mrzutě loupal okem.

"Je to samozřejmě naprosto nelegální, ale ani to neznámá velké riziko nestability, pokud jste opatrný a děláte to s mírou. Což byste měli, když nechcete, aby vás chytili. Je jasné, že pokušení zvláště těžko odolávají vysocí důstojníci, a Darrow nebyl žádnou výjimkou. Znal jsem ho dobře a věděl jsem, že je neuvěřitelně bohatý, ale netušil jsem, jak silně se do temporálních spekulací zapletl, dokud to všechno v posledních dnech nevyšlo najevo.

Umělecké poklady, co ukradli nacisté a o kterých se myslelo, že byly zničeny, zlato sebrané pirátům,

kteří ho předtím sebrali Španělům, akciová portfolia z 20. století-"

"Vážně v jeho knihovně našli Maltézského sokola?" zeptal se Lucas.

Mungo přikývl. "A nejenom to. Z oficiálního vyšetřování se nikdy nedostalo na veřejnost, že měl doma tři nedospělé dívky, které v různých periodách koupil na trhu s bílým masem." Potrásl hlavou. "A já si vždycky myslel, že to jsou jeho dcery."

"To tedy pracujete pro moc pěkné lidi," podotkl Finn.

"Hele, myslele si, co chcete," řekl Mungo, "ale kdybych měl nějaké podezření, udal bych ho sám.

Krátkodobé temporální spekulace jsou jedna věc, ale tohle bylo příliš. Překročil všechny meze. Musel chránit sebe a své zájmy, což je jeden z důvodů, proč chtěl První divizi sebrat velení časových úprav.

Když jeden nevyrovnaný rekrut Temporálního sboru jménem Alex Corderro způsobil trhlinu v čase, která vyústila ve smrt sira Percyho Blakeneyho, naskytla se mu ideální příležitost.

Nic z toho neuvidíte v žádné oficiální zprávě, protože nikdo nemá žaludek na to, aby přiznal, co se doopravdy stalo. Vaším úkolem ve skutečnosti byla úprava úpravy. První pokus, s jinými postavami, byl výsledkem toho, co byste nazvali vměšování TIS," dodal a s neveselým úsměvem se podíval na Forrestera. "Čistě náhodou bylo u Blakeneyová zabití několik agentů. Jelikož to byli poslušní agenti, rychle situaci zvládli, ale místo aby ohlásili trhlinu pozorovatelům, ohlásili ji Darrowovi. Darrow dostal nápad. Proč na úpravu nevyslat agenty informační služby? Úplně z toho vynechat pozorovatele, Arbitrážní sbor i První divizi. Ať se o to postará TIS, a až to skončí, přijde s nějakou výmluvou, proč musela zareagovat rychle a nemohla se spojit s příslušnými orgány. Potom, až by byla úprava hotová, mohl případ předložit Arbitrážnímu sboru jako důkaz, že jsme na takové úkoly kvalifikovanější. Všechno by nám to usnadnil fakt, že máme... řekněme, nikoliv zanedbatelný vliv na několik členů Arbitrážního sboru. Celý plán umožnila skutečnost, že naši lidé na scénu dorazili jako první a že Corderra zasáhli tolikrát. Jedna kulka z muškety trefila jeho implantát, takže se neobjevil koncový signál. Bylo by zajímavé vědět, co by se bylo stalo, kdyby tam nikdo nebyl, když Blakeney umíral. Jelikož pozorovatele neupozornil koncový signál, přišlo by se někdy na to, že je Corderro mrtvý? Zjistili by Blakeneyho smrt včas, aby mohli podniknout úpravu? Byla by Marguerite Blakeneyová na své zranění zemřela?"

"A co se stalo?" zeptal se Forrester.

"Darrow dal dohromady tým a odčasoval je sem," vyprávěl Mungo. "Jeden z nich podstoupil stejně jako tady Finn celkovou úpravu, aby mohl nastoupit na místo sira Percyho Blakeneyho. Nyní už víme, že výměna byla provedena a úprava pokračovala. Ale nikdo z těch lidí se už nevrátil. Prostě zmizeli. Když nepřičasovali podle plánu, Darrow začal být nervózní a vyslal několik agentů, aby zjistili, co se stalo. Ti se také nevrátili. Tehdy Darrow zpanikařil. Bylo možné, že první tým dokončil úpravu a ztratil se v tranzitu při časování zpátky do plus času. Možné, i když vysoce nepravděpodobné. Používali osobní chronopláty, což znamená, že do tranzitu šli jeden po druhém, ne najednou. Jeden nebo dva se mohli ztratit v mrtvé zóně, ale celý tým? A aby zmizel celý tým a ještě i ti, kteří byli posláni za nimi, muselo se stát něco nemyslitelného.

Aby se kryl, Darrow rezignoval na svou pozici, na oko na protest proti tomu, že informační služba byla převedena pod Pozorovací sbor. To už jsem se vrátil do aktivní služby a kvůli tomu, jak jsem zpackal ten případ se Správcí času, jsem pracoval ve vyhodnocovací sekci."

"Nikdy by mě nenapadlo, že uslyším, jak to připouštíte," řekl Delaney.

"Buďte zticha, Finne," zavrčel Forrester. "Pokračujte."

"Poslední, co Darrow před odchodem udělal, bylo, že mě tajně znovu povolal do funkce, zase jako terénního agenta. Potřeboval svého nejzkušenějšího muže, jinak bych ještě seděl u konzoly. Báł se tam poslat kohokoliv jiného. Byl na pokraji nervového zhroucení, protože bylo docela jasné, že tým, který poslal zpátky, něco zvrtil a došlo k rozštěpení časového proudu. Dali jsme hlavy dohromady s jedním arbitrážkem, který zůstane neznámý. S informační službou sympatizoval odedávna a dalo se mu věřit, že nic neprozradí kolegům - hlavně proto, že na něj Darrow něco měl. Kdyby padl Darrow, padl by i on. Tak či tak, společně jsme dospěli k závěru, že původní trhlinu způsobil to, co Mensinger nazývá 'vlnkami', a že v nějakém bodě tým TIS neuspěl a způsobil událost nebo sled událostí, které překonaly časovou setrvačnost. Místo aby se vlnky postupně vyhladily, rozvětvlily se do jiné časové linie. Hlavní problém byl v tom, že jsme nevěděli přesně, kdy se to stalo ani jaká konkrétní nehoda či nehody to

spustily.

Zjevně členové týmu, kteří rozštěpení přežili, skončili v alternativní časové linii, kterou tím vytvořili. Když za nimi Darrow poslal další lidi, nejspíš skončili v té druhé časové linii i oni. Proč, to přesně nevím. Něco takového se ještě nikdy nestalo. Možná se ztratili v tranzitu nebo je zachytila nějaká nestabilita v zóně a oni přestali existovat. Arbitři na tom ještě pracují. Já osobně pochybuju, že to někdy někdo zjistí. Budeme-li předpokládat, že Blakeney byl ohniskem celého scénáře, tak bod, v němž došlo k původní tržlině, nebyl rozštěpový bod, protože jsme tam dokázali dostat našeho muže a Blakeney stále ještě existuje, i když je nastrčený. Přirozeně tohle všechno jsou z naší strany jen dohady. Ted' víme, co se stalo, ale kdybychom tenkrát nejednali na základě předpokladu, tak jsme klidně nemuseli udělat vůbec nic. Spočítali jsme si, že rozštěpový bod se musel objevit uvnitř těch vlnek. Bezprostřední příčinou byla buď smrt našeho muže a to, že jsme ji nedokázali kompenzovat, nebo něco, co on a jeho tým udělali nebo naopak neudělali. Ale co přesně to bylo?"

Pokrčil rameny. "Neexistoval způsob, jak to zjistit, když jsme u toho nebyli. Ale něco jsme podniknout museli. Darrow byl prakticky strachy bez sebe, že se časové linie spojí dřív, než se nám podaří udělat něco, abychom situaci napravili."

"Jediný způsob, jak jste mohli situaci napravit, když už k ní došlo," poznamenal Forrester, "bylo vymazat tu alternativní časovou linii."

"Přesně tak," přikývl Mungo. "Ted' chápete, proč to muselo, proč to musí zůstat v tajnosti. Upřímně řečeno, nevěděli jsme, co by bylo horší, jestli kdybychom uspěli, nebo kdybychom neuspěli. Žádnou jinou možnost jsme ale neměli."

Aby mohl někdo bezpečně odčasovat zpátky, museli ho poslat do doby před tím, než k rozštěpení došlo. Jelikož jsme nevěděli, kdy to bylo, rozhodli jsme se to zařídit tak, aby ten, koho pošlou zpátky, dorazil chvíli před tím, než mělo dojít ke skutečné tržlině."

"Myslíte tím, že když jsem dorazil do minus času, původní Blakeney byl ještě naživu?" zeptal se Finn. Mungo přikývl. "Vyžádalo si to velice pečlivé načasování. Nejdřív bylo třeba, aby někdo ohlásil tržlinu, což se správně mělo udělat hned, když k ní došlo. Pak bylo nutné zařídit, aby na scénu dorazil regulační tým těsně předtím, než mělo dojít k tržlině. To také nebylo příliš těžké, protože jsme měli němý souhlas toho arbitra a už jsme tím jednou prošli. Já si nechal udělat plastickou operaci, abych vypadal jako major Fitzroy. Skutečný Fitzroy, ten, kterého Kobra zabil u Šedé kočky, byl pravý pozorovatel, ale také agent TIS. Důvodem, proč jsme měli dva Fitzroye, bylo, že náš muž u Arbitrážního sboru nanese nepříjemnou možnost vměšování z jiné časové linie."

Bylo možné, že všichni členové prvního týmu a agenti, které jsme poslali za nimi, zemřeli, ale také bylo možné, že když způsobili rozštěp časového proudu, pokusili se odčasovat zpátky do plus času. To by vysvětlilo, proč zmizeli. Odčasovali dopředu o několik století, ale dorazili do dvacátého sedmého století v jiné časové linii.

Začali jsme si pohrávat s tím, co se mohlo stát. Pokud se sedmadvacáté století, do něhož dorazili, výrazně lišilo od toho, které opustili, mohlo jim dojít, co se stalo. Mohli být natolik duchapřítomní, aby drželi jazyk za zuby a splynuli s davem, pokud to bylo možné. Na druhou stranu, dejme tomu, že by okamžitě nepoznali, že jsou v jiné časové linii? Co když tam byl alternativní Darrow vedoucí alternativní TIS a tak dále? Nemohli jsme tuto možnost jen tak přejít, protože naše protějšky v alternativní časové linii si ve chvíli, kdy se ohlásily, musely uvědomit, že jsou výsledkem rozštěpení časového proudu. Zeptali jsme se sami sebe, jak bychom zareagovali, být na jejich místě."

Jakmile by odezněl první šok, uvědomili bychom si, že musíme podniknout kroky na ochranu své existence. Poslali bychom do minulosti lidi, kteří by se postarali o to, že události v tom konkrétním scénáři proběhnou přesně podle naší historie. Vzhledem k tomu, že lidé v původní časové linii by neměli tušení, jaká je naše historie, byli bychom proti nim ve výhodě."

Odmíchl se, aby se napil. V místnosti panovalo naprosté ticho.

"Být v té alternativní časové linii já," pokračoval po chvíli Mungo, "určitě bych ten tým TIS pořádně vyslechl. Vymáčkal bych je do sucha. Zjistil bych všechno, co věděli oni, protože na těch informacích by závisela moje existence. Jak se ukázalo, právě tohle musel Kobra udělat. Byl dobrý. Byl vážně dobrý. Věděl, kdo byl náš nejlepší operativec v terénu, tedy váš, a uvědomil si, že lidé z původní časové linie

přivedou své nejlepší lidi. Co nezjistil od našich agentů, to si domyslel. A co si nedomyslel, to dostal přímo ze zdroje. Jinými slovy, šel přímo za námi.

Finne, vy jste dorazil o něco dřív, než jste si myslel. Představoval jste drobný problém. Andrew a Lucas odčasovali zpátky a okamžitě byli posláni do Richmondu, čímž byli uklizení z cesty. Vy jste se musel zdržet na dost dlouho, abychom mohli zajistit několik věcí. Ve chvíli, kdy jste se zhmotnil, musel jsem se k vám dostat co nejrychleji, než odezní účinky cesty a vy poznáte, kde jste. Naštěstí jsem to zvládl. Ve chvíli, kdy jste se zhmotnil, píchl jsem vám sedativa jako ta, která jsme použili na lady Blakeneyovou. Pak, zatímco jste byl mimo, odčasoval jsem vás asi hodinu do minulosti pomocí předem nastavené vynechávací sekvence."

Finn kývl. "Chytré. Byl jsem asi hodinu v limbu, takže mohlo dojít k trhlíně, a vy jste měl dost času, abyste udělal, co jste musel. Musel jste tu dávku odměřit vážně skvěle, protože jsem se zmaterializoval, zrovna když jsem se probíral, a myslel jsem si, že jsem právě dorazil. Dobrá práce."

"Jedno nechápu," ozvala se André. "Jestli jsme všichni odčasovali zpátky do bodu před vznikem trhliny, znamená to, že tým, který jste odeslali původně, dorazil po nás. Co se stalo s nimi?"

"Já a Fitzroy jsme je zabili," přiznal se Mungo. "Svoje vlastní lidi?"

"Neměli jsme na vybranou. Během té hodiny, co byl Finn mimo, Blakeney zemřel, náš první tým dorazil, aby provedl výměnu, a když dorazili, museli jsme je vyřadit, aby Finn mohl nastoupit místo Blakeneyho. Byl to jediný způsob. Museli zemřít v té době."

"Ale... ale když jste je zabili, jak mohli odejít a vůbec způsobit ten rozštěp?" zeptala se André. "To prostě nedává smysl!"

Mungo se usmál. "Dává, ale pro zelenáče je to kapku složité. Bez urážky."

"Oni narušili úpravu trhliny," vysvětlil André Lucas. Nechápatě na něj pohlédla.

"Blakeney zemřel," pokračoval tedy Priest. "To byla trhlinka. Tým TIS se vrátil, aby to upravil a využil časové setrvačnosti k nahrazení Blakeneyho dvojníkem. Pak, v nějakém bodě, byla časová setrvačnost překonána a došlo k rozštěpu. Aby to překonali, museli se vrátit a způsobit ještě další trhlinu. Ovšem v tomto případě lidé, kteří měli upravit druhou trhlínu, přišli z alternativní časové linie, protože jejich historie narušena nebyla. My jsme si mysleli, že upravujeme trhlínu - což jsme také dělali - ale přitom jsme ji sami vytvořili. Když se to všechno sečte," obrátil se k Mungovi, "časovou setrvačnost jste zatížili pořádně."

"Vzhledem k tomu, co všechno bylo v sázce, neměli na vybranou," poznamenal Forrester.

"Skutečná hra začala, když se Finn ujal role Percyho Blakeneyho," pokračoval Mungo. "Jelikož jsme nevěděli, která událost rozštěp způsobila, museli jsme s Fitzroyem zajistit, že všechno bude probíhat podle naší historie. Nemohli jsme odčasovat zpátky, abychom zjistili, co rozštěp způsobilo, protože jsme nevěděli, kdy k němu došlo."

Mohli bychom odčasovat až za ten bod a zmizet stejně jako ostatní. Proto jsme přehráli celý scénář s jinými herci a zajistili jsme si tak, že to celé budeme mít pod kontrolou. Ve chvíli, kdy se ukázal Kobra, jsme věděli, že to je agent z alternativní časové linie odeslaný do minulosti, aby zajistil, že k rozštěpu dojde."

"Jak jste to poznali?" chtěla vědět André.

"Jednoduše. Kobra, náš Kobra do minulosti odčasovat nemohl. Když mě dočasně odvolali z aktivní temporální služby v terénu, Kobra zůstal jako terénní agent. V té době ho poslali na misi, z níž se nevrátil. Zabili ho indiáni v Americké revoluci a jsou na to svědci. Takže pokud nevstal z mrtvých, musel tento Kobra pocházet z alternativní časové linie, kde události probíhaly téměř stejně jako v naší. Kdo ví, v té alternativní časové linii možná zabili místo Kobry mne. Rozhodně 'mne' znal dost dobře."

"Ale když jste věděl, že je z alternativní časové linie, proč jste proti němu něco nepodnikl?" zeptala se André. "Proč jste nic neřekl nám?"

"Protože z nás měli být obětní beránci," procedil Finn ponuře mezi zuby.

"Částečně," přiznal Mungo. "Nemohl jsem ale proti němu nic podniknout hlavně proto, že byl jediný, o kterém jsem věděl. Neměl jsem tušení, kolik dalších lidí z té časové linie se s ním vrátilo. Aspoň jsem měl jistotu, kdo je Kobra. Nejdříve jsem byl tak paranoidní, že jsem si pomalu začínal myslet, že provedl vlastní výměnu a přivedl si alternativního Finna Delaneyho. Ale Finn mi můj omyl dokázal velmi důrazně." Usmál se a sáhl si na levý bok, kde ho Delaney škrábl mečem. "Bylo nutné, abyste si myslel, že jde jen o

obyčejnou temporální úpravu. Kdybyste věděli, jak to s Kobrou je doopravdy, mohlo by to ovlivnit vaše výkony."

"Ale on měl spoustu příležitostí proti nám něco podniknout," namítla André. "Proč to neudělal?" Mungo se podíval na Finna.

"Protože nemohl," odpověděl Delaney. "Neodvážil se jednat, dokud nenadešel bod rozštěpu. Jeho časová linie vznikla jako následek vmísení prvního regulačního týmu do historické události. Proto nám Mungo musel sebrat všechny šlechtice. Nevěděl, kdy došlo ke skutečnému rozštěpu, a musel chránit historické události naší časové linie."

"Správně," přidal se Mungo. "Naštěstí Kobra z druhé časové linie nevěděl, že náš Kobra zemřel před touto misí. Poměrně rychle na to ale přišel. Hrát to tak, jak to udělal on, chtělo velkou odvahu. Musel šíleně improvizovat, ale vážně vás dostal. Kdybych nedělal dvojníka Fitzroyovi, mohl uhrát pat. To jediné nepředvídal. Ale stejně to nakonec bylo o fous."

"Připadalo mi, že se děje něco divného, když jsem vešel do výčepu Šedé kočky," poznamenal Finn.

"Když už mluvíme o té vaší remíze, kromě Chauvelina, Brogarda a lady Blakeneyové byl každý v té hospodě z jiného času. A ze dvou časových linií."

Mungo se zazubil. "Měl jste se vidět, jak se tváříte, když všichni vytáhli zbraně."

Finn potřásl hlavou. "Umím si představit, že asi stejně jako Brogard, když vylezl ze sklepa a zjistil, že má šenk plný mrtvol. Kdyby byl vylezl o chvíli dřív, viděl by těch mrtvol dvakrát tolik a polovička by se mu před očima ztratila. Už tak byl v šoku. Myslím, že tohle by na něj bylo moc."

"Co se stalo se Chauvelinovými vojáky?" zeptal se Forrester. "Někam jste je odlákal?"

Mungo přikývl. "Tady se do hry dostal starý Lafitte. Setkal se s nimi, když se blížili k hostinci, a řekl jim, že je jeden ze Chauvelinových agentů a že Blakeney odjel z města s Chauvelinem za patami. Vojáci vyrazili cvalem po silnici do Amiens. Chauvelin měl v Paříži přijít o hlavu. Takhle jen umřel o chvíli dřív."

"Co se stalo se starým Lafitem?" zeptal se Lucas.

"Už jsem se s ním víckrát nesešel," odpověděl Mungo. "Řekl jsem mu, že pro mě musí vykonat jen tu poslední službu a pak si může dělat, co chce. Brzy nato zemřel. Byl to už starý člověk."

"Takže jste pořád po sobě museli uklidit," poznamenal Forrester.

"Vlastně ani moc ne. Museli jsme přivést Pierra Lafitta zpátky z Anglie. To bylo docela snadné. Pak jsme se museli postarat o Jeana a lady Blakeneyovou. Pierre a jeho strýc nevěděli nic, čím by ohrožovali časové kontinuum, ale Brogard, Jean a Marguerite viděli věci, které vidět neměli. Bylo třeba, aby podstoupili kondicionování a zapomněli na ně. Jednoho muže od relokací poslali zpátky, aby jako Percy Blakeney zaujal Finnovo místo, a umím si představit, že pak žili šťastně až do smrti. Relokace byla snadná a příjemná, jak už takové relokace bývají. Žít mezi londýnskou smetánkou jako nesmírně bohatý muž s krásnou a milující ženou. Kéž bychom taky měli takové štěstí."

André se podívala na Finna a jejich pohledy se na okamžik setkaly. Pak Delaney sklopil zrak a zahleděl se na svou skleničku. Dlouho nevzhlédl.

"Co se Jeana týče," pokračoval Mungo s úsměvem, "skoro mě mrzelo, že musí podstoupit kondicionování. Vážně jsem ho začínal mít rád."

"Jak rozsáhlé kondicionování to bylo?" zeptal se Forrester.

"V Jeanově případě jen lehké. Bude si pamatovat monsieur l'Avenir a to, jak se okrajově zapletl s Ligou Červeného bedrníka, ale zapomene na všechny ty... nevhodné věci, co viděl. Potom, no, zdá se, že Paříž odjakživa nesnášel. S bratrem snívali o tom, že vyplují na moře a stanou se z nich námořníci. Po strýcově smrti se zapsali na obchodní koráb jako plavčíci. Čekala je fascinující budoucnost."

"A co tedy vlastně vytvořilo ten rozštěp?" otázal se André.

Mungo zakroutil hlavou. "Můžu jenom hádat. Snad Chauvelin u Šedé kočky zabil Blakeneyho, našeho Blakeneyho, a fakt, že se jednalo o dosazeného Blakeneyho, působící proti časové setrvačnosti, stačil k vyvolání rozštěpu. Kromě toho měli zakrátko dorazit Armand Saint-Just a hrabě de Tournay.

Nepochybně by byli zatčeni navzdory tomu, co Chauvelin slíbil Marguerite. Možná dopadli i Ffoulkese a několik dalších členů ligy. Ať to bylo cokoli, ten okamžik v hostinci byl očividně katalyzátorem, protože když se udál, nebo když se neudal, alternativní časová linie přestala existovat."

"Původně nikdy neexistovala," řekl Forrester.

"Ale samozřejmě že existovala," pravila zamračeně André. "Proč jinak by se tohle všechno-"

"Původně neexistovala," zopakoval ForVester důrazně. "Byl to stín, sen. Co se stalo s těly těch agentů z alternativní časové linie? Zmizela, protože tam vlastně nikdy doopravdy nebyla."

André na něj zmateně zírala.

"On chce říct," ozval se Mungo milosrdně, "že jsme změnili realitu. Načas byla naše realita ta, kterou jsme znali, před rozštěpem. Pak jsme pracovali s úplně jinou realitou. To jsme změnili. Znovu jsme nastolili realitu, jaká být měla, jaká byla, jaká je. V této chvíli, jak tu tak sedíme, se nehoda, která alternativní časovou linii vytvořila, nikdy nestala. Ta časová linie spolu se všemi v ní nikdy neexistovala. Byla jako sen."

"Noční můra," opravil ho Forrester a pořádně si přihnul.

André jen vrtěla hlavou. "Ne, nemůžete si zahrávat s logikou, abyste změnili, co bylo. Po určitý čas, i když se nám ta chvíle teď a tady zdá sebekratší, ta časová linie existovala. Ti lidé byli skuteční. Byl tu jiný svět, jiný vesmír!"

"Kdybychom to přijali," pravil Forrester, "tak bychom také museli přijmout, že jste je pomohli všechny zabít." Upřeně se ji zadíval do očí. "Chápete?"

Mlčela. Podívala se na Finna s Lucasem, ale jejich pohled nezachytila. Oba zírali na podlahu.

"Potřebuju se ještě napít," prohlásil Finn.

"Já také," přidal se Lucas.

Forrester jim dolil skleničky.

SIMON HAWKE
PŘÍPAD BEDRNÍK
ČASOVÁLKY, kniha III.

Z anglického vydání amerického originálu
The Pimpernel Plot
vydaného nakladatelstvím
HEADLINE BOOK PUBLISHING PLC
přeložila Alena Šmitová.
Obálku namaloval Mark Harrison,
grafickou úpravu obálky provedlo 2D Studio.
Vydal Bohuslav Svoboda - POLARIS,
Podkopčů 464, Frenštát p. R.
v roce 2002 jako svou 126. publikaci.
Tisk - Slezská Grafia s.r.o., Veleslavínova 7, Opava.
Vydání první.

Cena: 169 Kč

ISBN 80 - 7332 - 015 -0

Správci času, teroristé vybaveni stroji času, plánují změnit historii a narušit tak přirozený tok času. Francie sedmnáctého století se má stát dějištěm jejich útoku na časový proud. Priest a Delaney, dva vojáci z temporální zásahové jednotky, jsou odveleni do Paříže, kde se utkají s fanatickými dezertéry z budoucnosti, šíleným tajným agentem, kardinálem Richelieuem, třemi opilými mušketéry a s horkokrevným mladíkem jménem d'Artagnan - a zdá se, že nikdo z nich doopravdy není tím, kým se zdá být...